

Liahóna

Általános konferenciái beszédék

Szervezeti változások kerültek
bejelentésre a **fiatalok**
megerősítésére

Nelson elnök a templom áldásait
és a mások iránti szeretetet
magasztalta

8 új templom került bejelentésre

Mikor Rád gondolk
(A Messiás).
Készítette: Elspeth
Young

„Russell M. Nelson elnök
ezt mondta a Szabadító
engeszteléséről:

»Ahogy minden dologban,
Jézus Krisztus a legfőbb pél-
daképünk, 'a ki az előtte levő
öröm[ért] ...keresztet szenvedett'
[Zsidók 12:2]. Gondoljatok
csak bele! Ahhoz, hogy kibírja a
földön eddig bárki által valaha
is átélt legkínzóbb fájdalmat, a
Szabadítónk az öröme ösz-
pontosított. « [...]

Hasonlóképpen az »elénk tárt
öröm« az abból fakadó öröm,
hogy segíthetünk a Szabadító-
nak a megváltás munkájában,
mely az Övé.»

D. Todd Christofferson elder, a
Tizenkét Apostol Kvórumából:
A szentek öröme. 17.

Tartalomjegyzék 2019. november

XXVII. évfolyam • 11. szám

Szombat délelőtti ülés

- 6 **Az üzenet, az értelme és a sokaság**
Jeffrey R. Holland elder
- 9 **A Szabadító igaz tanítványai**
Terence M. Vinson elder
- 12 **Hívők legyetek, ne hitetlenek!**
Stephen W. Owen
- 15 **A szentek öröme**
D. Todd Christofferson elder
- 19 **Lelki képesség**
Michelle Craig
- 22 **Rendíthetetlen elkötelezettség Jézus Krisztus iránt**
Dale G. Renlund elder
- 26 **Bízzatok az Úrban!**
Dallin H. Oaks elnök

Szombat délutáni ülés

- 30 **Az egyház általános felhatalmazottainak, területi hetveneseinek és általános tisztségviselőinek támogatása**
Henry B. Eyring elnök
- 31 **Folyamatosan éberek az imára**
David A. Bednar elder
- 35 **Megtalálva a Mormon könyve ereje által**
Rubén V. Alliaud elder
- 38 **Tanúk, ároni papsági kvórumok és Fiatal Nők osztályok**
Russell M. Nelson elnök
- 40 **Változtatások a fiatalok megerősítéséért**
Quentin L. Cook elder
- 44 **Jöjj, kövess engem! – az Úr ellenstratégiája és megelőző terve**
Mark L. Pace
- 47 **Következetes és kitartó bizalom**
L. Todd Budge elder
- 50 **Hitünk próbatétele után**
Jorge M. Alvarado elder
- 53 **Kiállni az ígéreteink és a szövetségeink mellett**
Ronald A. Rasband elder

Női ülés

- 57 **Fényben, boróban, ó, maradj velem!**
Reyna I. Aburto
- 60 **Megbecsülni az Ő nevét**
Lisa L. Harkness

- 67 **Szeretett leányok**
Bonnie H. Cordon
- 70 **Istennel társuló szövetséges nők**
Henry B. Eyring elnök
- 73 **Két nagy parancsolat**
Dallin H. Oaks elnök
- 76 **Lelki kincsek**
Russell M. Nelson elnök

Vasárnap délelőtti ülés

- 80 **Szövetség általi összetartozás**
Gerrit W. Gong elder
- 83 **Öröme lelni az evangélium megosztásában**
Cristina B. Franco
- 86 **A te nagy kalandod**
Dieter F. Uchtdorf elder
- 90 **A Szabadító érintése**
Walter F. González elder
- 93 **Ne tévessz meg engem!**
Gary E. Stevenson elder
- 96 **A második nagy parancsolat**
Russell M. Nelson elnök

Vasárnap délutáni ülés

- 100 **Szentség és a boldogság terve**
Henry B. Eyring elnök
- 104 **Ismerni, szeretni, növekedni**
Hans T. Boom elder
- 106 **Irányítást adni a lelkünknek a testünk felett**
M. Russell Ballard elnök
- 110 **Az ellenség legyőzéséhez szükséges erő**
Peter M. Johnson elder
- 113 **Vegyük fel a keresztünket!**
Ulisses Soares elder
- 116 **Gyümölcs**
Neil L. Andersen elder
- 120 **Záróbeszéd**
Russell M. Nelson elnök
- 64 **Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői**
- 123 **Az egyház hírei**
- 127 **Jöjj, kövess engem! – Tanulni az általános konferencia üzeneteiből**

189. félévi általános konferencia

2019. október 5., szombat délelőtt, általános ülés

Levezeti Henry B. Eyring elnök
Nyitóima: Larry Y. Wilson elder
Záróima: Steven R. Bangerter elder
Zene: Templom téri Tabernákulum kórus;
vezényel Mack Wilberg és Ryan Murphy;
orgonán kísér Andrew Unsworth: A hajnal
kél, *Himnuszok*, 1. sz.; “From All That Dwell
below the Skies,” *Hymns*, no. 90, feld.
Wilberg; Ahogy kutatom az Írást, *Himnuszok*,
177. sz., feld. Murphy; Mily szilárd alap
az Isten igéje, *Himnuszok*, 37. sz.; A hit,
Gyermekek énekeskönyve, 50–51., feld. Elliott;
Örvendezzünk együtt, *Himnuszok*, 3. sz., feld.
Wilberg.

2019. október 5., szombat délután, általános ülés

Levezeti Dallin H. Oaks elnök
Nyitóima: Matthew L. Carpenter elder
Záróima: Craig C. Christensen elder
Zene: a utah-i Provo cövekeinek összevont
kórusa; vezényel Jim Kasen; orgonán kísér
Joseph Peoples: Az Úr a fényem, *Himnuszok*,
41. sz., feld. Kasen; Mily jó dolog, én Istenem,
Himnuszok, 89. sz., feld. Kasen; Izráel Szentje,
Himnuszok, 6. sz.; Szent Lelked ó, drága
Urunk, *Himnuszok*, 96. sz., feld. Kasen.

2019. október 5., szombat este, női ülés

Levezeti Joy D. Jones
Nyitóima: Salote Tukuafu
Záróima: Carol Costley
Zene: a utah-i West Jordan cövekeinek elemis
lányokból és fiatal nőkből álló összevont kóru-
sa; vezényel Kasey Bradbury; orgonán kísér
Linda Margetts: Dicsérd Urad, *Himnuszok*, 33.
sz., feld. Webb; Prófétánkat köszönjük, Atyánk,
Himnuszok, 11. sz.; Oly gyönyörű a templom!
Gyermekek énekeskönyve, 99., feld. Mohlman;
Ő elküldte Fiát, *Gyermekek énekeskönyve*, 20–21.,
feld. DeFord.

2019. október 6., vasárnap délelőtt, általános ülés

Levezeti Henry B. Eyring elnök
Nyitóima: O. Vincent Haleck elder
Záróima: Becky Craven
Zene: Templom téri Tabernákulum Kórus;
vezényel Mack Wilberg; orgonán kísér Brian

Mathias és Richard Elliott: Csodálatosak a
Te dolgaid, *Himnuszok*, 171. sz.; Fenn a magas
hegyen, *Himnuszok*, 5. sz., feld. Wilberg; Egy
gyermek imája, *Gyermekek énekeskönyve*, 6–7.,
feld. Perry; Tanítás jó Atyám fényében járnok,
Himnuszok, 195. sz.; Hűek leszünk, *Himnuszok*,
166. sz., feld. Lyon; “Love Divine, All Loves
Excelling,” Wesley és Prichard, feld. Wilberg.

2019. október 6., vasárnap délután, általános ülés

Levezeti Dallin H. Oaks elnök
Nyitóima: Jack N. Gerard elder
Záróima: Douglas D. Holmes
Zene: Templom téri Tabernákulum Kórus;
vezényel Mack Wilberg és Ryan Murphy;
orgonán kísér Richard Elliott: Urunk hú
gyermekei, *Himnuszok*, 24. sz., feld. Murphy;
Ámulok Jézus szeretetén, *Himnuszok*, 115. sz.,
feld. Murphy; Bátran végezzük, *Himnuszok*,
158. sz.; Több szentséget adjál, *Himnuszok*, 75.
sz., feld. Staheli.

Konferenciái beszédek az interneten

Az általános konferenciái beszédek számos
nyelven elérhetők a conference.ChurchofJesus
Christ.org honlapon, ahol ki kell választani
a kívánt nyelvet. A beszédek az Evangéliumi
könyvtár mobilalkalmazáson keresztül is
rendelkezésre állnak. Az angol nyelvű video- és
hanganyagot általában az általános konferen-
ciát követő hat héten belül lehet beszerezni az
elosztóközpontokból. Általános konferenciával
kapcsolatos tudnivalók fogyatékossgal élő
egyháztagok számára is hozzáférhető formá-
tumban a disability.ChurchofJesusChrist.org
honlapon található.

Borító

Elülső: Janae Bingham által készített fénykép
Hátsó: Welden Andersen által készített fénykép

Konferenciái fényképek

Salt Lake Cityben a fényképeket Welden
Anderson, Cody Bell, Janae Bingham, Randy
Collier, Weston Colton, Bruno Lima, Brian
Nicholson, Leslie Nilsson, Matthew Reier,
Christina Smith és Dave Ward készítette.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring
A Tizenkét Apostol Kvóruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Főszerkesztő: Randy D. Funk

Tanácsadók: Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Walter F. González, Larry S. Kacher, Adrián Ochoa, Michael T. Ringwood, Vern P. Stanfill

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Camila Castrillón

Alkotói és szerkesztői csoport: David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marrisona M. Smith

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Nelson Gonzalez

Fordítás: Meccséri Olivér

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada):

00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Ímél: orderseu@ChurchofJesusChrist.org

Online Store internetes áruház: store.ChurchofJesusChrist.org

Az előfizetés éves díja: 5 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.ChurchofJesusChrist.org

oldalán küldhető be, vagy postai úton a következő címre:

Liahona, Fl. 23, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA; vagy ímélben: liahona@ChurchofJesusChrist.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytű” vagy „iránymutató” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, bizlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, ormény, portugál, román, spanyol, svédi, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2019.

All rights reserved. Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a *Liahonában* megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; ímélben: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States and Canada: November 2019 Vol. 27 No. 11. *Liahona* (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS

(see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Beszélők betűrendben

Aburto, Reyna I., 57
Alliaud, Rubén V., 35
Alvarado, Jorge M., 50
Andersen, Neil L., 116
Ballard, M. Russell, 106
Bednar, David A., 31
Boom, Hans T., 104
Budge, L. Todd, 47
Christofferson, D. Todd, 15
Cook, Quentin L., 40
Cordon, Bonnie H., 67
Craig, Michelle, 19
Eyring, Henry B., 30, 70, 100
Franco, Cristina B., 83
Gong, Gerrit W., 80
González, Walter F., 90
Harkness, Lisa L., 60
Holland, Jeffrey R., 6
Johnson, Peter M., 110
Nelson, Russell M., 38, 76, 96, 120
Oaks, Dallin H., 26, 73
Owen, Stephen W., 12
Pace, Mark L., 44
Rasband, Ronald A., 53
Renlund, Dale G., 22
Soares, Ulisses, 113
Stevenson, Gary E., 93
Uchtdorf, Dieter F., 86
Vinson, Terence M., 9

Tárgymutató

áldások, 76, 90, 120
ároni papság, 38, 40
az egyház szervezete, 40, 67
barátkozás, közösségbe fogadás, 12, 67
bizalom, 19, 26, 47
biztonság, 31
boldogság, 100
böjti felajánlások, 96
bűnbánat, 73, 100, 104, 106, 113
család, 83, 106
csüggedés, 110
elkötelezettség, 9, 22
első látomás, 6, 104, 120
emberbaráti segítség, 96
engedelmisség, 15, 73, 93
engesztelés, 9, 47, 60, 106, 116
feddhetetlenség, 53
felkészülés, 31, 70
felmagasztosulás, 73
Fiatal Férfiak, 38, 40
Fiatal Nők, 38, 40, 67
fiatalok, 12, 38, 40, 53, 120
gyógyulás, 57, 90
halandó test, 31, 106
halandóság előtti lét, 86, 106
hatalom, 35, 76, 110
házasság, 73, 80
hit, 6, 12, 19, 22, 51, 50, 67, 82, 116
ima, 19, 32, 104, 110
Jézus Krisztus, 6, 9, 15, 22, 26, 35, 44, 47, 53, 57, 60, 80, 83, 86, 90, 93, 100, 110, 113, 116
Joseph Smith, 6, 93, 100, 104, 113, 120
kísértés, 31, 93
lélekvilág, 26, 106
lelkiség, 12, 19, 44
megbocsátás, 113

megtérés, 15, 22, 35
mentális betegség, 57
misszionáriusi munka, 83, 86
Mormon könyve, 35, 80, 83, 110
nők, 70, 73, 76
oltalom, 31, 44
otthon, 12, 44
önuralom, 106, 113
öröm, 9, 15, 47, 83, 96, 116
papság, 76, 80
parancsolatok, 15, 73, 93
példa, 50
püspökök, 38, 40
remény, 47, 90
Sátán, 31, 44, 93, 110
szabadítás terve, 83, 100, 106, 116
szegénység, 96
szentírás-tanulmányozás, 44, 110
Szentlélek, 19, 35
szentség, 100, 120
szeretet, 73, 86, 104, 106, 110, 116
szertartások, 38, 80, 116
szolgálat, 15, 19, 60, 70, 86, 96
szolgálattétel, 70, 96, 104
szövetségek, 22, 53, 60, 76, 80, 83, 116
tanítványság, 9, 15, 19, 22, 60, 86, 96, 104, 113
technika, 12, 19, 40, 110
templomok, 26, 76, 120
tisztánlátás, 76, 93
törvények, 73
tudás, 104
úrvacsora, 110
vezetés, 38, 40, 67
viszontagság, 15, 51, 50, 57, 90, 100, 104, 113, 116
visszaállítás, 120

A 189. félévi általános konferencia kiemelkedő pillanatai

Az általános konferencián beszélő egyházi vezetők újra és újra a valakivé válás felhívását intézték hozzánk: váljunk boldogabbá, váljunk szentekké, váljunk hasonlóbakká a Szabadítóhoz, és másoknak is segítsünk ebben.

Sőt, ezt a változást úgy mutatták be, mint ami mindegyikünk számára elérhető.

„Az Úr azt szeretné, ha minden gyermeke részesülne az Ő templomában elérhető örökkévaló áldásokban – tanította Russell M. Nelson elnök. – Az Úr házába való belépéshez szükséges egyéni érdemesség nagymértékű egyéni lelki felkészülést követel. Az Úr segítségével azonban semmi sem lehetetlen.”

Boldogságra és szentségre lelni

Nelson elnök azt a felhívást intézte mindannyiunkhoz, hogy váljunk

érdemessé a templom áldásaira (lásd 120. oldal).

Henry B. Eyring elnök kifejtette a fokozott szentség és a fokozott boldogság közötti kapcsolatot (lásd 100. oldal).

D. Todd Christofferson elnök arról tanított minket, hogy miként leljünk rá a szentek örömére (lásd 15. oldal).

Felhívás a szeretetre és a megosztásra

Nelson elnök a felebarátunk szeretetének fontosságáról tanított, és részletezte az egyház messzire elérő emberbaráti munkáját (lásd 96. oldal).

Dieter F. Uchtdorf elnök kifejtette, milyen erővel bír az, ha így hívunk másokat: „Jöjjetek és lássátok meg!” (lásd 86. oldal).

Cristina B. Franco nővér az evangélium megosztásának örömét taglalta (lásd 83. oldal).

A fiatalok megerősítése

A próféta a fiatalok szervezeteiben bekövetkező olyan változásokat mutatott be, melyek arra fogják ösztönözni a kvórum- és osztályelnökségekben lévő fiatalokat, hogy emelkedjenek fel és vezessenek (lásd 38. oldal).

Quentin L. Cook elnök bemutatta, hogyan fog működni az ároni papság vezetősége (lásd 40. oldal).

Bonnie H. Cordon nővér megosztotta a Fiatal Nők szervezetében bekövetkező változásokat (lásd 67. oldal).

Templomok építése, saját magunk építése

Nelson elnök a női ülés alatt nyolc új templomot jelentett be (lásd 76. oldal).

Vasárnap délután arról tanított, hogyan válhatunk érdemessé a templomba történő belépésre, és bemutatta az átdolgozott templomi ajánlási kérdéseket (lásd 120. oldal). ■

JEFFREY R. HOLLAND ELDER
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az üzenet, az értelme és a sokaság

Napjaink szünni nem akaró zajongása és dobpergése közepette is igyekezzünk meglátni Krisztust az életünk, a hitünk és a szolgálatunk középpontjában.

Fivérek és nővérek! Ez itt a hét hónapos Sammy Ho Ching, amint éppen a legutóbbi áprilisi általános konferenciát nézi otthonról a televízióban.

Ahogy közelgett Russell M. Nelson elnök és a többi általános felhatalmazott támogatásának ideje, Sammy kezei éppen a cumisüvegével voltak elfoglalva. Így aztán a második legjobb dolgot tette.

Sammy teljesen új értelmet ad a „lábával szavaz” fogalmának.

Köszöntünk benneteket Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának ezen a félévi konferenciáján. Mielőtt ezeknek az évente kétszer megtartott gyűléseknek az értelméről beszélnénk, bevezetésképpen felidézem ezt a jelenetet Lukács újszövetségi leírásából:¹

„Lón..., mikor [Jézus] Jerikóhoz közeledett, egy vak ül vala az út mellett koldulván.

[M]ikor hallott... [egy] mellette elmenő sokaságot, tudakozódék, mi dolog az?

Megmondák... néki, hogy a Názáretbeli Jézus megy el arra.

És kiálta, mondván: Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam!”

A férfi merészségétől megdöbbenettség megpróbálta elhallgattatni őt, „de ő annál inkább kiálta”. Kitarásának eredményeként Jézushoz vitték, aki meghallgatta a látása visszaállítására irányuló, hittel teli könyörgését, és meggyógyította őt.²

Minden egyes alkalommal megindít engem ez az élénk kis jelenet, amikor

Sammy Ho Ching támogatja Russell M. Nelson elnököt a 2019. áprilisi általános konferencián.

csak olvasom. Érezhetjük a férfi kétségbeesését. Már-már halljuk, ahogy a Szabadító figyelmének felkeltéséért kiáltozik. Mosolyra fakaszt, ahogy ellenáll annak, hogy elhallgattassák – mi több, eltökélten *feljebb* tekeri a hangerőt, amikor mindenki más azt mondja neki, hogy tekerje *lejjebb*. Ez már önmagában is egy kedves történet a nagyon eltökélt hitről. Azonban – mint minden szentírás esetén – minél többször olvassuk, annál többet fedezünk fel benne.

Ilyen gondolat volt az is, amelyik csak nemrégiben tudatosult bennem, miszerint milyen jól tette ez a férfi, hogy lelkileg fogékony emberek társaságában volt. E történet egész jelentősége néhány névtelen nőn és férfin múlt, akik válaszul a társuk által feltett kérdésre, miszerint „Mit jelentsen ez a felfordulás?”, képesek voltak mintegy megfelelő éleslátással beazonosítani Krisztust a láрма okozójaként, annak „megszemélyesített értelmeként”. E rövid eszmecsere mindannyiunk számára tartogat egy tanulságot. A hit és a meggyőződés kérdéseiben hasznos lehet olyanoktól érdeklődnötök, akiknek ténylegesen van belőle! „Vajjon a vak vezetheti-é a világtalant? – kérdezte egy alkalommal Jézus. – [Ha igen, akkor] nem mindketten a verembe esnek-é?”³

Ezeket a konferenciákat a mi célunk a hitre és meggyőződésre való ilyen törekvés; azáltal pedig, hogy a mai napon csatlakoztok hozzánk, rá fogtok jönni, hogy ez a keresés olyan igyekezet, amelyen az emberek széles köre osztozik. Nézzetek körül! Itt, az épület körül, minden irányból érkező, a legkülönbözőbb méretű családokat láthattok. Régi ismerősök ölelik meg egymást örömteli viszontlátásként, bemelegít egy bámulatos kórus, a tüntetők pedig a kedvenc hordójukon szónokolnak. Régebbi idők misszionáriusai keresik korábbi

társaikat, a nemrégiben visszatért misszionáriusok pedig teljesen új társakat keresnek (ha értitek, mire gondolok!). Na és a fényképek? Egek! Miután már minden marokban van egy telefon, a „minden egyháztág misszionárius” átalakult azzá, hogy „minden egyháztág fotográfus”. Mindeme vidám felfordulás közepette jogosan tehetné fel az ember a kérdést: „Mit jelentsen mindez?”

Ahogy abban az újszövetségi történetben is történt, azok, akik éleslátással áldattak meg, fel fogják ismerni, hogy mindazon dolgok ellenére, amit ez a konferenciai hagyomány még nekünk nyújthat, csekély vagy semekkorára sem lesz a jelentősége, ha nem találjuk meg Jézust mindennek a középpontjában. Ahhoz, hogy szert tehessünk az általunk keresett látóképességre, az Őáltala ígért gyógyulásra, arra a horderőre, amelyről tudjuk, hogy ott van, keresztül kell jutnunk a felforduláson – bármily örömteli legyen is az –, és Őrá kell szegeznünk a figyelmünket. Minden beszélő imája, minden énekes reménye, minden vendég áhítata: mindez annak van szentelve, hogy meghívja ide annak Lelkét, akié ez az egyház – aki az Élő Krisztus, Isten Báránya, a Békesség Hercege.

Ahhoz azonban, hogy ráleljünk, nem szükséges egy konferencia-központban lennünk. Amikor egy gyermek első alkalommal olvassa a Mormon könyvét, és rabul ejti Abinádi bátorsága vagy a 2000 ifjú harcos menetelése, akkor mi gyengéden hozzátehetjük, hogy ebben a csodás krónikában Jézus az állandóan jelen lévő központi alak, aki gyakorlatilag minden oldal fölött ott tornyosul, és összekapcsolja az ott lévő összes többi, hitet elmélyítő szereplőt is.

Hasonlóképpen, amikor egy barátunk a hitünkről tanul, egy kicsit soknak találhatja a vallási életünk némely egyedi alkotóelemét és ismeretlen kifejezését: táplálkozási korlátozások, önellátási

készletezés, pionír túrák, digitalizált családfák, valamint az a megszámlálhatatlanul sok cövekközpont, ahol néhányan bizonyára arra számítanak, hogy majd különféle kempingsátor-kiegészítőkből válogathatnak. Amikor tehát új barátaink új látványok és hangok sokaságának vannak kitéve, nekünk meg kell mutatnunk, hogy mi van a nyüzsgésen túl, és ráirányítani a figyelmüket az örökkévaló evangélium dobogó szívére: a Mennyei Szülők szeretetére, az isteni Fiú engesztelő ajándékára, a Szentlélek vigaszt adó útmutatására, mindezen igazságok utolsó napi visszaállítására, és oly sok minden másra is.

Amikor valaki először megy a szent templomba, talán némileg elképeszti őt az élmény. A mi feladatunk gondoskodni arról, hogy a szent jelképek és a szertartások felfedett menete, a szertartásos öltözék és a képi bemutatók

soha ne elvonják, hanem inkább ráirányítsák a figyelmet a Szabadítóra, akinek ott hódolunk. A templom az Ő háza, Ő legyen tehát a legfőbb helyen az elménkben és a szívünkben – Krisztus fenséges tana úgy járván át a mi egész lényünket, ahogy a templomi szertartásokat is átjárja –, kezdve onnan, amikor elolvassuk a főbejárat fölötti feliratot, egészen az épületben töltött legutolsó pillanatig. Mindazon csodás dolgok mellett, amelyekkel szembetaláljuk magunkat, mindenekelőtt azt kell meglátnunk a templomban, hogy mit jelent Jézus.

Gondolatok vissza az egyházban ezekben az elmúlt hónapokban történt merész kezdeményezéseknek és új bejelentéseknek a forgatagára. Amikor szolgálattételt nyújtunk egymásnak, vagy csiszolunk a sabbatnapi élményünkön, esetleg belevágunk egy gyermekeknek és fiataloknak szóló új programba, nem fogjuk észrevenni ezen kinyilatkoztató kiigazítások valódi okát, ha különálló, egymástól független alkotóelemekként tekintünk rájuk, nem pedig olyan összefüggő erőfeszítésként, amely segít nekünk még szilárdabban a Szabadításunk Kősziklájára építeni.⁴ Minden bizonnyal ez Russell M. Nelson elnök szándéka is azzal, hogy az egyház kinyilatkoztató nevét használjuk.⁵ Ha Jézus – a neve, a tana, a példája, az isteni mivolta – lesz hódolatunk középpontjában, azzal megerősítjük az Alma által egykor tanított nagyszerű igazságot: „[S]ok eljövendő dolog van; [de] íme, van egy dolog, mely mindezeknél fontosabb – ...a Megváltó[, aki] élni fog és eljön népe közé.”⁶

Egyetlen záró gondolat: Joseph Smith XIX. századi határvidéki környezete lázban égett az egymással vetélkedő keresztény tanúságtevők tömegeinek okán.⁷ Ám ezek a lendületes megújulási mozgalmak az általuk okozott kavargásban ironikus módon inkább

vezető ősi úton. Kettejükkel – és az idők során élt seregnyi más emberrel – együtt bizonyágomat teszem arról, hogy az életben határozottan az a leginkább lenyűgöző látvány és hang, amikor Jézus nemcsak elhalad mellettünk¹⁰, hanem odajön *hozzánk*, megáll *mellettünk*, és *nálunk* lakozik.¹¹

Nővérek és fivérek! Napjaink szűnni nem akaró csinnadrattája közepette is igyekezzünk meglátni Krisztust az életünk, a hitünk és a szolgálatunk középontjában. Ebben rejlik mindennek az igazi értelme. Ha pedig némely napokon korlátozott a látóképességünk, vagy elhalványul a magabiztosságunk, esetleg a hitünk éppen próbatételnek és csiszolásnak van kitéve – mert biztosan lesz ilyen –, akkor annál hangosabban kiáltunk fel: „Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam!”¹² Apostoli hévvel és próféta meggyőződéssel ígérem, hogy Ő meg fog hallani benneteket, és előbb vagy utóbb ezt fogja mondani: „Láss; a te hited téged megtartott.”¹³ Üdvözlünk az általános konferencián! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lehet, de nem biztos, hogy ez ugyanaz a történet, amely a Máté 20:30–34-ben is fel lett jegyezve, ahol is két vak ember szerepel; vagy az, amely a Márk 10:46–52-ben lett feljegyezve, ahol is a vak férfit meg is nevezik: Bartumeus, Timeus fia.
2. Lásd Lukács 18:35–43; kiemelés hozzáadva.
3. Lukács 6:39.
4. Lásd 2 Nefi 9:45.
5. Lásd Russell M. Nelson: Az egyház helyes neve. *Liahóna*, 2018. nov. 87–89.
6. Alma 7:7.
7. A kis helyi közösségeken keresztülszövő vallási buzgalom miatt a New York állam északi részén, Palmyra közelében fekvő területet gyakran nevezték „túlhevült [kiégett] körzetnek” is.
8. Joseph Smith története 1:13.
9. Joseph Smith története 1:17.
10. Lásd Lukács 18:37.
11. Lásd János 14:23.
12. Márk 10:47.
13. Lukács 18:42.

elhomályosították azt a Szabadítót, akit az ifjú Joseph oly buzgón keresett. Ahogy ő nevezte, „sötétségben és zavarban”⁸ küzdve elvonult egy liget magányába, ahol a ma reggel itt említett bármely tanúságnál dicsőségesebbet látott és hallott azt illetően, hogy a Szabadító központi szerepet tölt be az evangéliumban. Egy olyan ajándék és látóképesség birtokában, amely elképzelhetetlen és váratlan volt a számára, Joseph látomásban látta Mennyei Atyját, a világegyetem nagy Istenét, valamint Jézus Krisztust, az Ő tökéletes Egyszülött Fiát. Majd az Atya megmutatta azt a példát, amelyet ezen a délelőttön is ünneplünk; Jézusra mutatva így szólt: „Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!”⁹ Nem létezik Jézus isteni kilétének, a szabadítás tervében

betöltött elsődlegességének, valamint az Isten szemében élvezett helyzetének olyan nagyszerűbb kifejezése, amely valaha is felülmúlhatná ezt a hétszavas kijelentést.

Felfordulás és zűrzavar? Tömegek és viták? Ebből bőven van a világunkban. Mi több, a kételkedők és a hívők még mindig vitáznak erről a látomásról, ahogy gyakorlatilag minden másról is, amiről ma szót ejtettem. Abban az esetben, ha *ti* arra törekedtek, hogy tisztábban lássatok és értelmet találjatok a vélemények sokasága közepette, akkor én is ugyanehhez a Jézushoz irányítalak benneteket, és apostoli bizonyágot teszek a Joseph Smithszel történt eseményekről, amelyek mintegy 1800 évvel azután zajlottak, hogy a mi vak barátunk szemei megnyíltak a Jerikóba

TERENCE M. VINSON ELDER
a Hetvenek Elnökségéből

A Szabadító igaz tanítványai

Tartós örömet érezhetünk, amikor a Szabadítónk és az Ő evangéliuma válik a vázzá, melyre felépítjük az életünket.

Az ószövetségi Aggeus könyvében némileg elrejtve megtalálható egy olyan nép leírása, akiknek jól jött volna Holland elder tanácsa. Elköverték ugyanis azt a hibát, hogy nem Krisztust helyezték az életük és a szolgálatuk középpontjába. Aggeus néhány gondolatébresztő szöveget festve megfeddi a népet, amiért az Úr templomának építése helyett kényelmes házaikban tétlenkednek:

„Ideje néktek, hogy ti mennyezetes házakban lakozzatok, holott ez a ház romban áll?

Most azért ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat!

Sokat vetettetek, de keveset takartok; esztek, de meg nem elégesztek; isztok, de meg nem részegesztek; ruházkodtok, de meg nem melegesztek, a bérlő is lyukas zacskóra bérel.

Ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat!”¹

Mily bámulatosan ecseteli ez annak hiábavalóságát, amikor Isten dolgai elé helyezünk örökkévaló következményekkel nem járó dolgokat.

Nemrég egy úrvacsorai gyűlésen, amelyen részt vettem, egy visszatért misszionárius egy édesapától idézett,

aki tökéletesen összefoglalta ezt az elvet, amikor így szólt a gyermekeihez: „Kevesebb wifire és több Nefire van szükségünk!”

A Nyugat-Afrikában eltöltött öt év alatt rengeteg példát láttam olyan emberekre, akik természetes módon és szegyenkezés nélkül tették első helyre az evangéliumot. Erről tanúskodik egy gumijavítással és -centrírozással

foglalkozó műhely Ghánában. Tulajdonosa „A Te akaratod beállítása” nevet adta neki.

Tartós örömet² érezhetünk, amikor a Szabadítónk és az Ő evangéliuma válik a vázzá, melyre felépítjük az életünket. Azonban a világ dolgai is nagyon könnyen alkothatják ezt a vázat, melyen az evangélium már csak választható díszítés, illetőleg ki is merül a vasárnapi kétórás istentisztelet látogatásában. Ez a helyzet semmiben sem különbözik attól, mint amikor lyukas zacskóba tesszük a bérünket.

Aggeus azt mondja nekünk, hogy legyünk elkötelezettek – legyünk olyanok, amit mi, ausztrálok úgy mondunk, hogy „hamisítatlanok” az evangélium szerinti életben. Akkor vagyunk hamisítatlanok, ha azok vagyunk, akinek mondjuk magunkat.

A rögbizésből tanultam ezt-azt a hamisítatlanságról és az elkötelezettségről. Rájöttem, hogy akkor élvezem leginkább a játékot, ha keményen játszok és mindent beleadok.

A kedvenc rögbis évadom a középiszokolát követő év volt. A csapat, melynek

tagja voltam, tehetséges volt és elkötelezett. Abban az évben mi lettünk a bajnokcsapat. Azonban egy nap a rangsor végén kullogó csapattal készültünk játszani, és a meccs után várt ránk az évente tartott nagy egyetemi bál a randipartnereinkkel. Azt gondoltam, hogy mivel ez könnyű meccs lesz, meg kellene próbálnom megóvni magam a sérülésektől, hogy aztán teljességgel kiélvezhessem a táncot. Amikor kemény ütközésekre került sor, ezen a meccsen nem voltunk olyan elkötelezettek, amilyenek lehettünk volna – és veszítettünk. Tovább rontva a dolgokon a meccs végére jól felduzzadt az ajkam, ami nem javított a megjelenésem a nagy randimon. Talán tanulnom kellett ebből valamit.

Egy későbbi meccsen, amelyen teljesen elkötelezett voltam, egész más történt. Egy ponton teljes erőbedobással rohantam egy ütközésbe, és azonnali fájdalmat éreztem az arcomban. Mivel apám megtanított rá, hogy az ellenfélnek soha nem adhatom tudtára, ha megsérültem, végigjátszottam a meccset. Amikor aznap este enni próbáltam, rájöttem, hogy nem tudok harapni. Másnap reggel bementem a kórházba, ahol a röntgen megerősítette, hogy eltört az állkapcsom. Az elkövetkező hat hétre összedrótolták a számat.

Milyen tanulságai voltak számomra a duzzadt ajak és az eltört állkapocs példázatának? Bár emlékszem, milyen csillapíthatatlanul sóvárogtam szilárd étel után abban a hat hétben, amikor csak folyadékot tudtam lenyelni, nem sajnáltam az eltört állkapcsom, mert az eredményezte, hogy mindent beleadtam. Sajnáltam viszont a duzzadt ajkamat, mert azt jelképezte, hogy visszafogtam magam.

Ha mindent beleadunk, attól még nem árasztanak el minket állandóan az áldások, és nem mindig járunk sikerrel. Viszont örömről van szó. Az öröm nem múló élvezet, és még csak nem is ideiglenes boldogság. Az öröm tartós, és az Úr által elfogadott erőfeszítéseink képezik az alapját.³

Ezt a fajta elfogadást példázza Oliver Granger története. Boyd K. Packer elnök szavait idézve: „Amikor a szenteket kiűzték az ohioi Kirtlandból, ... Oliver hátramaradt, hogy bármilyen kevés pénzért is, de megpróbálja eladni a javait. Nem volt nagy esélye a sikerre, és valóban nem is járt sikerrel.”⁴ Az Első Elnökség egy nehéz, szinte lehetetlen feladat elvégzésével bízta meg. Ám az Úr e szavakkal méltatta szemlátomást sikertelen erőfeszítéseit:

„Továbbá, azt mondom nektek, emlékszem Oliver Granger szolgálmaira;

íme, bizony mondom neki, hogy neve szent emlékezetben tartatik nemzedékről nemzedékre, örökkön örökké, mondja az Úr.

Küzdjön tehát komolyan egyházam Első Elnökségének megváltásáért, mondja az Úr; és amikor elbukik, keljen fel újra, mert áldozata szentebb lesz számomra, mint gyarapodása, mondja az Úr.⁵

Ez mindannyiunkra igaz lehet – az Úrnak nem a sikereink számítanak, sokkal inkább az áldozatunk és az erőfeszítéseink.

Szintén Jézus Krisztus igaz tanítványát példázza egy drága barátunk a nyugat-afrikai Elefántcsontparton. Ennek a csodálatos, hithű nővérnek hosszú időn keresztül rettenetes érzelmi, sőt, fizikai bántalmazást kellett elszenvednie a férjétől, akivel végül aztán elváltak. Soha nem rendült meg a hitében és a jóságában, azonban férje kegyetlensége hosszú időre mély sebet ejtett rajta. Saját szavaival így írja le a történeteket:

„Bár azt mondtam, hogy megbocsátottam neki, mindig ezzel a sebbel aludtam és töltöttem a napjaimat. Mintha láng égett volna a szívemben. Sokszor imádkoztam az Úrhoz, hogy vegye el tőlem ezt az érzést, de annyira fáj, hogy erősen úgy hittem, ezzel fogom leélni az életem hátralévő részét. Még annál is jobban fáj, mint amikor fiatalon elveszítettem az anyukámat; jobban annál, mint amikor elveszítettem az apukámat, sőt, a fiamat is. Mintha egyre terjeszkedett volna, beborítva a szívemet, azt sugallva, hogy mindjárt meghalok.

Máskor azt kérdeztem magamtól, hogy vajon a Szabadító mit tett volna az én helyzetemben, és inkább azt mondtam, hogy »Uram, ez túl sok«.

Aztán egy reggel kerestem az ebből fakadó fájdalmat a szívemben, majd

Terence M. Vinson a rögbicsapat tagjaként, az álló sorban balról a negyedik

az evangélium terén? Mert ha fél szívvel csinálunk valamit, akkor bizony nem vagyunk azok! Istent pedig nem úgy ismerjük, mint aki agyondicséri a langymeleget.⁹

Nincs olyan kincs, nincs olyan hobbi, nincs olyan státusz, nincs olyan közösségi média, nincs olyan videójáték, nincs olyan sport, nincs olyan hírességhez fűződő kapcsolat, vagy bármi más a földön, ami értékesebb lenne az örök életnél. Az Úr tehát mindenkinek ezt tanácsolja: „Gondoljátok meg jól a ti útaitokat!”

Érzéseimet Nefi szavai fejezik ki a legjobban: „Örvendezem a világos beszédben; örvendezem az igazságban; örvendezem Jézusomban, mert megváltotta lelkemet a pokoltól.”¹⁰

Vajon igaz követői vagyunk Őneki, aki mindenét odaadta értünk? Őneki, aki a mi Megváltónk és a Szószólónk az Atyánál? Őneki, aki teljes mértékben elkötelezett volt az engesztelő áldozata mellett, valamint most is az az Ő szeretetében, az Ő irgalmában, és arra irányuló vágyában, hogy örök örömünk legyen? Könyörgök mindazoknak, akik e szavakat hallják vagy olvassák: Kérlek, kérlek, ne halogassátok a teljes elkötelezettséget valamilyen nem is létező, jövőbeli időpontig! Válgatok hamisítatlanná most, és éreztétek az örömet! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Aggeus 1:4–7.
2. Lásd János 15:11; Rómabeliek 14:17; 2 Korinthusbeliek 8:2; Zsidók 12:2; Mózes 5:10, 7:53.
3. Lásd Énós 1:3–6, 27; Tan és szövetségek 52:15; 97:8–9.
4. Boyd K. Packer: „Egygyel ez én legkisebb atyámfiak közül”. *Liahóna*, 2004. nov. 86.
5. Tan és szövetségek 117:12–13.
6. Személyes levelezés.
7. Alma 20:23.
8. Alma 22:15.
9. Lásd Jelenések 3:15–16.
10. 2 Nefi 33:6.

mélyebbre hatoltam, és kerestem a lelkemben. Nem volt sehol. Az elmém gyorsan felidézte az összes okát annak, hogy miért is kellene megbántottnak éreznem magam, de nem éreztem a fájdalmat. Egész nap vártam, hogy kiderüljön, érzem-e majd a fájdalmat a szívemben, de nem éreztem. Aztán letérdeltem és megköszöntem Istennek, hogy kiterjesztette rám az Úr engesztelő áldozatának hatását.”⁶

Ez a nővér most boldogan él, hozzápecsételve egy csodálatos, hithű férfihoz, aki mélységesen szereti őt.

Milyen legyen hát a hozzáállásunk, ha Krisztus igaz tanítványai vagyunk? Vajon mennyit ér nekünk az evangélium, amikor Aggeus javaslata szerint meggondoljuk a mi útjainkat?

Egyik kedvenc példám a Lamóni király apja által tanúsított helyes hozzáállás. Emlékeztek rá, először milyen haragra gerjedt, amikor meglátta fiát a nefita származású Ammon társágában, akinek a népét gyűlölték a lámániták. Kivonta kardját, hogy megküzdjön Ammonnal, ám hamarosan Ammon

kardját érezhette a torkának szegeződni. „Most a király, mivel félt tőle, hogy elveszíti az életét, így szólt: Ha megkímélsz, akkor mindazt megadom neked, amit csak kívánsz, egészen a fele királyságig.”⁷

Figyeljétek meg az ajánlatát: fele királysága az életéért.

Később azonban, miután megértette az evangéliumot, tett egy másik ajánlatot. „...ezt kérdezte a király: Mit tegyek, hogy enyém lehessen ez az örök élet, amelyről beszéltél? Igen, mit tegyek, hogy születhessek Istentől, és gyökereztül kitépődjön mellkasomból ez a gonosz lélek, és elnyerjem az ő Lelkét, hogy öröm tölthessen el, hogy ne taszítassam ki az utolsó napon? Íme, mondtam, mindent feladok, ami a birtokomban van, igen, feladom a királyságomat is, hogy ezt a nagy örömet elnyerhessem.”⁸

Ez alkalommal fel volt rá készülve, hogy az *egész* királyságát feladja, mert az evangélium többet ért mindannál, amije volt. Hamisítatlanná vált az evangélium terén.

Mindannyiunkhoz szól tehát a kérdés: Mi is hamisítatlanok vagyunk

STEPHEN W. OWEN
a Fiala Férfiak általános elnöke

Hívők legyetek, ne hitetlenek!

Nap mint nap tudatosan időt kell szakítanunk arra, hogy kapcsolatot bontsunk a világgal és rákapcsolódjunk a mennyre.

Nemrég egy reggel felébredtem, és hozzákészültem a szentírások tanulmányozásához. Fogtam az okostelefonomat, és beültem az ágyam melletti fotelbe, azzal a szándékkal, hogy megnyitom az Evangéliumi könyvtár alkalmazást. Feloldottam a telefont, és épp nekiláttam volna a tanulmányozásnak, amikor megláttam fél tucatnyi értesítést az éjjel érkezett SMS-ekről és ímélekről. Azt gondoltam, hogy gyorsan megnézem az üzeneteket, aztán rögtön áttérek a

szentírásokra. Nos, két óra múlva még mindig SMS-eket, íméleket, híreket és közösségimédia-bejegyzéseket olvasgattam. Amikor rádöbentem, mennyi az idő, kapkodva készülődtem össze a napra. Aznap reggel elmaradt a szentírás-tanulmányozásom, következésképpen pedig elestem attól a lelki tápláléktól, amelyre vágytam.

Lelki táplálék

Biztos vagyok benne, hogy sokatoknak ismerős ez a helyzet. A modern technika sokféle áldást nyújt. Összeköt minket a barátainkkal és a családtagjainkkal, különféle információkkal, valamint a világszerte éppen zajló események híreivel. Ugyanakkor el is terelheti a figyelmünket a legfontosabb összeköttetésről: a mennyel való kapcsolatunkról.

Elismétlem, amit prófétánk, Russell M. Nelson elnök mondott: „Összetett és egyre viszálykodóbb világban élünk. Az állandóan elérhető közösségi média és a nap 24 órájában érkező hírek könyörtelen üzenetekkel bombáznak minket. Csakis úgy remélhetjük, hogy megszűrhetjük azon

hangok tengerét és azokat az emberi filozófiákat, amelyek az igazságot támadják, ha megtanulunk kinyilatkoztatást kapni.”

Nelson elnök így folytatta: „Az eljövendő napokat... nem lehet majd lelkileg túlélni a Szentlélek útmutató, irányító, vigasztaló és állandó hatása nélkül.”¹

Évekkel ezelőtt Boyd K. Packer elnök elnök mesélt egy szarvascsordáról, amely a sűrű havazás miatt a természetes élőhelyén kívül rekedt, és fennállt a veszélye, hogy éhenhalnak. Hogy megmentse a szarvasokat, néhány jószándékú ember több teherautónyi szénát hordott a környékre. Általában nem ez a szarvasok tápláléka, de remélték, hogy legalább a télen átsegíti őket. Sajnálatos módon később a legtöbb szarvas holtan találták. Megették ugyan a szénát, de az nem táplálta őket, és bár a gyomruk tele volt, éhenhaltak.²

Ebben az információs korban a miniket bombázó sok üzenet a szarvasok szénával való etetésének lelki megfelelője: egész nap ehetünk, mégse fogunk táplálékhoz jutni.

Hol találunk igazi lelki táplálékot? Ez általában nem terjed futótűzként a közösségi médiában. Akkor találunk rá, amikor előrenyomulunk a szövetség ösvényén, „folyamatosan szilárdan kapaszkodva a vasrúdhoz”, és veszünk az élet fájának gyümölcséből.³ Ez azt jelenti, hogy nap mint nap tudatosan időt kell szakítanunk arra, hogy kapcsolatot bontsunk a világgal és rákapcsolódjunk a mennyre.

Lehi az álmában látott olyan embereket, akik vettek a gyümölcsből, de aztán otthagyták azt a nagy és tágas épületnek, a világ gögijének hatása miatt.⁴ Megeshet, hogy olyan fiatalok, akik utolsó napi szent otthonban nevelkednek, részt vesznek minden helyenvaló egyházi gyűlésen és órán, sőt,

templomi szertartásokban is, később aztán „letér[nek] tiltott ösvényekre, és elvesz[nek]”⁵. Miért történik ez? Sok esetben azért, mert bár megtették a lelkeséggel járó dolgokat, igazából nem tértek meg. Ettek, de nem jutottak táplálékhoz.

Ezzel ellentétben sokatokkal találkoztam, fiatal utolsó napi szentek, akik ragyogóak, erősek és hithűek vagytok. Tudjátok, hogy Isten fiai és leányai vagytok, és hogy Neki munkája van a számotokra. „Teljes szívetekkel, lelketekkel, elmétekkel és erőtökkel” szeretitek Istent.⁶ Betartjátok a szövetségeiteket és

szolgáltok másokat, az otthonotokban kezdve. Mindennap hitet gyakoroltok, bűnbánatot tartotok és jobbá váltok, ez pedig maradandó örömet nyújt nektek. Felkészültök a templom áldásaira és más lehetőségekre, melyek a Szabadító igaz követőiként adatnak számotokra. Valamint segítetek előkészíteni a világot a második eljövételre, mindenkit meghíva, hogy jöjjenek Krisztushoz és részesüljenek engesztelésének áldásaiból. Kapcsolatban álltok a mennyyel.

Igen, vannak kihívásaitok. Minden nemzedéknek vannak. Ezek a mi napjaink, amikor is arra van szükség, hogy

hívók legyünk, nem pedig hitetlenek. Bizonyágomat teszem arról, hogy az Úr tud a kihívásainkról, és Nelson elnök vezetése alatt felkészít minket arra, hogy szembenézzünk velük. Hiszem azt, hogy a próféta nemrég adott felhívása az otthonközpontú egyházat illetően, melyet alátámaszt mindaz, ami az épületeinkben zajlik,⁷ azzal a céllal adatott, hogy segítsen nekünk túlélni – sőt, bővelkedni – a lelki alultápláltság e korában.

Otthonközpontú

Mit jelent otthonközpontú egyháznak lenni? Az otthonok nagyon különbözőek lehetnek szerte a világon. Lehet, hogy olyan családban éltek, amely már sok nemzedék óta az egyházban van. De az is lehet, hogy ti vagytok az egyedüli egyháztagok a családokban. Lehetek házások vagy egyedülállók, veletek élő gyermekekkel vagy gyermekek nélkül.

A körülményeitektől függetlenül képesek vagytok az otthonotokat az evangéliumi tanulás és élet központjává tenni. Ez csupán annyit jelent, hogy személyes felelősséget vállaltok a megtérésért és a lelki gyarapodásotokért. Azt jelenti, hogy követitek Nelson elnök tanácsát és igyekeztek otthonotokat „a hit szentélyévé tenni”⁸.

Az ellenség megpróbál majd meggyőzni titeket arról, miszerint a lelki táplálékra nincs szükség, vagy – fondorlatosabb módon – arról, hogy még várhat. Ő a figyelemelterelés mestere és a halogatás szerzője. Olyan dolgokra fogja ráirányítani a figyelmeteket, amelyek sürgősnek tűnnek, de valójában nem is olyan fontosak. Azt akarja, hogy annyira lefoglaljon titeket ezernyi más dolog, hogy megfeledkezzetek az egyetlenről, amely szükséges.⁹

Nagyon hálás vagyok, hogy „jó szülőktől” születtem,¹⁰ akik folyamatos lelki táplálékkal, szeretetteljes

kapcsolatokkal és tartalmas szabadidős tevékenységekkel teli otthonban nevelték a családjukat. A fiatalon tőlük kapott tanítások szilárdan megtartottak a lábamon. Szülők! Kérlek benneteket, alakítsatok ki erős kapcsolatokat a gyermekeitekkel! Többre, és nem kevesebbre van szükségük az időtökből.

Az egyház által támogatott

Miközben így tesztek, az egyház ott lesz, hogy támogasson titeket. Az egyházban szerzett élményeink megerősíthetik az otthon zajló lelki táplálást. Ebben az évben már megtapasztalhattuk ezt a fajta egyházi támogatást a Vasárnapi Iskolában és az Elemiben. További tapasztalatokat fogunk szerezni az ároni papság és a Fiatal Nők gyűlésein. A következő januártól kezdődően e gyűlések tananyaga némiképp át lesz alakítva. Továbbra is evangéliumi témákra fog összpontosítani, a témák azonban összhangban állnak majd a *Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára* című kiadvánnyal. Ez egy apró változás, de nagy hatással bírhat a fiatalok lelki táplálására.

Milyen további támogatást nyújt az egyház? Az egyházban veszünk az úrvacsorából, amely hétről hétre segít újra elköteleznünk magunkat a Szabadító mellett. Az egyházban gyűlünk egybe más hívőkkel, akik ugyanúgy szövetségeket kötöttek. A Jézus Krisztus tanítványágában velünk osztozókkal kialakított szeretetteljes

kapcsolatok erőteljes támaszként szolgálhatnak saját otthonközpontú tanítványágunknak.

14 éves koromban a családom új környékre költözött. Számotokra ez talán nem hangzik olyan szörnyű tragédiának, én azonban akkor borzalmas csapásként éltem meg. Azt jelentette, hogy olyan emberek vesznek körül, akiket nem ismerek. Azt jelentette, hogy az egyházközségemből az összes többi fiatal férfi más iskolába fog járni, mint én. Ez a gondolat járt a 14 éves elmémben: „Hogy teheték ezt velem a szüleim?” Úgy éreztem, összeomlott az életem.

A Fiatal Férfiak tevékenységeinken keresztül azonban kapcsolatot alakíthattam ki a kvórumom többi tagjával, akik aztán a barátaim lettek. Ezenkívül a püspökség tagjai és az ároni papság tanácsadói különleges figyelmet szenteltek az életem menetének. Részt vettek a sporteseményeimen. Bátorító üzeneteket írtak nekem, amelyeket a mai napig őrzök. Továbbra is kapcsolatban maradtam velem, miután egyetemre, később pedig misszióba mentem. Egyikük még a repülőtérré is kijött, amikor hazatértem. Mindörökké hálás leszek ezekért a jóra való fivérekért, valamint a belőlük áradó szeretet és magas elvárások ötvözetéért. A menny felé irányítottak engem, az élet pedig ragyogó, boldog és örömteli lett.

Szülőkként és vezetőkként miként segítünk a fiataloknak tudni, hogy nincsenek egyedül, miközben a szövetség

ösvényén járnak? A személyes kapcsolatok kiépítésén túl elhívjuk őket kisebb-nagyobb összejövetelekre: A fiatalság erősségéért (FSY) konferenciáktól és ifjúsági táboroktól kezdve a heti kvórum- és osztálytevékenységekig. Soha ne becsüljétek alá az abból áradó erőt, amikor egybegyűlünk azokkal, akik szintén igyekeznek erősek lenni! Püspökök és más vezetők! Kérlek titeket, összpontosítsatok az egyházközségekben lévő gyermekek és fiatalok táplálására. Többre, és nem kevesebbre van szükségük az időtökből.

Akár vezetők vagytok, akár szomszédok, kvórumtagok vagy egyszerűen csak egy a szentek közül, ha lehetőségetek van megérinteni egy fiatal életet, segítetek neki kapcsolatba lépni a mennnyel. Talán éppen a ti hatásotok lesz az az egyháztól jövő támogatás, amelyre szüksége van.

Kedves testvérek! Bizonyásgomat teszem, hogy Jézus Krisztus áll ennek az egyháznak az élén. Sugalmazást ad a vezetőinknek és elvezet minket ahhoz a lelki táplálékhoz, amelyre szükségünk van az utolsó napokban való túléléshez és bővelkedéshez. Ez a lelki táplálék fog segíteni minket abban, hogy hívők legyünk és ne hitetlenek. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. *Liahóna*, 2018. máj. 96.
2. Lásd Jeffrey R. Holland, "Teaching and Learning in the Church," *Liahóna*, June 2007, 64.
3. 1 Nefi 8:30.
4. Lásd 1 Nefi 8:24–28; 11:36.
5. 1 Nefi 8:28.
6. Tan és szövetségek 4:2.
7. Lásd Russell M. Nelson: Nyitóbeszéd. *Liahóna*, 2018. nov. 7.
8. Russell M. Nelson: Példás utolsó napi szentekké válni. *Liahóna*, 2018. nov. 113.
9. Lukács 10:41–42.
10. Lásd 1 Nefi 1:1.

D. TODD CHRISTOFFERSON ELDER
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A szentek öröme

Az öröm Krisztus parancsolatainak megtartásából, a bánat és gyengeségek rajta keresztül történő legyőzéséből, valamint az Ő módján végzett szolgálatból fakad.

A Mormon könyve prófétája, Énós – Lehi unokája – páratlan élményről számolt be, amely fiatalabb korban történt vele. Miközben egyedül vadászott az erdőben, Énós elmélkedni kezdett atyja, Jákób tanításain. Ezt írta: „...a szavak, melyeket gyakran hallottam midőn atyám az örök életről és a szentek öröméről szólt, mélyen a szívembe vésődtek.”¹ Énós, mivel lényegileg éhezett, letérdelt imádkozni; ez a rendkívüli, egész napos és éjszakába nyúló ima pedig létfontosságú kinyilatkoztatásokat, bizonyosságokat és ígéreteket adott neki.

Sok minden tanulható Énós élményéből, de ami ma leginkább foglalkoztatja az elmém, az Énós emléke arról, miszerint az apja gyakran beszélt „a szentek öröméről”.

Ugyanezen a konferencián három éve, Russell M. Nelson elnök az örömről beszélt.² Egyebek mellett ezt mondta:

„[A]z örömmel, melyet érzünk, nem sok köze van az életünkben fennálló körülményekhez, ahhoz viszont igen, hogy az életünk során mire összpontosítjuk a figyelmünket

Amikor életünket Isten szabadítás-tervére összpontosítjuk..., valamint

Jézus Krisztusra és az Ő evangéliumára, akkor örömet érezhetünk, függetlenül attól, hogy mi történik – vagy mi nem történik – az életünkben. Az öröm Tőle származik, és Őmiatta van benne részünk. [...] Az utolsó napi szentek számára Jézus Krisztus örömet jelent.”³

Szentek azok, akik keresztkedés által evangéliumi szövetségre léptek, és törekednek Krisztust az Ő tanítványai-ként követni.⁴ Így hát „a szentek öröme” a krisztusivá válás örömére utal.

Szeretnék szót ejteni az Ő parancsolatainak megtartásából fakadó örömről; a bánat és gyengeségek rajta keresztül történő legyőzéséből támadó örömről; valamint az Ő módján végzett szolgálatban rejülő örömről.

A Krisztus parancsolatainak megtartásából fakadó öröm

Élvhajász időkben élünk, amikor sokan megkérdőjelezik az Úr parancsolatainak fontosságát, vagy egyszerűen nem vesznek róluk tudomást. Nemritkán azok, akik semmibe veszik az olyan isteni utasításokat, mint a nemi erkölcsösség törvénye, a becsületesség mércéje és a szombat szentsége, látszólag gyarapodnak és élvezik az élet jó dolgait – időnként még azoknál is jobban, akik igyekeznek engedelmesnek lenni. Némelyek eltűnődnek azon, vajon megéri-e a sok erőfeszítés és áldozat. Az ősi Izráel népe egykoron így panaszkodott:

„Hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit, és hogy alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt?

És most boldognak nevezjük a kevélyeket; igen, gyarapodnak azok, akik gonoszságot művelnek; igen, és még meg is menekülnek azok, akik Istent kísértik.”⁵

Csak várjatok – mondta az Úr –, addig a napig, „amikor... összeállít[om] ékszeremet”. „És [akkor majd] ...meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgálója között és a között, a ki nem szolgálja őt.”⁶ A gonoszoknak talán „egy ideig örömük lesz cselekedeteikben”, de ez mindig átmeneti.⁷ A szentek öröme tartós.

Isten a dolgokat a maguk valójában látja, és ezt a nézőpontot velünk is megosztja az Ő parancsolatai révén, eredményesen kikerülteve velünk a halandóság csapdáit és kátyúit, miközben

az örökkévaló öröm felé vezet bennünket. Joseph Smith próféta ezt mondta: „Amikor az Ő parancsolatai tanítanak bennünket, azt az örökkévalóság fényében teszik; mert Isten úgy tekint ránk, mintha az örökkévalóságban lennénk. Isten az örökkévalóságban lakozik, és nem úgy tekint a dolgokra, mint mi.”⁸

Nem találkoztam még olyannal, aki élete folyamán később talált rá az evangéliumra, és ne kívánta volna, hogy bárcsak előbb tehetne volna. „Ó, mennyi rossz döntést és hibát kerülhettem volna el!” – szokták mondani. Az Úr parancsolatai a mi útmutatóink a jobb döntésekhez és a dolgok boldogabb kimeneteléhez. Örvendezniünk kellene és megköszönnünk Neki, amiért megmutatta számunkra ezt a magaszosabb utat.

Kalombo Rosette Kamwanya nővér a Kongói Demokratikus Köztársaságból, aki jelenleg az Elefántcsontparti Abidjan-Nyugati Misszióban szolgál, tizenéves korában három napon át böjtölt és imádkozott, hogy megtudja, mit szeretne Isten, milyen irányt vegyen az

élete. Egy rendkívüli éjjeli látomásban két épületet látott: egy kápolnát és egy másikat, amelyről most már tudja, hogy egy templom volt. Keresni kezdett, és hamarosan rátalált az álmában szereplő kápolnára. A tábláján ez a felirat állt: „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza”. Kamwanya nővér megkeresztelkedett, majd követte őt az édesanyja és hat fivére is. Kamwanya nővér ezt mondta: „Amikor befogadtam az evangéliumot, úgy éreztem magam, mint egy fogvatartott madár, akit szabadon engedtek. A szívem telve volt örömmel. [...] Bizonyossággal rendelkeztem arról, hogy Isten szeret engem.”⁹

Isten parancsolatainak betartása lehetővé teszi, hogy könnyebben és teljesebben érezzük az Ő szeretetét. A parancsolatok szoros és keskeny ösvénye közvetlenül az élet fájához vezet, a fa és annak gyümölcse pedig, amely mindenél édesebb és „minden dolognál kívánatosabb”¹⁰, Isten szeretetét jelképezik, a lelket pedig „rendkívül nagy örömmel tölt[ik] el”¹¹. A Szabadító ezt mondta:

„Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.

Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék.”¹²

A Krisztus általi győzelem öröme

Még akkor is, ha hithűnek találtunk a parancsolatok betartásában, vannak olyan próbatételek és tragédiák, melyek árnyékot vethetnek az örömünkre. Ha azonban a Szabadító segítségével igyekszünk legyőzni ezeket a kihívásokat, az megőrzi azt az örömet, amelyet most érzünk, és azt az örömet is, amelyre a későbbiekben számítunk. Krisztus biztosította róla a tanítványait, hogy „e világban nyomorúságtok létszen; de biztatok: én [le]győztem a világot”¹³. Ha Hozzá fordulunk, engedelmeskedünk Neki és elkötelezzük magunkat Iránta, akkor a próbatételek és a bánat öröme fordulnak. Mondok egy példát.

Jack Rushton 1989-ben az Irvine Kalifornia Cövek elnökeként szolgált az Amerikai Egyesült Államokban. Épp a kaliforniai tengerparton üdült a családjával, amikor testszörfőzés közben egy hullám nekisodorta egy víz alatti sziklának. Eltört a nyaka és súlyosan károsodott a gerincoszlopa. Jack később azt mondta: „A nekicsapódás pillanatában azonnal tudtam, hogy lebénultam.”¹⁴ Többé nem tudott beszélni, de még önállóan lélegezni sem.¹⁵

A családjuk, a barátaik és a cövek tagjai Rushton fivér és felesége, Jo Anne köré sereglettek, és többek között átalakították az otthonuk egy részét, hogy Jack használni tudja a kerekesszéket. A rákövetkező 23 év során Jo Anne lett Jack elsődleges gondozója. Utalva a Mormon könyve-beli

Kalombo Rosette Kamwanya nővér

Jack és Jo Anne Rushton

beszámolókra arról, hogy miképpen látogatta meg az Úr a népét a nehézségeik közepette és tette könnyűvé a terheiket,¹⁶ Jo Anne azt mondta: „Gyakran rácsodálkozom arra, hogy milyen könnyű szívvel gondoskodom a férjemről.”¹⁷

Egy, a légzőrendszerén végzett beavatkozás segített visszaállítani Jack beszédképességét, egy éven belül pedig elhívták őt az evangéliumi tanok osztályának tanítójává, valamint cövek-pátriárkává. Amikor pátriárkai áldást adott, egy másik papságviselő az áldásban részesülő személy fejére helyezte Rushton fivér kezét, és támasztotta a kezét és a karját az áldás közben. Jack 2012-ben hunyt el, karácsony napján, 22 évnyi elkötelezett szolgálat után.

Egy interjú alkalmával Jack ezt a megállapítást tette: „Mindannyiunk életében lesznek problémák; ez hozzátartozik a földi létünkhöz. Vannak, akik azt gondolják, hogy a vallás, vagy az Istenbe vetett hit megvéd majd a rossz dolgoktól. Szerintem nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy ha a hitünk erős, akkor ha megtörténnek a rossz dolgok – márpedig meg fognak –, akkor képesek legyünk megbirkózni velük. [...] A hitem soha nem ingott meg, de ez nem jelenti azt, hogy nem voltak depressziós időszakaim. Azt hiszem, életemben először a teljesítőképességem határára kényszerültem, és szó szerint nem volt hová fordulnom, ezért az Úrhoz fordultam, és mind a mai napig önkéntelen örömet érzek.”¹⁸

Napjainkban időnként könnyörtelen támadás éri a közösségi médián és személyesen is azokat, akik igyekeznek megtartani az Úr normáit az öltözködés, a szórakozás és a nemi tisztaság terén. A szentek közül gyakran a fiatalok és a fiatal felnőttek, valamint a nők és az anyák azok, akik e gúnyolódás és üldözöttség keresztyét hordozzák. Nem könnyű

felülemelkedni az effajta bántalmazáson, de emlékezzetek Péter szavaira: „Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, a mit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt.”¹⁹

Az Éden kertjében Ádám és Éva „ártatlan állapotban [voltak], nem rendelkezvén örömmel, mert nem ismer[t]ék a nyomorúságot”²⁰. Felelős lényekként tehát örömünket leljük abban, ha legyőzhetjük a nyomorúság bármely formáját – legyen az bűn, megpróbáltatás, gyengeség vagy akármilyen más akadály a boldogság előtt. Ez az az öröm, amikor megérezzük a fejlődést a tanítványság útján; az öröm, amikor bocsánatot nyerünk a bűneinkre, és nyugodt a lelkiismeretünk;²¹ annak az öröme, amikor az ember érzi, hogy a lényé Krisztus kegyelme által fejlődik és növekszik.²²

A Krisztuséhoz hasonló szolgálat öröme

A Szabadító örömét leli abban, hogy véghezvigye a halhatatlanságunkat és az örök életünket.²³ Russell M. Nelson elnök ezt mondta a Szabadító engeszteléséről:

„Ahogy minden dologban, Jézus Krisztus a legfőbb példaképünk, »a ki azelőtte levő öröm[ért] ...keresztet szenvedett« [Zsidók 12:2]. Gondoljatok csak bele! Ahhoz, hogy kibírja a földön eddig bárki által valaha is átélt legkínzóbb fájdalmat, a Szabadítónk az *örömr*e összpontosított.

De mi is volt az Őél tárt öröm? Bizonyosan beletartozott a mi megtisztításunk, meggyógyításunk és megerősítésünk feletti öröm; a bűnbánatot tartók bűneiért való fizetség miatt érzett öröm; valamint annak öröme, hogy lehetővé tette számomra és számotokra a hazatérést – tisztán és érdemesen –, hogy mennyei szüleinkkel és a családtagjainkkal élhessünk.”²⁴

Hasonlóképpen az „elénk tárt öröm” az abból fakadó öröm, hogy segíthetünk a Szabadítónak a megváltás munkájában, mely az Övé. Ábrahám magjaként és gyermekeiként²⁵ részt veszünk a föld összes családjának megáldásában „az evangélium áldásaival, amelyek a szabadulás, méghozzá az örök élet áldásai”²⁶.

Eszembe jutnak Alma szavai:

„[E]z az én büszkeségem, hogy talán eszköz lehetek Isten kezében, hogy néhány lélek eljusson a bűnbánathoz; és ez az én örömöm.

És íme, amikor látom, hogy testvéreim közül sokan igazán töredelmesek és az Úrhoz, Istenükhöz jönnek, akkor öröm tölti el a lelkemet; [...]

De nemcsak a saját eredményemnek örülök, hanem még teljesebb az örömöm testvéreim sikere miatt, akik Nefi földjére mentek fel. [...]

Most, amikor ezeknek a testvéreimnek eredményeire gondolok, elragadtatik a lelkem, méghozzá annyira, hogy olyan, mintha elválna a testemtől, oly nagy az én örömöm.”²⁷

Az egyházban az egymás iránti szolgálatunk része az örömnak, melyet „elénk tártak”. Még a csüggedés vagy stressz időszakában is tudunk türelmesen szolgálni, ha az abból fakadó

örömré összpontosítunk, hogy Isten kedvében járjunk, és világhosszgot, könnyebbséget és boldogságot hozunk az Ő gyermekei – a mi fivéreink és nővéreink – számára.

Amikor David Bednar elder és Susan Bednar nővér múlt hónapban a Port-au-Prince templom felszentelésén jártak Haitin, talákoztak egy fiatal nővérrel, akinek a férje néhány nappal azelőtt vesztette életét egy tragikus balesetben. Együtt könnyeztek vele. Ez a drága asszony a vasárnapi felszentelési gyűlésen mégis ott volt a helyén ügyelőként, és kedves mosollyal fogadta mindazokat, akik beléptek a templomba.

Hiszem, hogy a szentek legfőbb öröme abban a tudásban a rejlik, hogy a Szabadító szót emel az ügyükben²⁸, „és senki nem képes elképzelni, mily nagy öröm tölt[i] majd be a lelkünket, amikor [hallani fogjuk Jézust] értünk [imádkozni] az Atyához”²⁹. Russell M. Nelson elnökkel együtt bizonyosságot tesztek róla, hogy az öröm egy ajándék mindazon szentek számára, „akik elviselték a világ keresztjeit”³⁰, és akik „szándékosan igyek[eznek] igazlelkű életet élni úgy, ahogyan Jézus Krisztus tanította”³¹. Legyen teljes az örömtök, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Énós 1:3.
2. Lásd Russell M. Nelson: Öröm és lelki túlélés. *Liahóna*, 2016. nov. 81–84.
3. Russell M. Nelson: Öröm és lelki túlélés. 82.
4. Lásd Szentíraskalauz: szent.
5. Malakiás 3:14–15.
6. Malakiás 3:17–18.
7. A Szabadító kijelentette, hogy ha egy egyház (vagy egy élet) „nem az én evangéliumomra épül, hanem az emberek cselekedeteire, vagy az ördög cselekedeteire, akkor bizony mondom nektek, hogy egy ideig örömük lesz cselekedeteikben, és nemsokára eljön a vég, és ők kivágnak és a tűzbe vettetnek, ahonnan nincs visszatérés” (3 Nefi 27:11).

8. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 499.
9. Magánlevelezés.
10. 1 Nefi 11:22; lásd még 1 Nefi 8:11.
11. 1 Nefi 8:12.
12. János 15:10–11; kiemelés hozzáadva.
13. János 16:33.
14. Jack Rushton, in “Faith in Adversity: Jack Rushton and the Power of Faith,” SmallandSimpleTV, Sept. 2, 2009, YouTube.com.
15. Lásd Allison M. Hawes, “It’s Good to Be Alive,” *Ensign*, Apr. 1994, 42.
16. Lásd Móziás 24:14.
17. Jo Anne Rushton, in Hawes, “It’s Good to Be Alive,” 43.
18. Jack Rushton, in “Faith in Adversity: Jack Rushton and the Power of Faith.”
19. 1 Péter 4:14. Emlékezzetek a 2 Nefi 9:18-ban és a 3 Nefi 12:12-ben leírt ígéretekre is.
20. 2 Nefi 2:23; lásd még Mózes 5:10–11.
21. Lásd Móziás 4:3.
22. Emlékszünk Jakab szavaira, amelyek arra ösztönözték Joseph Smitht, hogy Istentől kérjen (vö. Jakab 1:5). A következő versek már kevésbé ismertek:
 - „Testvéreim, vegyétek teljes örömként azt, ha sok megpróbáltatásba estek; Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez.
 - De engedjétek, hogy a türelem tökéletesen munkálkodjék, hogy ti magatok tökéletesek és teljesek lehessetek, nem szenvedvén hiányt semmiben” (Joseph Smith fordítás, a lábjegyzet, Jakab 1:2; Jakab 1:3–4).
23. Lásd Mózes 1:39.
24. Russell M. Nelson: Öröm és lelki túlélés. 82–83.; kiemelés az eredetiben.
25. „Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök” (Galátziabeliek 3:29; lásd még 1 Mózes 22:18; 26:4; 28:14; Apostolok cselekedetei 3:25; 1 Nefi 15:18; 22:9; Tan és szövetségek 124:58).
26. Ábrahám 2:11.
27. Alma 29:9–10, 14, 16. Hasonlóképpen az Úr is azt mondja nekünk, hogy „ha örömtök nagy lesz egy lélek miatt, akit énhozzám hoztatok Atyám királyságába, mily nagy lesz az örömtök, ha sok lelket hoztok énhozzám!” (Tan és szövetségek 18:16). A három nefitának megígértetett az öröm teljessége, mert azt kívánták, hogy lelkeket vezethessenek Krisztushoz, „amíg a világ áll” (3 Nefi 28:9; lásd még 3 Nefi 28:10).
28. Lásd Tan és szövetségek 45:3–5.
29. 3 Nefi 17:17.
30. 2 Nefi 9:18.
31. Russell M. Nelson: Öröm és lelki túlélés. 84.

MICHELLE CRAIG
első tanácsos a Fiatal Nők általános elnökségében

Lelki képesség

Jézus Krisztus hithű tanítványaiként az Ő parancsolataival összhangban lévő, rátok szabott személyes sugalmazást és kinyilatkoztatást kaphattok.

Idén nyáron, amikor éppen hazaindultam a Fiatal Nők táborából, az egyik drága fiatal nő egy levélkét adott át nekem, amelyben ezt kérdezte: „Honnan ismerhetem fel, amikor Isten mondani próbál nekem valamit?” Nagyon tetszik a kérdés! A lelkünk vágyakozik a mennyei otthonunkkal való kapcsolatra. Szeretnénk azt érezni, hogy szükség van ránk és hasznosak vagyunk. Időnként azonban küszködünk azzal, hogy különbséget tegyünk a saját gondolataink és a Lélek szelíd benyomásai között. Ősi és újkori próféták egyaránt azt tanították, hogy „ha valami a jó megtételére hív és ösztönöz, az Krisztustól való”¹.

Russell M. Nelson elnök egyszerű, erőteljes felkérést intézett hozzánk: „Szeretett fivérem és nővérem! *Könyörögve kérek* benneteket, hogy gyarapítsátok a kinyilatkoztatás elnyerésére irányuló *lelki képességeteket*! [...] Döntsetek úgy, hogy elvégezitek az ahhoz szükséges lelki munkát, hogy élvezhessétek a Szentlélek ajándékát, és gyakrabban, tisztábban hallhassátok a Lélek hangját.”²

Ma délelőtt a szívemből szeretnék hozzátok szólni a kinyilatkoztatás

elnyerésére irányuló lelki képességetek gyarapításának négy módját illetően.

1. Tudatosan különítetek el időt és helyet Isten hangjának meghallására!

Amint az önrendelkezéseket gyakorolva mindennap időt szakítotok arra, hogy közel kerüljétek Isten hangjához – különösképpen a Mormon könyve feljegyzéseiben –, az Ő hangja idővel tisztábbá és ismerősebbé válik majd számotokra.

Ezzel szemben a világot, az otthonunkat és az életünket megtöltő *zavaró tényezők és zaj* megnehezíthetik az Ő hangjának meghallását. Ezek a zavaró tényezők annyira lefoglalhatják az elménket és a szívünket, hogy nem marad hely a Szentlélek szelíd késztetéseinek.

Joseph Smith próféta azt tanította, miszerint Isten a leggyakrabban „egyéneknek..., bizalmasan, a [háló]kamrájukban; a vadonban vagy mezőkön, és rendszerint hangzavar és felfordulás nélkül”³ nyilatkoztatja ki magát.

Sátán el szeretne választani minket Isten hangjától azáltal, hogy távol tart minket e csendes helyektől. Ha Isten halk, szelíd hangon szól, nektek és nekem közelebb kell kerülnünk Hozzá, hogy meghalljuk Őt. Képzeljétek csak el, mi történne, ha ugyanazzal az elszántsággal törekednénk kapcsolatban maradni a mennyyel, ahogyan a wifihez igyekszünk folyamatosan csatlakozva lenni! Válasszatok ki egy időt és helyet, és minden nap hallgassátok Isten hangját. Pontosan tartsátok magatokat ehhez a szent időponthoz, hisz oly sok múlik rajta!

2. Cselekedjétek késlekedés nélkül!

Amikor késztetésekben részesültök és tudatosan cselekedtek, az Úr felhasználhat titeket. Minél többet cselekedtek, annál ismerősebbé válik majd számotokra a Lélek hangja. Nagyobb mértékben ismeritek majd fel Isten iránymutatását, valamint azt, hogy Ő „készségesen fedi fel szándékát és akaratát”⁴. Ha késlekedtek, talán elfelejtitek a késztetést, vagy elszalasztjátok a lehetőséget, hogy Isten nevében segítsetek valakin.

3. Az Úrtól kérjétek a megbízásokat!

Az ima, amelyre Mennyei Atya láthatóan készségesen válaszol, az a kérésünk, hogy vezessen minket olyasvalakihez,

akinek szüksége van a segítségünkre. Henry B. Eyring elnök megtanította nekünk, miszerint azáltal törekedjünk a kinyilatkoztatásra, hogy megkérdezzük Istent, kin segíthetnénk az Ő nevében. „Amennyiben ilyen kérdéseket tesztek fel, eljön majd a Szentlélek és noszogatóást fogtok érezni mindarra, amit megtehettek másokért. Amikor mentek és megteszitek ezeket a dolgokat, az Úr megbízottjai vagytok, és amikor az Úr megbízottjai vagytok, jogosulttá váltok a Szentlélek ajándékára.”⁵

Imádkozhattok és megbízást kérhettek az Úrtól. Amint így tesztek, Ő felhasználhatja a ti átlagos készségeiteket az Ő átlag feletti munkájának elvégzésére.

A nagypapám, Fritz Hjalmar Lundgren 19 éves korában vándorolt be Svédországból. Egy bőrönddel a kezében és hat osztályt elvégezve, egyedül érkezett Amerikába. Az angol nyelv ismerete nélkül került Oregonba, ahol

favágóként dolgozott, később pedig a nagymamával és az édesanyjával együtt csatlakozott az egyházhoz. Sosem elnökölt egy egyházközség felett, azonban hithű házitanítóként több mint 50 családot indított arra, hogy tevékeny legyen az egyházban. Miként tette ezt?

Nagypapa halála után egy papírokkal teli dobozt válogattam át, és találtam egy levelet, amelyet egy olyan férfi írt, aki Nagypapa szeretete miatt tért vissza az egyházba. A levél így szólt: „Úgy hiszem, Fritz fivér titka abban áll, hogy mindig Mennyei Atya megbízottjaként cselekszik.”

A levél íróját Wayne Simonis fivérnek hívták. Nagypapa ellátogatott hozzá, és megismerkedett a családja valamennyi tagjával. Idővel Nagypapa megmondta nekik, hogy szükség van rájuk, és meghívta őket, hogy vegyenek részt az istentiszteleten. Azonban azon a vasárnapon Simonis fivér nagy dilemmával ébredt: nem fejezte be a háza tetejének

újjáépítését, pedig a következő hétre esőt mondtak. Úgy döntött, elmegy a kápolnába, kezét ráz Nagypapával, majd rögtön távozik is, és hazamegy befejezni a tetőt. A családja nélküle is részt tud venni az úrvacsorai gyűlésen.

A terve teljesen jól működött egészen addig, amíg a tetőn állva meg nem hallotta, hogy valaki felfelé mászik a létrán. A saját szavaival leírva ez történt: „Amikor odanéztam..., Fritz fivért láttam a létra tetején állni, aki rám villantotta széles mosolyát. Először szégyenkeztem és úgy éreztem magam, mint egy kisgyerek, akit iskolakerülésen értek. Majd... haragot éreztem. [Azonban Fritz fivér egyszerűen] levette a zakóját, és felakasztotta a létrára. Miközben feltúrta a fehér inge ujjait, hozzám fordult és ezt mondta: »Simonis fivér, van még egy kalapácsod? Ez a munka biztosan nagyon fontos neked, különben nem hagytad volna ott a családodat; ha valóban olyan fontos, segíteni szeretnék neked.« Amint a szemébe néztem, nem láttam mást, mint kedveséget és krisztusi szeretetet. A haragom elillant. [...] Azon a vasárnapon letettem a számszámjaimat, és követtem a jóbarátomat le a létrán, és vissza a kápolnába.”

Nagypapa az Úrtól kapta a megbízását és tudta, hogy feladata az elveszett juhok megkeresése volt. Csakúgy, mint amikor azt a négy férfit, akik felvitték a gutaütött barátjukat a tetőre, majd leeresztették, hogy Jézus Krisztus meggyógyítsa,⁶ Nagypapát is egy tetőre vezette a megbízása. Az Úr kinyilatkoztatást küld azoknak, akik mások megsegítésére törekednek.

4. Higgyetek és biztatok!

Nemrégiben a szentírásokban egy másik nagyszerű misszionáriusról olvastam, aki szintén az Úrtól kapta a megbízását. Áron a lámániták királyát tanította, aki azon tűnődött, hogy miért nem jött el Áron fivére, Ammon

is, hogy tanítsa őt. „És Áron így szólt a királyhoz: Íme, az Úr Lelke *más útra* hívta őt”⁷.

A Lélek szólt a szívemhez: mindannyiunknak más a betöltendő küldetése, és a Lélek időnként „más útra” hívhat el minket. Számos módja van Isten királysága építésének Jézus Krisztus szövetségeket kötő, szövetségeket betartó tanítványaiként. Az Ő hithű tanítványaiként az Ő parancsolataival összhangban lévő, rátok szabott személyes sugalmazást és kinyilatkoztatást kaphattok. Az elvégzendő küldetéseitek és a betöltendő szerepeitek egyediek, és egyedi iránymutatást fogtok kapni a beteljesítésükhöz.

Nefinek, Járed fivérének és Mózesnek mind nagy kiterjedésű vizet kellett átszelniük – és ezt mind különbözőképpen tették. Nefi „míves kidolgozással munkált[a] meg a gerendákat”⁸. Járed fivére bárkákat épített, amelyek „szorosak voltak, mint egy edény”⁹. Mózes pedig „szárazon men[t] át a tenger közepén”¹⁰.

Mindannyian rájuk szabott, személyre szóló iránymutatásban részesültek, és mindannyiuk bízott és cselekedett. Az Úr nem feledkezik meg azokról, akik engedelmeskednek, és Nefi szavaival élve „utat készít szám[u]kra, hogy végrehajthass[u]k azt a dolgot, amit megparancsol nek[ün]k”¹¹. Figyeljétek csak meg: Nefi azt mondja, „*utat*” – nem pedig „*az utat*”.

Vajon elmulasztjuk vagy elutasítjuk az Úrtól érkező személyes megbízásokat, mert Ő olyan utat készített számunkra, amely eltér attól, amire számítunk?

A nagypapám szokatlan helyre vezetett: öltönyt viselve egy tetőre egy vasárnapi napon. Bízatok Istenben, hogy vezessen titeket, még ha ez az út máshogy is néz ki, mint amire számítottatok, vagy eltér másokétól.

Sokféle különböző utolsó napi szent létezik, azonban „mindegyik egyforma Istennek” – legyen bár „fekete [vagy]

fehér, szolga [vagy] szabad, férfi [vagy] nő”¹², egyedülálló vagy házas, gazdag vagy szegény, fiatal vagy idős, élethossziglani egyháztagnak vagy új megtért. Nem számít, kik vagytok vagy mivel néztek szembe, helyetek van az Úr asztalánál.¹³

Amint az Atya akaratára való törekvés és annak megtétele kezdi jelenteni a mindennapi életetek ritmusát, az természetesen arra vezet majd titeket, hogy változzatok és bűnbánatot tartsatok.

Az egyház új, gyermekeknek és fiataloknak szóló programja annak az alapjára épül, hogy megtanuljunk törekedni a kinyilatkoztatásra, felfedezni, minek a megtételét várja tőlünk az Úr, majd ezen iránymutatás szerint cselekedni. A korunktól vagy körülményeinktől függetlenül mind arra igyekezhetünk, hogy *törekedjünk, részesüljünk és cselekedjünk*. Amint ezt a napjainkra elrendelt örökkévaló mintát követitek, közelebb kerültek majd Jézus Krisztushoz – az Ő szeretetéhez, világosságához, iránymutatásához, békességéhez, valamint az Ő gyógyító és képessé tevő hatalmához.

Gyarapítsátok a lelki képességeket, hogy mindennapos eszközökké váljatok az Ő kezében az Ő nagyszerű munkája elvégzésében. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. David A. Bednar, in Face to Face with Elder and Sister Bednar (worldwide youth broadcast, May 12, 2015), facetoface.ChurchofJesusChrist.org; lásd még Moróni 7:16.
2. Vö. Russell M. Nelson: Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. *Liahóna*, 2018. máj. 96.; kiemelés hozzáadva.
3. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 124.
4. Russell M. Nelson: Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. 94.
5. Henry B. Eyring, in “President Eyring 1990s,” *Deseret News*, Apr. 2, 2009, deseretnews.com.
6. Lásd Márk 2:1–12.
7. Alma 22:4; kiemelés hozzáadva.
8. 1 Nefi 18:1.
9. Lásd Ether 6:5–8.
10. 2 Mózes 14:29.
11. 1 Nefi 3:7.
12. Vö. 2 Nefi 26:33.
13. Lásd Quentin L. Cook: Az örökkévalóság mindennapjai. *Liahóna*, 2017. nov. 51.

DALE G. RENLUND ELDER
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Rendíthetetlen elkötelezettség Jézus Krisztus iránt

Isten arra szólít bennünket, hogy teljesen elérhetetlen távolságra vessük el a régi útjainkat, és kezdjünk új életet Krisztusban.

Idén áprilisban abban a kiváltságban volt részem, hogy felszentelhettem a Kongói demokratikus köztársasági Kinshasa templomot.¹ Nem is lehet szavakkal kifejezni az örömet, amelyet a hithű kongóiakkal éreztünk, amint láttuk, hogy templom kerül felszentelésre a hazájukban.

A Kinshasa templomba belépők a *Kongói vízesség* című eredeti festményt láthatják.² Egészen egyedülálló módon emlékezteti a templomba járókat arra a rendíthetetlen elkötelezettségre, amely ahhoz szükséges, hogy Jézus Krisztushoz horgonyozzák magukat,

Kongói demokratikus köztársasági Kinshasa templom

és kövessék Mennyei Atyánk tervének szövetséges ösvényét. A festményen ábrázolt vízesség egy olyan szokást juttat eszünkbe, amely több mint száz évvel ezelőtt volt elterjedt a korai kongói keresztény megtértek körében.

Megtérésük előtt élettelen tárgyaknak hódoltak, és abban hittek, hogy a tárgyak természetfeletti erővel bírnak.³ Megtérésüket követően sokan elzárándokoltak a Kongó-folyó számtalan vízességének egyikéhez, például a

Kongói vízések. Készítette: David Meikle

Nzongo-vízességhez.⁴ E megtértek a korábban istenített tárgyaikat a vízességbe hajították, ezzel jelezve Istennek és másoknak is, hogy elhagyták régi hagyományaikat, valamint elfogadták új hitüket Jézus Krisztusban. Szándékosan nem valamilyen csendes, sekély vízbe dobták ezeket a tárgyakat, hanem egy hatalmas vízesség örvénylő vizébe, ahonnan már nem lehetett újra eléríteni azokat. E cselekedetek a Jézus Krisztus iránti új, de megingathatatlan elkötelezettség jelei voltak.

Az emberek a világ más tájain és más korszakaiban is hasonlóképpen mutatták ki az elkötelezettségüket Jézus Krisztus iránt.⁵ Az anti-nefi-lehiták néven ismert Mormon könyve-beli nép tagjai „letették lázadásuk fegyvereit..., mélyen eltemették őket a földbe... tanúbizonyosság[ként] Isten... előtt..., hogy soha többé nem használ[ják] fegyver[eiket]”⁶. Ezzel ígéretet tettek arra, hogy Isten tanításait fogják követni, és sohasem hátrálnak ki az elkötelezettségükből. E tett volt a kezdete az Úrhoz való megtérésüknek,⁷ valamint annak, hogy attól sohasem távolodnak el.

Megtérni az Úrhoz azt jelenti, hogy az ember elhagyja a régi hitrendszer által irányított tetteit, és egy új cselekvési irányt vesz fel, amely a Mennyei Atya tervébe, valamint Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hiten alapszik. E változás többet jelent az evangélium tanításainak szellemi elfogadásánál. Formálja az önképünket, átalakítja az élet értelméről való ismereteinket, valamint Isten iránti változatlan hűséghez vezet. A Szabadítóhoz való horgonyozódással, valamint a szövetséges ösvény követésével ellentétes személyes vágyak elhalványulnak, és felváltja őket az eltökéltség a Mennyei Atya akaratának történő alárendelés iránt.

Az Úrhoz való megtérés az Isten iránti megingathatatlan elkötelezettséggel

kezdődik, majd ezen elkötelezettségnek a részünkké való alakításával folytatódik. Az ilyen elkötelezettség magunkévá tétele élethosszig tartó folyamat, melyhez türelem és folyamatos bűnbánat szükségeltetik. Végül pedig ez az elkötelezettség a lényünk részévé válik, az öntudatunkba ágyazódik, így mindig jelen lesz az életünkben. Éppúgy, ahogyan a saját nevünket sem felejtjük el, bármi is járjon éppen a fejünkben, éppen úgy sosem feledkezünk meg a szívünkbe vésett elkötelezettségről sem.⁸

Isten arra szólít bennünket, hogy teljesen elérhetetlen távolságra vessük el a régi útjainkat, és kezdjünk új életet Krisztusban. Ez akkor történik meg, amikor hitet fejlesztünk ki a Szabadítóban, mely folyamat a hittel rendelkezők tanúbizonyságának meghallásával veszi kezdetét.⁹ A hit azután tovább mélyül, amint cselekedeteink révén egyre szilárdabban horgonyozzuk magunkat Őhozá.¹⁰

Nos, kényelmes lenne, ha a hit gyarapodása oly módon terjedne, mint az influenza vagy a közönséges megfázás, hiszen akkor egy egyszerű „lelki tüsszentéssel” hitet építhetnénk másokban. Ez azonban nem így működik. A hit növelésének egyetlen módja az, ha az egyén hittel cselekszik. E tetteket gyakran mások által adott felhívások indítják el, azonban nem vagyunk képesek mások hitét „növelni”, ahogy nem hagyatkozhatunk kizárólag másokra a saját hitünk gyarapítása érdekében sem. A hitünk növeléséhez hitépítő tettek mellett kell döntenünk, mint az ima, a szentírás-tanulmányozás, az úrvacsoravétel, a parancsolatok betartása, valamint mások szolgálata.

Amint növekedik a Jézus Krisztusba vetett hitünk, Isten felkér bennünket, hogy ígéreteket tegyünk Neki. E szövetségek – ahogyan az ilyen ígéreteket nevezzük – a megtérésünk

megnyilvánulásai. A szövetségek egyúttal lefektetik a lelki fejlődésünk biztos alapjait is. Amikor úgy döntünk, hogy megkeresztelkedünk, akkor elkezdjük magunkra venni Jézus Krisztus nevét,¹¹ és elhatározzuk, hogy azonosítjuk magunkat Ővele. Megfogadjuk, hogy Őhozá hasonlónak válunk és kifejlesztjük az Ő tulajdonságait.

A szövetségek a Szabadítóhoz horgonyoznak bennünket, és továbbléptetnek bennünket a mennyei otthonunkhoz vezető ösvényen. A szövetségek hatalma segít megtartanunk a hatalmas szívbéli változást, elmélyíteni az Úrhoz való megtérésünket, valamint teljesebb mértékben elnyerni Krisztus képmását az ábrázatunkon.¹² A szövetségeink iránti fél szívű elkötelezettség azonban semmit sem garantál számunkra.¹³ Kísértést érezhetünk arra, hogy mellébeszéljünk, hogy régi útjainkat csendes vizekbe hajítjuk, illetve hogy lázadásunk fegyvereit a földből kiálló markolattal temessük el. Azonban a szövetségeink iránti érdektelen elkötelezettség nem nyitja meg a kaput Mennyei Atya és Jézus Krisztus megszentelő hatalma előtt.

A szövetségeink megtartása iránti elkötelezettségünk nem lehet feltételes, és nem idomulhat életünk változó körülményeihez. Istennel szembeni állandóságunknak a Kinshasa templom közelében hömpölygő, megbízható Kongó-folyóhoz hasonlónak kell lennie. E folyó – a világ többi folyamától eltérően – egész évben állandó vízhozamú¹⁴, másodpercenként közel 42 millió liter vizet zúdítva az Atlanti-óceánba.

A Szabadító arra kérte a tanítványait, hogy legyenek éppen ilyen megbízhatóak és állhatatosak. Azt mondta: „Tehát határozzátok el szívetekben, hogy hajlandóak lesztek megtenni azon dolgokat, amelyeket én tanítok és parancsolok nektek.”¹⁵ A szövetségeink betartása iránti „határozott” eltökéltség teszi lehetővé Isten tartós örömmel kapcsolatos ígéreteinek teljes megvalósulását.¹⁶

Számos hithű utolsó napi szent mutatta meg, hogy „határozott” az Istennel kötött szövetségei betartása terén, és örökre megváltozott. Három ilyen személyről szeretnék szólni: Mucioko Banza fivérrel, Régine Banza nővérről, valamint Nkitabungi Mbuyi fivérrel.

1977-ben a Banza család Kinshasában élt Zaire-ban, melyet most Kongói Demokratikus Köztársaságként ismerünk. Nagy tiszteletnek örvendtek protestáns egyházi közösségükben. Mivel tehetségesek voltak, az egyházuk megszervezte a fiatal család utazását Svájcba, hogy tanuljanak, valamint egyetemi ösztöndíjat biztosított számukra.

Mialatt Genfben éltek, az iskolába tartó buszjáraton Banza fivér gyakran látott egy kis gyülekezeti házat Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza felirattal. Azon gondolkodott: „Vajon Jézus Krisztusnak most, az utolsó napokban is vannak szentjei?” Végül úgy döntött, elmennek, és megnézik maguk.

A gyülekezet szeretetteljesen fogadta Banzáikat. Feltették égető kérdéseiket Isten természetét illetően, például: „Ha Isten lélek, akár a szél, akkor hogyan teremthettünk az Ő képmására? Hogyan ülhet egy trónuson?” Soha nem kaptak kielégítő választ, mindaddig, amíg a misszionáriusok egy rövid tanítás keretében ki nem fejtették nekik a visszaállított tanokat. Amikor a misszionáriusok elmentek, Banzáék egymásra néztek és azt mondták: „Hát nem az igazságot hallottuk?” Továbbra is jártak az egyházba és találoztkak a misszionáriusokkal. Tudták, hogy a megkeresztelkedésük Jézus Krisztus visszaállított egyházában következményekkel jár majd. Elveszítik az ösztöndíjukat,

visszavonják a vízumukat, és két gyermekükkel együtt el kell hagyniuk Svájcot. Azt választották, hogy 1979 októberében megkeresztelkednek és részesülnek a konfirmálásban.

Két héttel a keresztelésüket követően Banza fivér és Banza nővér visszatért Kinshasába, hazájuk első és második egyháztagjaként. A Genf Gyülekezet tagjai tartották velük a kapcsolatot, és segítettek nekik érintkezésbe lépni az egyházi vezetőkkel. Banzáikat arra buzdították, hogy hithűen várjanak a megígért időre, amikor Isten megalapítja a egyházát Zaire-ban.

Mindeközben egy másik zaire-i cserediák – Mbuyi fivér – Belgiumban tanult. 1980-ban keresztelkedett meg a Brüsszel Egyházközségben. Röviddel utána Angliában szolgált teljes idejű missziót. Isten pedig véghezvitte az Ő csodáit. Mbuyi fivér országának harmadik egyháztagjaként tért vissza Zaire-ba. Szülői engedéllyel az ő családjának otthonában tartották az egyházi gyűléseket. 1986 februárjában kérelmet

nyújtottak be az egyház hivatalos állami elismerése érdekében. Ehhez három zaire-i állampolgár aláírására volt szükség. A kérelem három boldog aláírója Banza fivér, Banza nővér és Mbuyi fivér voltak.

E derék egyháztagok felismerték az igazságot, amikor hallották; keresztelés által szövetséget kötöttek, mely a Szabadítóhoz horgonyozta őket. Jelképesen szólva egy örvénylő vízesésbe hajították régi útjaikat, nem lévén semmi szándék bennük, hogy azokat valaha is visszavegyék. A szövetség ösvénye pedig sohasem volt könnyű. A politikai zavargások, az egyházi vezetőkkel való rendszertelen kapcsolat, valamint a szentek közösségének kiépítésével járó kihívások könnyen eltántoríthatták volna a kevésbé elkötelezetteket. Banza fivér és nővér, valamint Mbuyi fivér azonban kitarítottak a hitükben. Jelen voltak a Kinshasa templom felszentelésén, 33 évvel azután, hogy aláírták a kérvényt, amely az egyház hivatalos elismeréséhez vezetett Zaire-ban.

A Banza család itt van velünk ma a Konferenciaközpontban. Elkísérte őket két fiuk, Junior és Phil, valamint menyecik, Annie és Youyou. 1986-ban Junior és Phil volt az első két Zaire-ban megkeresztelt személy az egyházban. Mbuyi fivér kinshasai otthonából követi az eseményeket feleségével, Maguy-vel, valamint öt gyermekükkel.

E pionírok értik a szövetségek jelentését és következményeit, melyek révén eljutottak „az Úr, Istenük ismeretéhez,

Banza Mucioko, Banza Régine és a fiaik

Mbuyi Nkitabungi teljes idejű misszionáriusként

és oda, hogy örvendezzenek Jézus Krisztusban, Megváltójukban”¹⁷.

Miként horgonyozhatjuk magunkat a Szabadítóhoz, és maradhatunk olyan hithűek, mint ők, valamint a kongói szentek további tízezrei, akik őket követték, illetve milliók még szerte a világon? A Szabadító megtanította nekünk, hogyan. Minden héten veszünk az úrvacsorából, és szövetséget kötünk Mennyei Atyánkkal. Ígéretet teszünk arra, hogy összekötjük saját önazonosságunkat a Szabadítóval azon fogadalmunk által, miszerint hajlandók vagyunk magunkra venni az Ő nevét, mindig emlékezni Őrá, valamint betartani a parancsolatait.¹⁸ Ha lelkiismeretesen felkészülünk e szövetségekre, és érdemesen kötjük meg azokat minden héten, akkor ez a Szabadítóhoz horgonyoz bennünket, segít elültetni magunkban az elkötelezettséget,¹⁹ illetve erőteljesen előrelendít minket a szövetséges ösvényen.

Arra kérek benneteket, hogy kötelezzétek el magatokat a tanítványság egész életen át tartó folyamata mellett. Kössetek szövetségeket és tartsátok meg azokat! Vessétek régi útjaitokat mély, örvénylő vízesésekbe! Temessétek el teljesen lázadásotok fegyvereit, hogy a markolatuk ne álljon ki a földből! Jézus Krisztus engesztelése miatt, amennyiben szövetségeket kötök azzal a valódi szándékkal, hogy szilárdan tiszteletben

tartjátok ezeket, azok örökre megáldják majd az életeteket. Egyre hasonlóbba váltok majd a Szabadítóhoz, amint mindig emlékeztek Őrá, követitek Őt és imádjátok Őt. Bizonyágomat teszem arról, hogy Ő a szilárd alap. Rá számíthatunk, ígéretei pedig biztosak. Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. A felszentelésre Russell M. Nelson elnök megbízása alapján 2019. április 14-én, virágvasárnap került sor.
2. A *Kongói vízesés* David Meikle alkotása, aki a Kiubu-vízesésről készült fényképek alapján készítette azt. A Kiubu-vízesés mintegy 400 kilométerre északra található Lubumbashitól a Kongói Demokratikus Köztársaság délkeleti részén.
3. Ezeket a tárgyakat *inkisi* néven ismerték kikongo nyelven, valamint *fétiches* néven franciául. Magyarul talán az amulett, a talizmán vagy a fétis szó a legmegfelelőbb rá.
4. A *Nzongo-vízesés* című festmény is David Meikle alkotása, amelyet szintén fényképek alapján készített. A Nzongo-vízesés mintegy 130 kilométernyire található Kinshasától a Kongói Demokratikus Köztársaságban. A vízesést tápláló folyót úgy ismerték, mint *Nzadi Inkisi*, vagyis a „Talizmán-folyó”. Az elnevezés a szövegben ismertetett szokásra utal.
5. Kr. u. 1000-ben az izlandi klánok fejei évente tartott, kéthetes gyűlésükön (*Alling*) találkoztak, mely egy nemhivatalos összejövetel volt, ahol mindenkire kötelező érvényű törvényeket hoztak. Egy Thorgeir nevű férfit kértek meg, hogy döntsön mindenki nevében arról, áttérnek-e a kereszténységre, vagy pedig folytatják az északi istenek tiszteletét. A sátrában töltött háromnapos elvonulást követően Thorgeir

bejelentette döntését: a klánok keresztények lesznek. Thorgeir, visszatérve a falujába, fogta a skandináv isteneket ábrázoló becses bálványait, és egy vízesésbe vetette azokat, amelyet *Godafoss*, vagyis „Az istenek vízesése” néven ismernek. E tett jelezte Thorgeir teljes megtérését a kereszténységhez.

6. Alma 23:13; 24:17–18.
7. Lásd még Alma 23:6; David A. Bednar: *Megtérni az Úrhoz. Liahóna*, 2012. nov. 106–109.
8. Lásd Ezékiel 11:19–20; 2 Korinthusbeliek 3:3.
9. Lásd Rómabeliek 10:14, 17.
10. Lásd *Prédikáljátok evangéliumot! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 203.
11. Lásd Dallin H. Oaks, „Taking upon Us the Name of Jesus Christ,” *Ensign*, May 1985, 82.
12. Lásd Alma 5:12–14.
13. Lásd Tan és szövetségek 82:10.
14. A Kongói-folyó a világ legmélyebb, második legnagyobb vízhozamú, és kilencedik leghosszabb folyója. Mivel kétszer is keresztelje az Egyenlítőt, legalább egy szakasza mindig az esős évszakban van, ami egyenes vízhozamot eredményez. A folyó egész éven át viszonylag állandó mennyiségű vizet szállít, átlagosan másodpercenként 41 000 köbméternyit, annak ellenére is, hogy az évek során ez a vízhozam ingadozhat (másodpercenként 23 000–75 000 köbméter között).
15. Joseph Smith Translation, Luke 14:28 (in Luke 14:27, footnote *b*).
16. Lásd 2 Nefi 9:18; Russell M. Nelson: *Öröm és lelki túlélés. Liahóna*, 2016. nov. 81–84. Nelson elnök ezt mondta: „Az öröm a hithűek ajándéka” (84. o.).
17. Alma 37:9.
18. Lásd Tan és szövetségek 20:77. 2019 júniusában a misszióvezetők számára tartott képzésen az úrvacsoravételt követően, mielőtt hivatalos üzenetere rátért volna, Russell M. Nelson elnök ezt mondta: „Az a gondolat ötlött fel bennem, hogy ma sokkal fontosabb volt az előkészített üzenetemenél az, hogy szövetséget kötöttem. Amikor az úrvacsorából vettem, szövetséget kötöttem, hogy hajlandó leszek magamra venni Jézus Krisztus nevét, és hogy hajlandó vagyok engedelmeskedni az Ő parancsolatainak. Gyakran hallok azt a kifejezést, hogy azért veszünk az úrvacsorából, hogy megújítsuk a kereszteléskor kötött szövetségeinket. Bár ez igaz, mégis jóval többről van szó. Új szövetséget kötöttem. Ti is új szövetséget kötöttek. [...] Nos, ezért cserébe Ő kijelenti, hogy az Ő Lelke mindig velünk lesz. Micsoda áldás ez!”
19. Lásd 3 Nefi 18:12.

Banza Régine és Banza Mucioko

Mbuyi Nkitabungi és Mbuyi Maguy

DALLIN H. OAKS ELNÖK
első tanácsos az Első Elnökségben

Bízzatok az Úrban!

Az egyetlen biztos támaszunk az, ha az Úrba és az Ő gyermekei iránti szeretetébe vetjük a bizalmunkat.

Kedves fivéreim és nővéreim! Egy nemrégiben nekem címzett levél betekintést nyújt a beszédem témájába. A levél írója azt fontolgatta, hogy templomi házasságot kössön-e egy férfival, akinek az örökkévaló társa elhunyt, így ő lenne a második felesége. Arra volt kíváncsi, hogy az elkövetkező életben lesz-e majd saját lakhelye, vagy kénytelen lesz-e a férjével és annak első feleségével élni. Azt tanácsoltam neki, hogy bízson az Úrban.

Egy olyan történettel szeretném folytatni, melyet egy nagyrabecsült ismeróstől hallottam, és az engedélyével osztok meg. Miután egy apa elveszítette szeretett feleségét, gyermekei anyját, újranősült. A felnőtt gyermekei közül páran erőteljesen elleneztek az új házasságot, és tanácsot kértek egy közeli rokontól, aki egy nagy becsben álló egyházi vezető volt. Miután ez a vezető meghallgatta az ellenvetéseiket, melyek a lélekvilágban, illetve a végső ítéletet követő dicsőség királyságaiban fennálló állapotokra és kapcsolatokra összpontosítottak, így szólt: „Nem a megfelelő dolgok miatt nyugtalankodtok. Azon kellene aggódnotok, hogy *ti magatok* eljuttok-e ezekre a helyekre. Erre összpontosítsatok. Ha majd ott lesztek, az egész sokkal csodálatosabb lesz, mint gondolnátok.”

Micsoda megnyugtató tanítás!
Bízzatok az Úrban!

A nekem küldött levelekből kiderül, hogy egyeseket aggasztanak a halálunk után és a feltámadásunk előtt lakhelyünkül szolgáló lélekvilággal kapcsolatos kérdések. Néhányan azt feltételezik, hogy a lélekvilágban számos földi körülmény, valamint a halandó életben megtapasztalt probléma tovább folytatódik majd. Mit tudunk valójában a lélekvilágban

fennálló viszonyokról? Úgy vélem, egy BYU vallástan professzor cikke ebben a témában fején találta a szöveget: „Amikor megkérdezzük magunktól, hogy az alapművekből mennyit tudunk meg a lélekvilágról, akkor a válasz az, hogy »közel sem annyit, mint azt gyakran gondoljuk.«”¹

Természetesen a szentírásokból tudjuk, hogy miután a testünk meghal, lelkeként folytatjuk életünket a lélekvilágban. A szentírásokból arra is fény derül, hogy ez a lélekvilág kettéoszlik azok között, akik „igazlelkűek” avagy „igazak” voltak ebben az életben, és azok között, akik gonoszak. Azt is leírják, hogy néhány hithű lélek miként tanítja az evangéliumot azoknak, akik gonoszok voltak vagy lázadtak (lásd 1 Péter 3:19; Tan és szövetségek 138:19–20, 29, 32, 37). A legfontosabb pedig, hogy modern kori kinyilatkoztatásból tudomásunk van arról, miszerint a szabadítás munkája tovább folytatódik a lélekvilágban (lásd Tan és szövetségek 138:30–34, 58), és bár arra buzdítanak minket, hogy a halandóság során ne

halogassuk a bűnbánatunkat (lásd Alma 13:27), azt is tudjuk, hogy bizonyos mértékben ott is van mód a bűnbánatra (lásd Tan és szövetségek 138:58).

A lélekvilágban a szabadítás munkája abból áll, hogy megszabadítsuk a lelkeket attól, amit a szentírások gyakran „fogságként” emlegetnek. A lélekvilágban mindenki valamiféle fogságban van. Joseph F. Smith elnök nagyszerű kinyilatkoztatása, mely a Tan és szövetségek 138. szakaszában lett kanonizálva, kijelenti, hogy az igazlelkű halottak, akik a „békesség” állapotában (Tan és szövetségek 138:22) várták a feltámadást (lásd Tan és szövetségek 138:16), „fogságként tekintettek lelküknek testüktől való hosszú távollétére” (Tan és szövetségek 138:50).

A gonoszok egy másfajta fogságban is szenvednek. Ők a meg nem bánt bűnök miatt, Péter apostol szavaival élve lelki tömlöcben vannak (1 Péter 3:19; lásd még Tan és szövetségek 138:42). Ezen lelkeket úgy jellemzi a szentírás, hogy „meg vannak kötve” vagy foglyok (Tan és szövetségek 138:31, 42), vagy mint akiket „ki fog[nak] vetni a külső sötétségre”, ahol „zokogás és siránkozás és fogak csikorgatása” közepette várnak a feltámadásra és az ítéletre (Alma 40:13–14).

Jézus Krisztus feltámadása biztosítja a feltámadást a lélekvilág összes lakója számára (lásd 1 Korinthusbeliek 15:22), bár ez különböző időkbén történik meg a más-más csoportok számára. A szentírások alapján a szabadítás munkája lesz a fő elfoglaltság a lélekvilágban addig a kijelölt időig. Ennél több nem nagyon lett kinyilatkoztatva. Az evangéliumot prédikálják a tudatlanoknak, a bűnöket meg nem bánóknak, valamint a lázadóknak, hogy megszabadulhassanak a fogságukból, és a szerető Mennyei Atya által számukra tartogatott áldások felé haladhassanak.

A lélekvilágbeli fogság, mely kiterjed az igazlelkű megtért lelkekre, abban áll, hogy várniuk kell – sőt, talán még ösztönözhetik is – a helyettes általi szertartásaik elvégzését a földön, hogy megkeresztelkedhessenek és élvezhessék a Szentlélek ajándékait (lásd Tan és szövetségek 138:30–37, 57–58).² Ezek a halandó, helyettes általi szertartások felhatalmazzák őket, hogy papsági hatalom által menjenek és gyarapítsák azon igazlelkűek seregeit, akik az evangéliumot prédikálhatják a börtönben lévő lelkeknek.

Ezen alapokat leszámítva a szentírási kánonunk nagyon keveset tartalmaz a halálunkat követő lélekvilágról, mely megelőzi a végső ítéletet.³ Akkor mit tudunk még a lélekvilágról? Egyházunk sok tagjának volt már része

látomásokban vagy egyéb sugalmazásokban, melyek eléjük tárták, hogy miként működnek, illetve hogyan épülnek fel a dolgok a lélekvilágban, azonban ezeket a személyes lelki élményeket nem szabad az egyház hivatalos tanaként értelmezni és tanítani. Továbbá természetesen az egyház tagjai és mások részéről is rengeteg a spekuláció az olyan nyilvános forrásanyagokban, mint például a halálközeli beszámolókat tartalmazó könyvek.⁴

Ezeket illetően fontos felidéznünk D. Todd Christofferson és Neil L. Andersen elderek korábbi általános konferenciai üzeneteiben elhangzott bölcs figyelmeztetéseit. Christofferson elder azt tanította, miszerint „nem szabad elfelejtenünk, hogy egy múltbéli vagy jelenlegi egyházi vezető nem minden

szava alkot tant. Az egyházban köztudott, hogy egy vezető egyszeri alkalommal tett kijelentése gyakran személyes, bár jól átgondolt véleményt tükröz, ám nem számít hivatalosnak vagy az egyház egészére nézve kötelező érvényűnek.”⁵

A rá következő konferencián Andersen elder az alábbi tantételt tanította: „Az Első Elnökség és a Tizenkettő Kvórumának mind a 15 tagja tanítja a tant. Nem egy adott beszéd valahol megbúvó bekezdésében rejlik a tan.”⁶ A családról szóló kiáltvány, melyet mind a 15 próféta, látnok és kinyilatkoztató aláírt, csodálatosan illusztrálja ezt a tantételt.

A hivatalos anyagokon túl, amilyen a családról szóló kiáltvány is, az egyház elnökeinek prófétai tanításai, melyeket más próféták és apostolok is megerősítenek, szintén ezt példázzák. A lélekvilágot illető körülményeket tekintve Joseph Smith próféta két tanítást is adott szolgálata végéhez közeledve, melyeket az őt követő próféták is gyakran tanítanak. Ezek egyike a King Follett beszédben található tanítása, mely szerint az igazlelkű családtagok a lelkek világában is együtt lesznek.⁷ A másik kijelentése pedig egy temetésen hangozott el életének utolsó évében, és így szól: „Az igazak lelke felmagasztalatik egy nagyszerűbb és dicsőségesebb munkára... a lélekvilágba[n].

...nincsenek messze tőlünk, ismerik és megértik a gondolatainkat, az érzéseinket és mozdulatainkat, melyek miatt gyakran gyötrődnek.”⁸

Akkor hát mi a helyzet az olyan kérdéssel, mint amelyet korábban is említettem, hogy hol élnek a lelkek? Ha ez a kérdés furcsának vagy lényegtelennek tűnik számotokra, gondolkodjatok el a saját kérdéseiteken, vagy akár azokon a kérdéseken, amelyeket az alapján próbáltatok megválaszolni, amit valaki mástól hallottatok valamikor régen. Minden lélekvilágra vonatkozó kérdés kapcsán két javaslatom van: *Először* is tartsátok szem előtt, hogy Isten szereti a gyermekeit, és biztosan azt fogja tenni, ami leginkább a javunkat szolgálja. *Másodszor* pedig idézzétek fel ezt az ismerős bibliai tanítást, mely számos megválaszolatlan kérdés kapcsán volt már a segítségemre:

„Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.

Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat” (Példabeszédek 3:5–6).

Hasonlóképpen Nefi az alábbi szavakkal zárta nagyszerű zsolttárát: „Ó Uram, tebenned bízom, és tebenned bízom mindörökre. Nem

test karjába helyezem bizalmamat” (2 Nefi 4:34).

Egyénileg mindannyian elmélkedhetünk a lélekvilágban fennálló viszonyokról, vagy akár meg is beszélhetünk ilyen és más megválaszolatlan kérdéseket a családukkal, illetve egyéb privát helyzetekben. Azonban ne tanítsuk vagy használjuk hivatalos tanként azt, ami nem felel meg a hivatalos tanfeltételeinek. Ha így teszünk, azzal nem visszük előre az Úr munkáját, és talán még el is tántorítunk másokat attól, hogy az Úr terve szerint biztosított személyes kinyilatkoztatáson keresztül keressenek vigaszt és kiteljesedést. Ha túlzott mértékben támaszkodunk személyes tanításokra vagy spekulációkra, az még távol is tarthat minket attól, hogy olyan tanulásra és erőfeszítésekre összpontosítsunk, amelyek *ténylegesen* elmélyítik a tudásunkat és segítenek továbbhaladnunk a szövetség ösvényén.

Az Úrba vetett bizalom egy ismerős és igaz tanítás Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Joseph Smith is erről tanított, amikor a korai szentek súlyos üldöztetést szenvedtek és látszólag legyőzhetetlen akadályokkal álltak szemben.⁹ Még ma is ez az általunk használható legjobb tantétel, amikor a tanulásba fektetett erőfeszítéseink vagy a vigaszkeresési kísérleteink falakba ütköznek olyan helyzetekben, amelyekről még nincs kinyilatkoztatás, illetve amelyekre az egyház hivatalos tana nem tér ki.

Ugyanez a tantétel vonatkozik az elkövetkező életben történő pecsételéseket illető megválaszolatlan kérdésekre, illetve a halandóság során bekövetkezett események vagy bűnök eredményeképp áhított változtatásokra. Annyi mindent nem tudunk még, hogy az egyetlen biztos támaszunk az, ha az Úrba és az Ő gyermekei iránti szeretetébe vetjük a bizalmunkat.

Végezetül pedig, amit tudunk a lélekvilágról az az, hogy az Atya és a Fiú szabadítási munkája ott folytatódik. Szabadítónk indította el a foglyoknak szabadulást hirdető munkát (lásd 1 Péter 3:18–19; 4:6; Tan és szövetségek 138:6–11, 18–21, 28–37), ez a munka pedig tovább folytatódik, amikor érdemes és alkalmas hírnökök továbbra is prédikálják az evangéliumot, beleértve a bűnbánat hirdetését azok számára, akiknek még szükségük van annak megtisztító hatására (lásd Tan és szövetségek 138:57). Mindennek a célját ismerteti a modern kori kinyilatkoztatásokból származó hivatalos egyházi tan.

„A halottak, akik bűnbánatot tartanak, meg lesznek váltva, Isten házának szertartásai iránti engedelmesség által.

És miután megfizették vétkeikért a büntetést, és tisztára lettek mosva, jutalmat kapnak cselekedeteik szerint, mert örökösei a szabadulásnak” (Tan és szövetségek 138:58–59).

Mindannyiunk kötelessége a visszaállított evangélium tanát tanítani, a parancsolatokat betartani, egymást szeretni és segíteni, valamint a szabadítás munkáját végezni a szent templomokban.

Bizonyságot tesztek az általam itt elhangzottak igazságáról, valamint az ezen a konferencián tanított és még tanítandó igazságokról. Mindezeket Jézus Krisztus engesztelése teszi lehetővé. Amint azt a modern kori kinyilatkoztatások tanítják, Ő „dicsóíti az Atyát, és kezének minden alkotását megszabadítja” (Tan és szövetségek 76:43; kiemelés hozzáadva). Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. “What’s on the Other Side? A Conversation with Brent L. Top on the Spirit World,” *Religious Educator*, vol. 14, no. 2 (2013), 48.
2. Lásd *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith (1976), 309–10; Joseph Smith, “Journal, December 1842–June 1844; Book 2,” p. 246, The Joseph Smith Papers, josephsmithpapers.org.
3. Egy Joseph Smith által kapott kinyilatkoztatás, melyet gyakran idéznek a lélekvilágról, kijelenti: „És ugyanazok a kapcsolatok, amelyek itt vannak közöttünk, ott is létezni fognak közöttünk” (Tan és szövetségek 130:2). Ez inkább a dicsőség egyik királyságát jellemzi, nem pedig a lélekvilágot, hiszen így folytatódik, „csak örök dicsőséggel párosulnak majd, amely dicsőséget jelenleg nem élvezünk” (2. vers).
4. Például George G. Ritchie: *Visszatérés a holnapból*. (1978).; illetve Raymond Moody: *Élet az élet után*. (1975).
5. D. Todd Christofferson: Krisztus tana. *Liahóna*, 2012. máj. 89.; lásd még Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 42. Lásd például Pál apostol egyik személyes tanításának leírását a Tan és szövetségek 74:5-ben.
6. Neil L. Andersen: Hitetek próbája. *Liahóna*, 2012. nov. 41.
7. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith*. (2007). 186–187.
8. *History of the Church*, 6:52; melyet tartalmaz a *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 326; gyakran idézve, mint Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God* (1997), 122; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* (1997). 38. fejezet: A szellemvilág.
9. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith*. 334.

ELŐTERJESZTI: HENRY B. EYRING ELNÖK
második tanácsos az Első Elnökségben

Az egyház általános felhatalmazottainak, területi hetveneseinek és általános tisztségviselőinek támogatása

Fivérek és nővérek! Támogatásra javasoljuk Russell Marion Nelsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét; Dallin Harris Oaksot mint első tanácsost az Első Elnökségben; és Henry Bennion Eyringot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk Dallin H. Oaksot a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökeként, valamint M. Russell Ballardot a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnökeként.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha bárki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaiként a következőket: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund,

Gerrit W. Gong és Ulisses Soares.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a Tizenkét

Apostol Kvórumát mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Odaadó szolgálatuk iránti őszinte nagyrabecsülésünket kifejezve felmentésre javasoljuk Wilford W. Andersen, Kim B. Clark, Lawrence E. Corbridge, Claudio R. M. Costa, Bradley D. Foster, O. Vincent Haleck, Donald L. Hallstrom, Steven E. Snow és Larry Y. Wilson elderekét általános felhatalmazott hetvenesi elhívásukból, és egyben nyugalmazott általános felhatalmazottá minősítjük őket.

Azok, akik szeretnék velünk együtt a hálájukat kifejezni ezen fivérek és a családjuk figyelemre méltó szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Felmentésre javasoljuk a következő fivéreket területi hetvenesi elhívásukból: Julio C. Acosta, Blake R. Alder, Alain L. Allard, Omar A. Alvarez; Aoba, Taiicsi; Carlos F. Arredondo, ifj. Aley K. Auna, Grant C. Bennett, Michael H. Bourne,

DAVID A. BEDNAR ELDER
a Tizenkét Apostol Köörumából

Rómulo V. Cabrera, Wilson B. Calderón, Hernando Camargo, José C. F. Campos, Nicolás Castañeda, Walter Chatora, Zeno Chow, Robert J. Dudfield, J. Kevin Ence, Meliula M. Fata, K. Mark Frost, Claude R. Gamiette, Maurício G. Gonzaga, Leonard D. Greer, Jose L. Isaguirre; Csong, Thegul; Sergio L. Krasnoselsky, Milan F. Kunz, Bryan R. Larsen, G. Kenneth Lee, Geraldo Lima, W. Jean-Pierre Lono, Khumbulani Mdletshe, Dale H. Munk, Norman R. Nemrow; Onda, Jutaka; Wolfgang Pilz, Raimundo Pacheco De Pinho; Gennagyij N. Podvodov; Abraham E. Quero, Marco A. Rais, Steven K. Randall, Francisco J. Ruiz de Mendoza, Edwin A. Sexton, Raúl H. Spitale, C. Walter Treviño, 'Aisake K. Tukuafu, Juan A. Urrea, Raul S. Villanueva és Leonard Woo.

Azok, akik szeretnék kifejezni nagyrabecsülésüket ezen fivérek kiváló szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Javasoljuk a következő testvérek támogatását új területi hetvenesként: Michel J. Carter, Alfred Kyungu, R. Pepper Murray, Ryan K. Olsen és Iotua Tune.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk az egyház többi általános felhatalmazottját, területi hetvenesét és általános tisztségviselőjét a jelenlegi felállás szerint.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Megkérjük azokat, akik bármelyik javaslatot elleneztek, hogy keressék fel cövekelnöküket.

Fivérek és nővérek! Rendkívül hálásak vagyunk kitartó hitetekért és az egyházi vezetőkért mondott imáitokért. ■

Folyamatosan éberek az imára

(Alma 34:39; Moróni 6:4; Lukács 21:36)

Csak folyamatos éberséggel szegülhetünk ellen az elbizakodottságnak és nemtörődömségnek.

Buzgón imádkozom azért, hogy együtt örvendezve és hódolva nektek és nekem is segítsen a Szentlélek.

1976 áprilisában Boyd K. Packer elnök kifejezetten az egyház fiataljaihoz szólt az általános konferencián. „Lelki krokodilok” című klasszikus beszédében elmesélte, miként figyelte meg egy afrikai kiküldetés során, amint jól álcázott krokodilok arra várnak, hogy gyanútlan áldozatokat ejtsenek zsákmányul. Ezt követően a krokodilokat Sátánhoz hasonlította, aki a bűn halálos természetét álcázva ejt zsákmányul elővigyázatlan fiatalokat.

23 éves voltam, amikor Packer elnök elmondta ezt a beszédet, és Susannal az első gyermekünk születését vártuk mindössze pár napon belül. Lenyűgözött minket beszédének tartalma a bűn elkerüléséről, valamint az, amilyen meszerien használta az állatok megszokott viselkedését egy fontos lelki tanulság levonására.

Susannal jómagam is több kiküldetésen jártam Afrikában. Lehetőségünk nyílt rá, hogy lássuk a földrészen élő pompás állatokat. Mivel emlékeztünk

rá, milyen hatással volt Packer elder beszéde az életünkre, megpróbáltuk megfigyelni az afrikai vadvilág viselkedését, és tanulságokat levonni abból.

Szeretném elmesélni, milyen jellemvonásokat és taktikákat figyeltünk meg Susannal két zsákmányra vadászó gepárdnál, és néhány megfigyelésünket

összevetni a Jézus Krisztus evangéliuma szerinti mindennapos élettel.

A gepárd és az antilop

A gepárd a leggyorsabb szárazföldi állat a földön, a futási sebessége akár a 120 km/h-t is elérheti. Ez a csodaszép állat álló helyzetből három másodpercen belül akár 110 km/h sebességre is fel tud gyorsulni. A gepárd olyan ragadozó állat, mely a zsákmányához lopakodva rövidtávú sprinttel üldöz és támad.

Susannal mintegy két órán keresztül figyeltünk, ahogy két gepárd becserkész egy nagy csapat antilopot az Afrikában leginkább elterjedt közönséges lantszarkvú antilopok közül. Az afrikai szavanna magas, száraz, aranybarna füve csaknem teljesen elfedte az antilopcsordát követő ragadozókat. A gepárdok különváltak, nagyjából 90 méter távolságra egymástól, de összedolgoztak.

Miközben az egyik gepárd egyenesen ült a fűben és nem mozdult, a másik

egészen lekuporodott a földre és lassan közelebb kúszott a gyanútlan antilopokhoz. Aztán az addig egyenesen ülő gepárd pontosan akkor tűnt el a fűben, amikor a másik gepárd felült. Hosszú időn át folytatódott ez a váltakozó minta, mely szerint az egyik gepárd lekuporodott és előre kúszott, míg a másik egyenesen ült a fűben. Az alattomosan körmönfont stratégia célja az antilopok megzavarása és megtévesztése volt, hogy elterelje figyelmüket a közelgő veszélytől. A két gepárd türelmesen és rendületlenül végezte a következő táplálékuk megszerzésére irányuló csapatmunkát.

Az antilopok nagy csoportja és a közelgő gepárdok között természetvárákon jó néhány idősebb és erősebb antilop állt őrt. Ezek az őrt álló antilopok a kis dombokról jobban belátták a füves területet, és figyelni tudták a veszély jeleit.

Majd amikor már úgy tűnt, hogy a gepárdok hatótávolságba kerültek, hirtelen az egész antilopcsapat megfordult

és elfutott. Nem tudom, hogy az őrt álló antilopok mi módon kommunikáltak a nagyobb csoporttal, de valahogy elhangzott a figyelmeztetés, és az összes antilop biztonságos helyre ment.

És vajon a gepárdok mihez kezdtek? A két gepárd késlekedés nélkül visszatért a váltakozó mintához, mely szerint az egyik gepárd lekuporodott és előre kúszott, míg a másik egyenesen ült a fűben. Folytatták az üldözést. Nem álltak le. Nem pihentek, nem tartottak szünetet. Hajthatatlanok voltak a megzavarás és a figyelemelterelés stratégiájának követésében. Susannal figyeltük, amint a gepárdok eltűnnek a messzeiségben, mindig közelebb és közelebb húzódva az antilopok csoportjához.

Aznap este Susannal emlékezetes beszélgetést folytattunk arról, amit megfigyeltünk és megtudtunk. A gyermekeinkkel és az unokáinkkal is beszéltünk erről az élményről, és sok értékes tanulságot megneveztünk. Most elmondok hármat ezek közül.

1. tanulság: Óvakodjatok a Gonosz csalfa álcáitól!

Az én szememben a gepárd ravasz, csábító, lenyűgöző teremtmény. A gepárd sárgásbarna vagy szürkésfehér, fekete foltokkal tarkított bundája olyan csodaszép álca, mely szinte láthatatlanná teszi, miközben az afrikai szavannákon becserkészi a zsákmányát.

Hasonlóképp, a lelki veszélyes elképzelések és tettek is gyakran tűnhetnek vonzónak, kívánatosnak vagy élvezetesnek. A mai világban mindannyiunknak óvakodnunk kell a magát jónak tettető csalfa rossztól. Ésaías így figyelmeztetett: „Jaj azoknak, a kik a gonoszt jónak mondják, és a jót gonosznak, a kik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik”¹.

Egy olyan ellentmondásos időszakban, amikor az emberi élet szentségének meggyalázását jogként hirdetik, a káoszt pedig szabadságnak mondják, mily áldottak vagyunk amiatt, hogy ebben az utolsó napi sáfárságban élhetünk, amikor a visszaállított evangélium világossága beragyoghatja az életünket, és segíthet nekünk felismerni az ellenség sötét megtévesztéseit és figyelemeltereléseit.

„Mert azok, akik bölcsék és elfogadták az igazságot, és vezetőjükké fogadták a Szent Lelket, és akiket nem tévesztettek meg – bizony mondom nektek, ők nem döntetnek le és vettetnek a tűzbe, hanem megmaradnak azon a napon.”²

2. tanulság: Legyetek és maradjatok éberek!

Az antilop számára a gondatlanság vagy figyelmetlenség egyetlen rövid pillanata a gepárd hirtelen támadását vonhatja maga után. Hasonlóképpen, a lelki elbizakodottság és nemtörődomség sebezhetővé tesz minket az ellenség közeledtekor. A lelki

meggondolatlanság hatalmas veszélynek teszi ki az életünket.

Nefi leírta, miként próbálja majd Sátán az utolsó napokban lecsendesíteni és a testi biztonság hamis érzetében ringatni Isten gyermekeit, „úgyhogy ezt mondják: Minden jól van Sionban; igen, Sion virágzik, minden jól van – és így szedi rá lelküket az ördög, és vezeti el őket gondosan, le a pokolba”³.

Csak folyamatos éberséggel szegülhetünk ellen az elbizakodottságnak és nemtörődömségnek. Az éberség olyan állapot vagy cselekedet, melynek során *gondosan őrködünk*, figyelve a lehetséges veszélyekre vagy nehézségekre. Az őrködéshez pedig hozzátartozik az, hogy *ébred maradjunk*, óvunk és védünk. Lelki értelemben ébredni kell maradjunk és észre kell vennünk a Szentlélek készítéseit, valamint az azoktól érkező jelzéseket, akik az Úr órállói a tornyokon.⁴

„Igen, és buzdítalak benneteket..., hogy folyamatosan legyetek éberek

az imára, hogy ne vezessenek félre benneteket az ördög kísértései...; mert íme, ő semmi jó dologgal nem jutalmaz meg benneteket.”⁵

Ha az életünket a Szabadítóra és az Ő evangéliumára összpontosítjuk, az lehetővé teszi számunkra, hogy felülke-rekedjünk a természetes ember hajlamán a lelki szendérgésre és lustaságra. Olyan szemekkel áldattunk meg, amelyek látnak, és olyan fülekkel, amelyek hallanak,⁶ így a Szentlélek fokozni tudja azon képességünket, hogy lássunk és halljunk, amikor rendszerint nem látnánk vagy hallanánk, illetve esetleg úgy gondolnánk, hogy nincs mit látni vagy hallani.

„Ügyeljetez tehát, hogy készen lehessetek.”⁷

3. tanulság: Értsétek meg az Ellenség szándékát!

A gepárd olyan ragadozó, amely természetéből adódóan ejt prédául más állatokat. A gepárd egész nap, minden nap ragadozó.

Az antilop számára a gondatlanság vagy figyelmetlenség egyetlen rövid pillanata a gepárd hirtelen támadását vonhatja maga után. Hasonlóképpen, a lelki elbizakodottság és nemtörődömség sebezhetővé tesz minket az ellenség közeledtekor.

Sátán „az igazlelkűség és azok ellen-sége, akik arra törekednek, hogy Isten akaratát tegyék”⁸. A szándéka egész nap, mindennap abban merül ki, hogy Isten fiait és leányait olyan nyomorulttá tegye, mint amilyen ő maga.⁹

Az Atya boldogságterve arra szolgál, hogy útmutatást adjon az Ő gyermekeinek, hogy segítsen nekik tartós örömet tapasztalni, és hogy biztonságban – egy feltámadt és felmagasztosult testben – hazavezesse őket Magához. Az ördög azon mesterkedik, hogy összezavarja Isten fiait és leányait, boldogtalanná tegye őket, és hátráltassa örök fejlődésüket. Az ellenség könyörtelenül azon munkálkodik, hogy támadja az Atya tervének azon elemeit, amelyeket a leginkább gyűlöl.

Sátánnak nincsen teste, ezért megállt az örök fejlődésben. Ahogyan a folyó vizét megállítja a gát, ugyanúgy az ellenség örök fejlődése is feltartóztatott azáltal, hogy nem rendelkezik fizikai testtel. Lucifer a lázadása miatt megtagadta magától az összes halandó áldást és tapasztalatot, melyhez egy húsból és csontból való hajlékra van szükség.

A *kárhozott* szó egyik erőteljes szentírásbeli jelentését jól tükrözi azon képességének hiánya, hogy tovább fejlődjön, és olyanná váljon, mint Mennyei Atyánk.

Mivel a fizikai test ennyire központi szerepet játszik az Atya boldogságtervében és a lelki fejlődésünkben, Lucifer igyekszik megzavarni a fejlődésünket azáltal, hogy testünk helytelen módon való használatára csábít minket. Russell M. Nelson elnök azt tanította, miszerint a lelki biztonság végső soron abban rejlik, hogy soha nem tesszük meg „az első kecsegtető lépést abba az irányba, melyről tudjuk, hogy oda nem kellene mennünk, és nem tesszük azt, amiről tudjuk, hogy nem kellene megtennünk. [...] Emberként mindannyiunknak vannak a túlélést biztosító [fizikai] vágyaink. Ezek a vágyak elengedhetetlenek az élet továbbviteléhez. Mit tesz hát az ellenség? [...] A vágyainkon keresztül támad meg minket. Arra kísért, hogy olyan dolgokat együnk, amelyeket nem kellene, olyan dolgokat igyunk, amelyeket nem kellene, és úgy szeressünk, ahogyan nem kellene.”¹⁰

Az örökkévalóság egyik legnagyobb iróniája, hogy az ellenség – aki pontosan azért van a nyomorúság állapotában, mert nincs fizikai teste – arra ösztönöz és csábít bennünket, hogy testünk helytelen használatával osztozzunk nyomorúságában. Hogy fizikai és lelki pusztulást hozzon ránk, pontosan azt az eszközt veszi elsődlegesen célba, melyet ő maga nem birtokol és nem használhat.

Az ellenség szándékának megértése elengedhetetlen ahhoz, hogy hatékonyan fel tudjunk készülni a lehetséges támadásaira.¹¹ Moróni kapitány pontosan azért volt felkészülve arra, hogy eljövetelek idején összecsapjon a lámánitákkal, és győzedelmeskedjen, mert ismerte a szándékukat.¹²

És ugyanez a tantétel és ígélet vonatkozik mindannyiunkra.

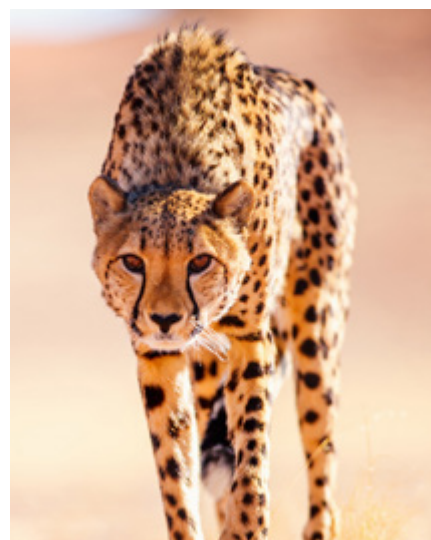
„[H]a fel vagytok készülve, akkor nem fogtok félni.

És hogy megmenekülhessetek az ellenség hatalmától”¹³.

Felhívás, ígélet és bizonyosság

Éppen úgy, ahogy a gepárd és az antilop viselkedését megfigyelve fontos tanulságokat vonhatunk le, mindannyiunknak figyelniünk kell a mindennapi élet egyszerű eseményeiben rejlő tanulságokra és figyelmeztetésekre. Ha törekszünk rá, hogy olyan elménk és szívünk legyen, amely fogékony a Szentlélek hatalmán keresztül érkező mennyei útmutatásra, akkor a legnagyobb tanítások és a minket oltalmazni képes legerősebb figyelmeztetések a saját hétköznapi élményeinkből származnak majd. A szentírásokban és a mindennapi életünkben is erőteljes példázatok rejlenek.

A Susannal Afrikában átélt kalandunk számos tanulságából én most csak hármat emeltem ki. Arra buzdítalak benneteket, hogy töprengjete el a gepárdok és az antilopok esetén, és vonjatok

RUBÉN V. ALLIAUD ELDER
a Hetvenektől

le további tanulságokat saját magatok és a családotok számára. Soha ne feledjétek, hogy az evangéliumi tanulás és élet valódi központja az otthonotok.

Ha hittel reagáltok erre a felhívásra, akkor ihletett gondolatok érkeznek majd az elmétekbe, lelki érzések duzzadnak a szívetekben, és fel fogjátok ismerni, mit kell tennetek vagy tovább folytatnotok annak érdekében, hogy magatokra „öltsetek [Isten] teljes fegyverzet[ét], hogy ellenállhassatok a gonosz napnak, mindent megtéve, hogy megállhassatok”¹⁴.

Megígérem nektek, hogy a hatékony felkészülés és a lelki védelem áldásai áradnak majd ki az élettetekre, miközben folyamatosan éberek vagytok az imára.

Bizonyoságot teszek arról, hogy ha a szövetség ösvényén törekszünk előre, az lelki biztonságot nyújt és tartós örömet hoz az életünkbe. Tanúságot teszek arról is, hogy a feltámadt és élő Szabadító a jó és a rossz időkben is támogatni és erősíteni fog bennünket. Ezekről az igazságokról teszem bizonyosságomat az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Ésaías 5:20.
2. Tan és szövetségek 45:57; kiemelés hozzáadva.
3. 2 Nefi 28:21, kiemelés hozzáadva.
4. Lásd Ezékiel 33:7; Tan és szövetségek 101:44–58; Szentíráskezelés: örökös, örök, scriptures.ChurchofJesusChrist.org.
5. Alma 34:39.
6. Lásd Máté 13:16.
7. Tan és szövetségek 50:46.
8. Szentíráskezelés: Örökös, scriptures.ChurchofJesusChrist.org.
9. Lásd 2 Nefi 2:27.
10. Russell M. Nelson, in “Advice from the Prophet of the Church to Millennials Living in a Hectic World,” Feb. 18, 2018, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
11. Lásd Alma 2:7–13.
12. Lásd Alma 43:29–33, 48–50.
13. Tan és szövetségek 38:30–31.
14. Tan és szövetségek 27:15.

Megtalálva a Mormon könyve ereje által

Mindenkinek meg kell tapasztalnia a Mormon könyvében rejlő igazságokat, és azok hatalmának rájuk kell találnia.

Amikor megtértekhez megyek látogatába, rendszerint szeretem feltenni nekik a kérdést, hogy honnan szereztek tudomást ök és családjuk az egyházzal, és mi vezette őket arra, hogy megkeresztelkedjenek. Nem igazán számít, hogy az illető abban a pillanatban tevékeny egyháztagnak-e, vagy már évek óta nem jár az egyházba. A válasz mindig ugyanaz: ragyogó tekintettel, mosolyogva kezdik mesélni, hogyan találtak rájuk. Tulajdonképpen úgy tűnik, a megtérés története mindig a megtalálásunk története.

Jézus Krisztus maga is az elveszett dolgok Ura. Törődik azzal, ami elveszett.

Bizonyára ezért tanította a Lukács 15. fejezetében található három példázatot is: az elveszett juh, az elveszett drakhma, és végül a tékozló fiú példázatát. E történetek mindegyikében van egy közös tényező: nem számít, miért veszték vagy tévelyedtek el. Még csak az sem számít, hogy tudatában voltak-e, hogy elvesztettek. A kitörő öröm győzedelmeskedik, mely így hangzik: „Örvendeztetek én velem, mert megtaláltam [azt, ami] elveszett vala.”¹ Végül is az Úr számára semmi sincs igazán elveszve.²

A mai délutánon hadd osszam meg veletek azt, ami számomra igen becses:

annak történetét, hogy én magam hogyan találtam meg.

Épp mielőtt betöltöttem a 15. életévemet, Manuel Bustos, a nagybátyám meghívott ide, az Egyesült Államokba, hogy töltsék egy kis időt vele és a családjával. Remek lehetőségnek ígérkezett arra, hogy tanuljak egy kicsit angolul. A nagybátyám már évekkal azelőtt megtért az egyházba, és nagyszerű misszionáriusi lélek munkálkodott benne. Valószínűleg pont ezért az édesanyám a tudtom nélkül beszélt vele, és egy feltétellel adta áldását a meghívásra: hogy a nagybátyám nem próbál majd meggyőzni arról, hogy az egyháza tagjává váljak. Katolikusok voltunk már nemzedékek óta, és nem volt okunk változtatni ezen. A nagybátyám teljes mértékben beleegyezett; olyannyira állva a szavát, hogy még egyszerű kérdésekre sem volt hajlandó válaszolni az egyházzal kapcsolatban.

Természetesen a nagybátyám és drága felesége, Marjorie azt nem tudták elképzelni, hogy önmaguk legyenek.³

A szoba, melyet megkaptam, hatalmas könyvtárral rendelkezett. Láttam, hogy nagyjából 200, különféle nyelvű példányt tartalmaz a Mormon könyvből, köztük 20 spanyolt is.

Egy nap kíváncsiságból leemeltem az egyik spanyol nyelvű Mormon könyvét.

Ez még az a puhakötésű kiadás volt, melynek égszínkéék fedőlapján Moróni angyal alakja volt látható. Ahogy fellapoztam, ott állt az első oldalán a következő ígélet: „És amikor ezeket a dolgokat megkapjátok, arra buzdítalak benneteket, hogy Krisztus nevében kérdezzétek meg Istent, az Örökkévaló Atyát, hogy nem igazak-e ezek a dolgok; és ha őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel kérdeztek, akkor ő a Szentlélek hatalma által ki fogja nektek nyilvánítani ennek igazságát.”

Majd pedig még ez is: „És a Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően tudhatjátok az igazat.”⁴

Nehéz elmagyarázni, milyen hatással voltak ezek a szentírások az elmémre

és a szívemre. Hogy őszinte legyek, nem kerestem én az „igazságot”. Csak egy tinédzser voltam, aki elégedett az életével és élvezte ezt az új kultúrát.

Mégsem tudtam kiverni a fejemből ezt az ígéletet, és titokban olvasni kezdtem a könyvet. Ahogy egyre többet olvastam, megértettem, hogy ha tényleg ki akarok ebből hozni valamit, akkor jó lesz, ha elkezdek imádkozni. És mindannyian tudjuk, mi történik, amikor az ember eldönti, hogy nem csak olvassa a Mormon könyvét, hanem imádkozik is róla. Nos, velem is épp ez történt. Annnyira különleges és kivételes élmény volt – igen, pont ugyanaz, ami világszerte több millió másik emberrel is megtörtént. A Szentlélek hatalma által megtudtam, hogy a Mormon könyve igaz.

Ezek után odamentem a nagybátyámhoz és elmondtam neki, hogy mi történt, és hogy készen állok megkezeszkelkedni. Ő nem tudta leplezni a megdöbbenését. Beült az autójába, elment a reptérre és a hazaútra szóló jegyemmel a kezében tért vissza, egy anyukámnak címzett üzenetet mellékelve, amin ennyi állt: „Semmi közöm az egészshez!”

Bizonyos értelemben igaza volt. Közvetlenül a Mormon könyve hatalma talált rám.

Talán sokan vannak, akiket csodálatos misszionáriusok találtak meg világszerte, minden esetben valamilyen csodával határos módon, vagy talán olyan barátok, akiket Isten szándékosan állított az útjukba. Másokra talán valakik ebből a nemzedékből letek rá, vagy az egyik ősük által lettek megtalálva.⁵ Akárhogy is történt, az igaz, személyes megtérés felé haladáshoz inkább előbb mint utóbb mindenkinek meg kell tapasztalnia a Mormon könyvében rejlő igazságokat, és azok hatalmának rájuk kell találnia. Ugyanakkor

személyes döntés alapján komolyan el kell kötelezniük magukat Istennek arra, hogy igyekeznek betartani a parancsolatait.

Amikor visszatértem Buenos Airesbe, édesanyám rájött, hogy tényleg meg akarok keresztelkedni. Mivel kissé lázadó lélek voltam, ahelyett, hogy ellenezte volna, nagyon is bölcsen mellém állt, és tudtán kívül keresztelési interjú tartott velem. Sőt, szerintem az ő interjúja sokkal tüzetesebb volt, mint amit a misszionáriusaink vezetnek le. Ezt mondta: „Ha meg akarsz keresztelkedni, támogatni foglak. De először felteszek néhány kérdést, és szeretném, ha nagyon átgondolnád és őszintén válaszolnál. Elkötelezed magad, hogy tényleg minden vasárnap elmenj istentiszteletre?”

„Hát persze – feleltem neki –, megteszem!”

„Van fogalmad róla, milyen hosszúak az istentiszteletek?”

„Igen” – válaszoltam.

Így folytatta: „Nos, ha megkeresztelkedsz, én ügyelni fogok rá, hogy el is járj.” Aztán megkérdezte tőlem, hogy tényleg hajlandó vagyok-e arra, hogy soha ne igyak alkoholt vagy dohányozzak.

„Igen, persze, ezt is be fogom tartani” – válaszoltam.

Ehhez megint hozzátette: „Ha megkeresztelkedsz, gondoskodom róla, hogy így is legyen.” És ezt így folytatta szinte minden parancsolattal.

A nagybátyám felhívta édesanyámat, hogy megnyugtassa, hamarosan úgymint elmúlik nálam ez. Négy évvel később, amikor megkaptam a szolgálatra szólító elhívásomat az Uruguay Montevideo Misszióba, édesanyám felhívta a nagybátyámat, hogy megkérdezze, pontosan

mikor múlik már el. Az igazság az, hogy attól kezdve, hogy megkeresztelkedtem, az anyukám boldogabb édesanya lett.

Megtudtam, hogy a Mormon könyve elengedhetetlen a megtérés folyamatában, hiszen elsőkézből tapasztaltam meg annak ígérését, miszerint „aki annak előírásai szerint él, közelebb kerül Istenhez”⁶.

Nefi így magyarázta el a Mormon könyve központi célját:

„Mert szorgalmasan dolgozunk, hogy írjunk, hogy meggyőzzük gyermekeinket, és testvéreinket is, hogy higgyenek Krisztusban, és békéljenek meg Istennel...

És Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, [és] Krisztusról prófétálunk, ...hogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért.”⁷

A Mormon könyve egészét ez a szent cél hatja át.

Így hát bárki is olvassa, ha elkötelezi magát annak komoly tanulmányozására az ima lelkületében, nemcsak Krisztusról tanul, hanem *Krisztustól* fog elkezdni tanulni – különösen ha úgy döntenek, hogy kipróbálják az ige hatását⁸, és nem vetik el azt idejekorán előítéletből fakadó hitetlenségből⁹ amiatt, amit mások mondtak olyan dolgokról, amelyeket soha nem is olvastak.

Russell M. Nelson elnök ezt mondta: „Amikor a Mormon könyvére gondolok, a *hatalom* szó jut eszembe. A Mormon könyve igazságainak *hatalmukban áll* meggyógyítani, megvigasztalni, helyrehozni, megsegíteni, megerősíteni, gyámolítani és felvidítani a lelkünket.”¹⁰

Ma délután arra buzdítom mindnyájunkat – tekintet nélkül arra, hogy mióta vagyunk az egyház tagjai –, hogy engedjük, hogy a Mormon könyve igazságainak hatalma ránk találjon és újra megragadjon minket, nap nap után,

RUSSELL M. NELSON ELNÖK

miközben szorgalmasan törekszünk a személyes kinyilatkoztatásra. Így lesz, ha engedjük.

Ünnepélyes bizonyágomat teszem arról, hogy a Mormon könyve Jézus Krisztus evangéliumának teljességét tartalmazza, és hogy a Szentlélek időről időre megerősíti annak igaz voltát bárki számára, aki őszinte szívvel törekszik a lelke szabadításához vezető tudás elnyerésére.¹¹ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lukács 15:6; lásd még Lukács 15:9, 32.
2. A szentírások beszámolnak olyan jövendölésekről, amelyek tágan értelmezve Izrael elvesztett törzseinek egybegyűjtéséről szólnak (lásd Russell M. Nelson: A szétszórt Izrael összegyűjtése. *Liahóna*, 2006. nov. 79–82.). Habár a törzsek elvesztek, az Ő számára nincsenek elveszve (lásd 3 Nefi 17:4). Érdekes lehet megemlíteni azt is, hogy a törzsekben nem tudatosult, hogy elvesztek, egészen addig, amíg meg nem találtak, és különösen, amíg meg nem kapják a pátriárkai áldásukat.
3. Dieter F. Uchtdorf elder Assisi Szent Ferencet idézve ezt mondta: „Mindig prédikáld az evangéliumot, és ha szükséges, használd szavakat is!” (Várakozni a Damaszkuszba vezető úton. *Liahóna*, 2011. máj. 77.); lásd még William Fay and Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* [1999], 22).
4. Moróni 10:4–5.
5. Az őszünk megtérésének története a mi történetünk is. William R. Walker elder ezt tanította: „Csodálatos lenne, ha minden utolsó napi szent ismerné az elődei megtérésének történetét.” (Éljetek hűen a hithez! *Liahóna*, 2014. máj. 97.). Így valamilyen módon mindannyian közvetlenül vagy az őseinken keresztül találtatunk meg, Mennyei Atyánknak köszönhetően, aki a kezdettől fogva ismeri a véget (lásd Ábrahám 2:8).
6. A Mormon könyve bevezetése; lásd még Alma 31:5.
7. 2 Nefi 25:23, 26.
8. Lásd Alma 31:5.
9. Lásd Alma 32:28.
10. Russell M. Nelson: A Mormon könyve: Milyen lenne nélküle az életetek? *Liahóna*, 2017. nov. 62.)
11. Lásd 3 Nefi 5:20.

Tanúk, ároni papsági kvórumok és Fiatal Nők osztályok

A most bejelentésre kerülő módosítások azzal a szándékkal adatnak, hogy segítsenek a fiatal férfiaknak és fiatal nőknek kifejleszteni szent személyes lehetőségeiket.

Drága fivérek és nővérek! Csodálatos újra itt lenni veletek az általános konferencián. E hét folyamán eljárásrendbeli változtatások kerültek bejelentésre az egyház tagsága számára arra vonatkozóan, hogy ki szolgálhat tanúként a

kereszteleti és pecsételési szertartások során. Most szeretném kifejezni ezt a három pontot.

1. Az elhunytakért végzett helyettes általi kereszteleseknek bárki

szolgálhat tanúként, aki rendelkezik érvényes templomi ajánlással, ideértve a korlátozott ajánlást is.

2. Bármely felruházott, érvényes templomi ajánlással rendelkező egyháztag szolgálhat tanúként élő vagy helyettes általi pecsételési szertartásoknál.
3. Az egyház bármely megkeresztelkedett tagja szolgálhat tanúként élő személy keresztelésénél. Ez a változás a templomon kívül végzett minden keresztelésre vonatkozik.

Ezek az eljárásrendbeli módosítások a folyamatot érintik, a mögöttes tan és szövetségek változatlanok, és ugyanúgy érvényben vannak minden szertartás esetében. E változtatások célja az, hogy nagy mértékben fokozzák a családok részvételét ezekben a szertartásokban.

Most azon okból is szeretnék szólni hozzátok, hogy ismertessek veletek néhány módosítást a fiataljainkat és a vezetőiket illetően.

Talán emlékeztek, hogy felkértem Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus

Krisztus Egyháza fiataljait, hogy lépjenek be az Úr fiatalokból álló seregébe, és vegyenek részt napjaink legnagyobb ügyében a világon: Izráel egybegyűjtésében.¹ Azért adtam ezt a felhívást a fiataljainknak, mert ők páratlanul tehetségesek mások felkarolásában és a hitelveik meggyőző módon való megosztásában. Az egybegyűjtés ügye alapvető részét képezi annak, hogy segítünk felkészíteni a világot és annak lakosait az Úr második eljövételére.

Minden egyes egyházközségben az Úr fiatalokból álló serege élén egy püspök, Isten elkötelezett szolgálója áll, akinek az elsődleges és legfontosabb felelőssége az, hogy gondot viseljen egyházközsége fiatal férfijaira és fiatal nőire. A püspök és a tanácsosai irányítják az ároni papság kvórumainak és a Fiatal Nők osztályainak munkáját az egyházközségben.

A most jelentésre kerülő módosítások azzal a szándékkal adatnak, hogy segítsenek a fiatal férfiaknak és fiatal nőknek kifejleszteni szent személyes lehetőségeiket. Szeretnénk

továbbá megerősíteni az ároni papsági kvórumokat és a Fiatal Nők osztályait, valamint támogatást nyújtani a püspököknek és más felnőtt vezetőknek e felnövekvő nemzedék számára végzett szolgálatukban.

Quentin L. Cook elder most kifejti a fiatal férfiakra vonatkozó módosításokat, ma este pedig, az általános női ülésen Bonnie H. Cordon nővér ismertetni fogja a fiatal nőket illető módosításokat.

Az Első Elnökség és a Tizenkettek egységesen támogatják a fiataljaink megerősítésére tett ezen erőfeszítéseket. Ő, mennyire szeretjük őket és imádkozunk értük! Ők „Izráel nagy reménysége, ígélet gyermekei”². Teljes mértékű bizalmunkat fejezzük ki a fiataljaink iránt, akikért oly hálásak vagyunk. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Russell M. Nelson: Izráel nagy reménysége. (Világméretű áhítat fiataloknak, 2018. június 3.), HopeofIsrael. ChurchofJesusChrist.org.
2. Izráel nagy reménysége. *Himnuszok*, 151. sz.

QUENTIN L. COOK ELDER
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Változtatások a fiatalok megerősítéséért

Ezzel a fiatalokra irányuló, lézersugárhoz hasonlatos összpontosítással több fiatal férfi és fiatal nő fog felnőni a feladathoz, és marad meg a szövetség ösvényén.

Köszönöm, kedves Nelson elnök, az örömteli kinyilatkoztató útmutatást a keresztlési tanúkra vonatkozóan, és az irányt, amelynek a megosztására kértél minket, hogy segítsünk a fiatalok megerősítésében és szent rendeltetésük betöltésében.

E változtatások megosztása előtt őszinte elismerésünket fejezzük ki azért, amilyen rendkívüli módon reagáltak tagjaink az evangélium folyamatos visszaállításának fejleményeire. Nelson elnök tavalyi javaslatát megfogadva szeditek a vitaminjaitokat.¹

Otthon örömmel tanulmányozzátok a *Jöjj, kövess engem!* anyagát.² Az egyházi gyűlések változtatásaira is reagáltatok. Az elderek kvórumának tagjai és a segítőegyleti nővérek egységesen végzik a szabadítás munkáját.³

Túlsordul a hálánk.⁴ Különösen hálásak vagyunk azért, hogy a fiataljaink továbbra is erősek és hithűek maradnak.

A fiataljaink izgalmas, ám kihívásokkal teli időben élnek. Az eléjük táruló választási lehetőségek soha nem voltak ennél drámaibbak. Például a modern

okostelefon rendkívül fontos és felemelő tudnivalókhöz, köztük a családtörténethez és a szentírásokhoz biztosít hozzáférést. Másrészt viszont olyan balgaságot, erkölcstelenséget és gonoszságot is tartalmaz, mely a múltban nem volt ennyire elérhető.

Az egyház három beható és átfogó kezdeményezéssel segít a fiataljainknak

átjutni a választási lehetőségek ezen útvesztőjén. Először is, a tananyagot megerősítettük és kiterjesztettük az otthonra. A második egy izgalmas tevékenységeket és személyes fejlődést magában foglaló program a gyermekeknek és a fiataloknak, melyet múlt vasárnap mutatott be Russell M. Nelson elnök, M. Russell Ballard elnök, valamint az általános tisztségviselők. A harmadik kezdeményezéshez olyan szervezeti változások tartoznak, melyek még inkább a fiatalokra összpontosítják a püspökeink és más vezetőink figyelmét. Ennek az összpontosításnak lelkiileg erőteljesnek kell lennie, és segítenie kell a fiataljainknak azzá az ifjú sereggé válni, amire Nelson elnök kérte őket.

Egymásba fonódó minták

Ezek és az elmúlt néhány évben bejelentett erőfeszítések nem egymástól elszigetelt változások. Mindegyik változtatás egy egymásba fonódó minta szerves részét képezi, melynek célja a szentek megáldása és felkészítésük az Istennel való találkozásra.

A minta egyik része a felnövekvő nemzedékre vonatkozik. A fiataljainkat

arra kérjük, hogy már fiatalabb korban vállaljanak nagyobb egyéni felelősséget – anélkül, hogy a szülők és a vezetők átvennék tőlük azt, amit a fiatalok maguk is meg tudnak tenni.⁵

Bejelentés

Ma egyházközségi és cöveki szintű szervezeti változásokat jelentünk be a fiatalokat illetően. Amint azt Nelson elnök említette, Bonnie H. Cordon nővér beszél majd a Fiatal Nőket érintő változásokról. Az egyik célja a változásoknak, melyeket most kifejtetek, az áronipapság-viselők, a kvórumok és a kvórumelnökségek megerősítése. Ezek a változások összhangban vannak a Tan és szövetségek 107:15-tel, ahol ezt olvassuk: „Ennek a papságnak [az ároninak] az elnöksége a püspökség, és ők rendelkeznek annak kulcsaival, vagyis felhatalmazásával.”

A püspöknek a szentírásokban leírt egyik kötelessége az, hogy elnököljön a papok felett, valamint tanácskozzon velük, megtanítva nekik a hivataluk kötelességeit.⁶ Emellett a püspökségben az első tanácsos felelős a tanítókért, a második tanácsos pedig a diakónusokért.

A Tan és szövetségekben található e kinyilatkoztatással összhangban egyházközségi szinten megszűnik a Fiatal Férfiak elnöksége. Ezek a hithű fivérek sok jót tettek, és mi nagyrabecsülésünket fejezzük ki irántuk.

Azt reméljük, hogy a püspökségek nagy hangsúlyt fektetnek majd és összpontosítani fognak a fiatal férfiak papsági feladataira, és segíteni fognak nekik a kvórumbeli kötelességeikben. Hozzáértó Fiatal Férfiak tanácsadók lesznek majd elhíva, hogy segítsék az ároni papsági kvórumelnökségeket és a püspökségeket azok kötelességeiben.⁷ Biztosak vagyunk abban, hogy ezzel a fiatalokra irányuló, lézersugárhoz

hasonlatos összpontosítással több fiatal férfi és fiatal nő fog felnőni a feladathoz, és marad meg a szövetség ösvényén.

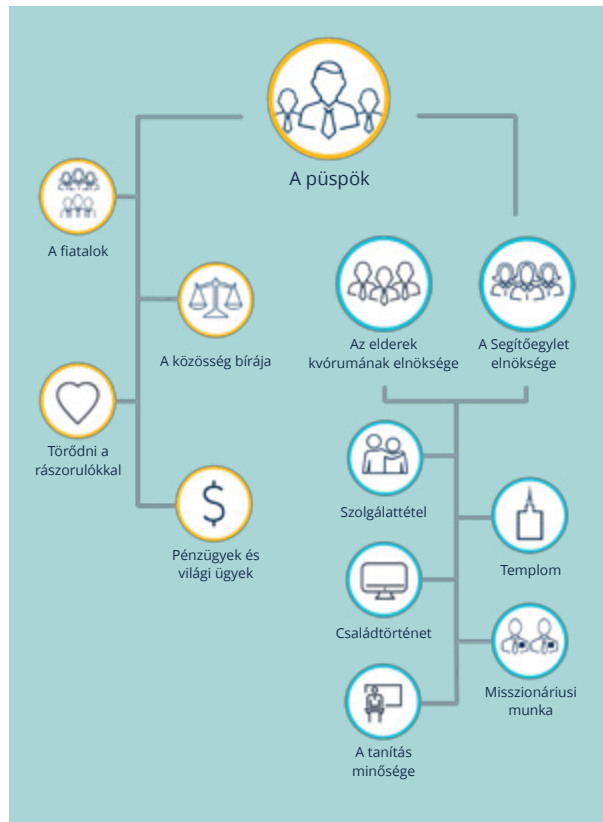
Az Úr sugalmazott mintájában a püspök felelős mindenkiért az egyházközségben, aki a fiatalok szüleit éppen úgy megáldja, mint a fiatalokat. Az egyik püspök rájött, hogy egy pornográfiaival küszködő fiatal férfival tanácskozva csak akkor tudja segíteni a fiatal férfit a bűnbánatában, ha segít a szülőknek szeretettel és megértéssel reagálni. A fiatal férfi gyógyulása a családja számára is gyógyulás volt, és azáltal vált lehetővé, hogy a püspök az egész család érdekében munkálkodott. A fiatal férfi mostanra érdemes melkisédek papság-viselő és teljes idejű misszionárius.

Amint ez a történet sejteti, e változtatások célja, hogy:

- Segítsék a püspököket és tanácsosait a legfőbb feladataikra összpontosítani a fiatalok és az elemis gyerekek kapcsán.
- Minden fiatal férfi személyes életének és céljainak középpontjába helyezze az ároni papság hatalmát és kötelességeit.

Emellett ezek a változtatások:

- Kihangsúlyozzák az ároni papsági kvórumok elnökségeinek feladatait és azt, hogy közvetlenül a püspökségnek számolnak be.
- Arra készítik a felnőtt vezetőket, hogy segítsék és mentorálják az ároni papsági kvórumok elnökségeit

azok hivatala hatalmának és felhatalmazásának felmagasztalásában.

Mint már elhangzott, ezek a változtatások nem csökkentik a püspökségek felelősségét a *fiatal nők* kapcsán. Nelson elnök iménti tanítása szerint a „[A püspök] elsődleges és legfontosabb felelőssége az, hogy gondot viseljen egyházközsége fiatal férfijaira és *fiatal nőire*”⁸.

Hogyan fogják teljesíteni ezt a feladatot a mi szeretett és dolgozó püspökeink? Bizonyára emlékeztek rá, miszerint 2018-ban megváltoztak a melkisédeki papsági kvórumok, hogy még szorosabban dolgozzanak együtt a Segítőegyletekkel, és így a püspök irányítása alatt az elderek kvórumai és a Segítőegyletek átvegyenek tőle olyan fontos feladatköröket, amelyek korábban sok idejét felemésztették. E feladatkörökhöz tartozik a misszionáriusi munka és a családtörténeti munka az egyházközségben⁹, valamint az egyházközség tagjainak nyújtott szolgálattétel nagy része.

Vannak olyan feladatkörök, amelyeket a püspök *nem* adhat tovább: mint

a fiatalok; az, hogy ő általános bíró; a szükséglet látókról való gondoskodás; valamint a pénzügyek és a világi ügyek felügyelete. Azonban kevesebb ilyen feladatkör van, mint azt régebben gondoltunk. Ahogy azt Jeffrey R. Holland elder tavaly a melkisédeki papsági kvórumokra vonatkozó változtatások bejelentésekor kifejtette: „A püspök természetesen az egyházközség elnöklő főpapja marad. De ez az új elrendezés [az elderek kvórumait és a Segítőegyleteket illetően] tegye számára lehetővé a melkisédeki papság és a Segítőegylet munkája feletti őröködést úgy, hogy *egyik szervezet munkáját se kelljen neki elvégeznie.*”¹⁰

Például egy segítőegyleti elnök és egy elderek kvórumának elnöke ezt feladatuk kapva nagyobb szerepet vállalhat a felnőtteknek nyújtott tanácsadás során – *miként a Fial Nők elnöke is a fiatal nőknek nyújtott tanácsadásban.* Noha kizárólag a püspök szolgálhat általános bíróként, ezek a vezetők is jogosultak a mennyből érkező kinyilatkoztatásra, hogy segíthessenek az olyan – semmiféle bántalmazást nem érintő – kihívások kapcsán, amelyek nem igényelnek általános bírót.¹¹

Ez nem jelenti azt, hogy egy fiatal nő ne beszélhetne vagy ne beszéljen a szüleivel vagy a püspökkel. Ők igenis a fiatalokra összpontosítanak. Azt viszont

jelenti, hogy a Fial Nők vezetője lehet az, aki leginkább ki tudja elégíteni az egyes fiatal nők szükségleteit. A püspökség a fiatal nőkkel éppen annyira törődik, mint a fiatal férfiakkal, azonban felismerjük, milyen erő származik abból, ha a Fial Nők vezetői erősek, elkötelezettek és céltudatosak, akik szeretnek és mentorálnak, nem vállalva át az osztályelnökségek szerepköreit, azonban segítve a fiatalokat sikerrel járni ezekben a szerepkörökben.

Cordon nővér további izgalmas változásokat fog bejelenteni a fiatal nőket illetően. Én viszont bejelentem azt, hogy az egyházközségi Fial Nők elnökei mostantól közvetlenül az egyházközség püspökének számolnak be és vele tanácskoznak. A múltban ez a feladatkör átkerülhetett egy tanácsoshoz, azonban ezentúl a fiatal nőkért közvetlenül az lesz felelős, akinél az elnöklés kulcsai vannak az egyházközségre vonatkozóan. A Segítőegylet elnöke továbbra is közvetlenül a püspöknek számol be.¹²

Általános és cöveki szinten továbbra is lesznek Fial Férfiak elnökségek. Cövekszínten egy főtanácsstag lesz a Fial Férfiak elnöke¹³, aki a Fial Nőkhöz, illetve az Elemihez kijelölt főtanácsstagokkal együtt benne lesz a cöveki ároni papsági – Fial Nők bizottságban. Ezek a fivérek ebben a

bizottságban együtt dolgoznak majd a cöveki Fial Nők elnökséggel. A cövekelnök tanácsosának elnöklésével ez a bizottság fontosabbá válik, mert az új Gyermekek és fiatalok kezdeményezésben a programok és a tevékenységek közül számos cövekszíntű lesz.

Ezek a főtanácsstagok a cövekelnökség irányítása alatt forrásként szolgálhatnak a püspök és az ároni papsági kvórumok számára, hasonlóképpen ahhoz, amilyen szolgálatot végeznek a főtanács tagjai az egyházközségi elderek kvórumai részére.

Ehhez kapcsolódóan egy további főtanácsstag a cöveki Vasárnapi Iskola elnökeként fog szolgálni, és szükség szerint szolgálhat a cöveki ároni papsági – Fial Nők bizottságban.¹⁴

A vezetőknek küldött tájékoztatók bővebb magyarázattal szolgálnak majd a további szervezeti változásokat illetően. E változások közé tartoznak az alábbiak:

- A püspökségi ifjúsági bizottság gyűlését felváltja az egyházközségi ifjúsági tanács.
- A közös tevékenység kifejezés nyugdíjba vonul, és helyette, ahol csak lehetséges, hetente kerülnek megrendezésre „Fial Nők tevékenységek”, „ároni papsági kvórumtevékenységek”, illetve „ifjúsági tevékenységek”.
- Az ifjúsági tevékenységek egyházközségi költségvetése egyenlően oszlik majd meg a Fial Férfiak és a Fial Nők között, az egyes szervezetekbe tartozó fiatalok számarányának megfelelően. Az Elemi tevékenységeire is lesz elegendő összeg.
- A „segédszervezet” megnevezés helyett minden – egyházközségi, cöveki, illetve általános – szinten a „szervezet” szót fogjuk használni. A Segítőegylet, a Fial Nők, a Fial Férfiak, az Elemi és a Vasárnapi Iskola szervezeteinek általános vezetőit

„általános tisztségviselőknek” fogjuk nevezni. Az egyházközség, illetve a cövek szintjén pedig a szervezetek vezetőire az „egyházközségi tisztségviselők”, illetve a „cöveki tisztségviselők” megnevezést fogjuk használni.¹⁵

A ma bejelentett változtatásokra azonnal sort lehet keríteni, amint a gyülekezetek, egyházközségek, kerületek és cövekek készen állnak, de 2020. január 1-re mindenképp lépjenek életbe. Ezen változtatások a korábbi változtatásokkal együtt, azokkal egységben olyan lelki és szervezeti erőfeszítést jelentenek, amely összhangban van a tannal, hogy minden férfit, nőt, fiatal és gyermeket megáldjon és megerősítsen, mindegyiküknek segítve Szabadítónk, Jézus Krisztus példájának követésében, miközben előrehaladunk a szövetség ösvényén.

Kedves fivérek és nővérek!
Megígérem és bizonyoságot teszek arról, hogy ezek az átfogó változtatások egy sugalmazott elnök és próféta, Russell M. Nelson irányítása alatt az egyház minden egyes tagját felvértezik és megerősítik. Fiataljaink nagyobb hitre tesznek majd szert a Szabadítóban, védve lesznek az ellenség kísértéseitől, és készen állnak majd arra, hogy szembenézzenek az élet kihívásaival. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson, in “Latter-day Saint Prophet, Wife and Apostle Share Insights of Global Ministry,” Newsroom, Oct. 30, 2018, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
2. Mindemellett konkrét erőfeszítéseket tettek azért, hogy az egyház helyes nevét használják – amint azt Russell M. Nelson elnök tanította –, és közben szeretettel és tisztelettel emlékeztek a Szabadítónkra.
3. „Jézus Krisztus egyháza tagjait kiküldik, hogy »dolgozzanak szőlőkertjében az emberek lelkének megszabadulásáért« (Tan és szövetségek 138:56). A szabadítás e munkája magában foglalja az egyháztagok misszionáriusi munkáját, a megtértek megtartását, a kevésbé tevékeny egyháztagok aktivizálását, a templomi és családtörténeti munkát, valamint az evangélium tanítását. Az egyházközségben a püspökség irányítja ezt a munkát az egyházközségi tanács többi tagjának segítségével” (2. kézikönyv: Az egyház igazgatása, 5.0, jezuskrisztusegyhaza.hu).
4. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza vezetőiként szeretjük annak tagjait – a jóságokért és a tanítványi mivoltotok miatt. Elismeréssel adózunk azon egyéneknek: anyáknak, apáknak, fiataloknak és gyermekeknek, akik a szövetség ösvényén járnak – méghozzá elkötelezetten és örömmel.
5. 2019-ben a 11 éves diakónusok elkezdték osztani az úrvacsorát, a 11 éves fiatal nők és fiatal férfiak pedig korlátozott templomi ajánlást kaptak. Tavaly Nelson elnök azt a felhívást intézte a fiatal férfiakhoz és fiatal nőinkhez, hogy csatlakozzanak ahhoz a fiatalokból álló sereghez, mely a fátoly mindkét oldalán egybegyűjti a szétszórtot Izráelt (lásd Izráel nagy reménysége [Világméretű áhítat fiataloknak, 2018. jún. 3.], HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org). A reakció drámai volt.
A teljes idejű misszionáriusok most fiatalabb korban visznek véghez rendkívüli szolgálatot. 2012. október 6. óta a fiatal férfiak már 18 éves kortól, a fiatal nők pedig 19 éves kortól szolgálhatnak.
6. „Továbbá, az ároni papság feletti elnök kötelessége az, hogy [a papok] felett elnököljön, és hogy tanácskozzon velük, hogy megtanítsa nekik hivataluk kötelességeit... Ez az elnök legyen püspök; mert ez egyike a papság kötelességeinek.” (Tan és szövetségek 107:87–88.)
7. Ároni papsági kvórumszakértőnek is el lesznek hívva felnőtt vezetők, hogy segítsenek a programokban és a tevékenységekben, és részt vegyenek a kvórumgyűléseken, hogy a püspökség rendszeresen ellátogathasson a Fiatal Nők osztályaiba és tevékenységeire, valamint időnként ellátogathasson az Elemibe. Elhívhatók szakértők arra, hogy segítsenek egy bizonyos rendezvényen, például egy táborban; mások pedig hosszabb távra kaphatnak elhívást, hogy segítsenek a kvórumtanácsadóknak. Minden egyes kvórumgyűlésen, programon vagy tevékenységen jelen lesz legalább két felnőtt férfi. Bár a szerepkörök és a megnevezések változnak, nem gondoljuk, hogy csökkenni fog az ároni papsági kvórumoknál szolgáló és azokat támogató felnőtt férfiak száma.
8. Russell M. Nelson: Tanúk, ároni papsági kvórumok és Fiatal Nők osztályok. *Liahóna*, 2019. nov. 38; lásd még Ezra Taft Benson, “To the Young Women of the Church,” *Ensign*, Nov. 1986.
9. A püspököknek emellett azt tanácsoljuk, hogy töltsenek több időt a fiatal egyedülálló felnőtt egyháztagokkal, valamint a saját családjukkal.
10. Jeffrey R. Holland, általános konferenciai képzési gyűlés, 2018. ápr.; lásd még Eredményes szolgálatétel, <https://www.churchofjesuschrist.org/ministering/effective-ministering?lang=hun>. Holland elder azt tanította, miszerint a püspök által tovább nem adható feladatkörök közé tartozik az ároni papság kvórumai és a Fiatal Nők feletti elnöklés, hogy általános bíró legyen, az egyház pénzügyeinek és világi ügyeinek felügyelete, valamint a szegényekről és a rászorulókról való gondoskodás. Az elderek kvóruma és a Segítőgyelet elnökségek, valamint mások elsődleges felelősséget vállalhatnak a misszionáriusi munkáért, a templomi és családtörténeti munkáért, a tanítás minőségéért az egyházközségben, valamint az egyház tagjai feletti örököséért és a nekik nyújtott szolgálatételért.
11. Az egyházi eljárásrend értelmében az általános bíró által birtokolt kulcsokat igénylő körülményeken túl bármilyen bántalmazással kapcsolatos kérdés is a püspököknek kell kezelniük.
12. A cöveki Segítőgyelet elnöke szintén továbbra is közvetlenül a cövekelnököknek számol be.
13. A cöveki Fiatal Férfiak elnökének tanácsosai elhívhatók a cövek tagjai közül, vagy szükség szerint lehetnek a Fiatal Nőkhöz, illetve az Elemihez kijelölt főtanácsstagok.
14. A Vasárnapi Iskola elnökéként szolgáló fivérek jelentős felelőssége van a hónap két vasárnapján tartott ifjúsági tananyagra vonatkozóan.
15. A Segítőgyelet, a Fiatal Nők, a Fiatal Férfiak, a Vasárnapi Iskola és az Elemi elnökségei általános és cöveki szinten általános tisztségviselők, illetve cöveki tisztségviselők. Egyházközségi szinten a püspökség vezeti a fiatal férfiakat, ezért a ároni papsági kvórumtanácsadó nem egyházközségi tisztségviselő.

MARK L. PACE
a Vasárnapi Iskola általános elnöke

Jöjj, kövess engem! – az Úr ellenstratégiája és megelőző terve

*Az Úr felkészíti a népét az ellenség támadásaira.
A Jöjj, kövess engem! az Úr ellenstratégiája és
megelőző terve.*

Örvendezve gyűlünk össze Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza eme nagyszerű általános konferenciáján. Micsoda áldás az Úr szándékáról és akaratáról tanulni az Ő prófétáinak és apostolainak tanításain keresztül! Russell M. Nelson elnök az Úr élő prófétája. Mily hálásak vagyunk az ő sugalmazott tanácsáért és útmutatásáért, melyben ma részesültünk.

Saját tanúságomat adom a korábban elhangzottakhoz. Bizonyoságot teszek Istenről, a mi Örökkévaló Atyánkról. Ő él, szeret minket, és örködik felettünk. Az Ő boldogságterve biztosítja számunkra e halandó élet áldását, és végül majd a visszatérésünket az Ő színe elé.

Jézus Krisztusról is bizonyoságot teszem. Ő Isten Egyszülött Fia. Ő megszabadított minket a haláltól, és megvált minket a bűntől, amennyiben hitet gyakorolunk Őbenne és bűnbánatot tartunk. Az értünk hozott végtelen engesztelő áldozata hozza el számunkra a halhatatlanság és az örök élet áldásait.

Valóban: „Köszönet Istennek az Ő isteni Fia páratlan ajándékáért” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2017. máj., belső elülső borító).

Az utolsó napi szentek számára a világ minden táján áldás, hogy az Ő templomaiban hódolhatnak Jézus Krisztusnak. Ezen templomok

egyike jelenleg építés alatt áll a kanadai Winnipegben. A feleségemmel, Anne Marie-vel lehetőségünk volt idén augusztusban ellátogatni az építkezés helyszínére. A templom gyönyörűen lett megtervezve és kétségkívül fenséges lesz, amikor elkészül. Azonban nem épülhet fenséges templom sem Winnipegben, sem máshol szilárd és biztos alap nélkül.

A fagyás-olvadás ciklus, valamint a winniepegi tágulékony talajállapotok megnehezítették a templom alapzatának előkészítését. Ebből kifolyólag arra az elhatározásra jutottak, hogy a templom esetében 70 acéloszlopot fognak beágyazni a betonalapzatba. Ezek az oszlopok körülbelül 18 méter hosszúak, az átmérőjük pedig 30 és 50 cm között váltakozik. Egészen a sziklaágyig, körülbelül 15 méternyire a földfelszín alá süllyesztették le őket. Ily módon a 70 oszlop szilárd, biztos alapot nyújt a leendő gyönyörű Winnipeg templom számára.

Utolsó napi szentekként mi is hasonló szilárd és biztos alapot keresünk az életünkben: egy olyan lelki alapot, melyre a halandóságon át a mennyei otthonunkba visszavezető utunk során van szükségünk. Ez az alap az Úr Jézus Krisztushoz való megterésünk sziklaágyára épül fel.

Idézzük fel Hélamán tanításait a Mormon könyvből: „És most, fiaim, emlékezzetek, emlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat; hogy amikor az ördög elküldi erős szeleit, igen, nyilait a forgószélben, ...akkor nem lesz hatalma felettetek, hogy lehurcoljon a nyomorúság és a végtelen jaj szakadékába, mert a szikla, melyre építettetek – mely biztos alap – egy olyan alap, melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít” (Hélamán 5:12).

Szerencsére olyan időben élünk, amikor próféták és apostolok tanítanak minket a Szabadító Jézus Krisztusról. Az Ő tanácsuk követése segít nekünk szilárd alapot építeni Krisztusra.

Egy éve, a 2018. októberi általános konferencián elhangzott nyitóbeszédében Russell M. Nelson elnök ezt a figyelmeztetéssel kísért kijelentést tette: „Régóta célkitűzése az egyháznak, hogy minden tagjának segítsen megerősíteni az Urunkba, Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hitet, hogy segítsen nekik Istennel szövetségeket kötni és azokat betartani, valamint megerősíteni és egymáshoz pecsételni a családjukat. Napjaink bonyolult világában ez nem egyszerű feladat. *Az ellenség egyre nagyobb mértékben támadja a hitet, valamint minket és a családjukat. A lelki túléléshez ellenstratégiákra és megelőző tervekre van szükség*” (Nyitóbeszéd. *Liahóna*, 2018. nov. 7.; kiemelés hozzáadva).

Nelson elnök beszédét követően Quentin L. Cook elder a Tizenkét Apostol Kvórumából bemutatta a *Jöjj, kövess engem!* című forrásanyagot egyének és családok számára. Beszéde az alábbi kijelentéseket tartalmazta:

- „Az új otthonlanuló *Jöjj, kövess engem!* forrásanyag... úgy készült, hogy segítsen az egyháztagoknak az otthoni evangéliumtanulmányozásban.”
- „Ez a forrásanyag az egyházban lévő minden egyén és család számára készült» [*Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára* (2019). VI.]”
- „Célunk, hogy oly módon hozzuk egyensúlyba az egyházi és az otthoni élményeket, amely nagyban növeli majd a hitet és a lelkeséget, valamint elmélyíti a megtérést Mennyei Atyánkhoz és az Úr Jézus Krisztushoz” (Mély és tartós megtérés Mennyei Atyánkhoz és az Úr

Jézus Krisztushoz. *Liahóna*, 2018. nov. 9–10.).

Ez év januárjától az utolsó napi szentek világszerte nekiláttak az Újszövetség tanulmányozásának, a *Jöjj, kövess engem!* című forrásanyagot használva útmutatóként. A *Jöjj, kövess engem!* heti ütemtervvel segít nekünk a szentírásokat, az evangélium tanát, valamint a próféták és apostolok tanításait tanulmányozni. Csodálatos forrás ez mindannyiunk számára!

Mit látunk az egész világra kiterjedő kilenc hónapnyi szentírás-tanulmányozási erőfeszítést követően? Azt látjuk, hogy az utolsó napi szentek mindenhol növekednek az Úr Jézus Krisztusba vetett hitükben és odaadásukban. Azt látjuk, hogy az egyének és a családok időt szakítanak a hét során a Szabadító szavainak tanulmányozására. Azt látjuk, hogy fejlődik az evangéliumi tanítás a vasárnapi óráinkon, amikor tanulmányozzuk a szentírásokat otthon és megosztjuk a gondolatainkat az egyházban. Nagyobb családi örömet és egységet látunk annak következtében, hogy az egyszerű szentírásolvasást felváltotta a mélyreható szentírás-tanulmányozás.

Abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy számos utolsó napi szenttel találkozhattam és első kézből hallhattam a *Jöjj, kövess engem!* programmal kapcsolatos tapasztalataikat. Hitük kifejezésre juttatása örömmel tölti el a szívemet. Íme csupán néhány olyan

gondolat, melyet az egyház különböző tagjaitól hallottam világszerte:

- Egy édesapa ezt mondta: „Szeretem a *Jöjj, kövess engem!* anyagot, mert lehetőséget nyújt számomra, hogy bizonyágomat tegyem a Szabadítóról a gyermekeimnek.”
- Egy másik otthonban az egyik gyermek így nyilatkozott: „Így most lehetőségem van hallani a szüleimet, amint megosztják a bizonyágukat.”
- Egy édesanya így szólt: „Sugalmazást kaptunk azt illetően, hogy miként helyezzük Istent az első helyre. Az az idő, ami[ről úgy gondoltuk, hogy] nem áll rendelkezésünkre, [megtelt] reménnyel, örömmel, békességgel és sikerrel olyan módokon, amelyeket azelőtt el sem tudtunk képzelni.”
- Egy házaspár az alábbi megfigyelést tette: „Teljesen másképp olvassuk a szentírásokat, mint azt korábban tettük. Sokkal többet tanulunk belőle, mint azelőtt bármikor. Az Úr azt akarja, hogy máshogy lássuk a dolgokat. Az Úr felkészít minket.”
- Egy édesanya megjegyezte: „Nagyon tetszik, hogy együtt tanuljuk meg ugyanazokat a dolgokat. Korábban csak olvastunk, most pedig tanulunk.”
- Egy nővér ezt a bölcs szemléletet osztotta meg: „Korábban volt egy leckénk, melyet kiegészítettek a szentírások. Most vannak a szentírások, amelyeket kiegészít a lecke.”

- Egy másik nővér ezt mondta: „Érzem a különbséget [aközött], amikor csinálok és amikor nem. Könnyebben hozom szóba Jézus Krisztust és a hitelveinket másoknak.”
- Egy nagymama megjegyezte: „Vasárnaponként felhívom a gyermekeimet és az unokáimat, és megosztjuk egymással a gondolatainkat a *Jöjj, kövess engem!* anyagból.”
- Egy nővér ezt a megfigyelést tette: *A Jöjj, kövess engem!* olyan, mintha a Szabadító személyes szolgálatátélben részesítene. A menny sugalmazta.”
- Egy apa ezt mondta: „*A Jöjj, kövess engem!* használata közben olyanok vagyunk, mint Izráel gyermekei, akik megjelölték az ajtófélfájukat, hogy megvédjük családunkat a pusztítónak a hatásával szemben.”

Fivérek és nővérek! Öröm veletek találkozni és hallani, hogy a *Jöjj, kövess engem!* anyaggal kapcsolatos erőfeszítéseitek miként áldják meg az életeteket. Köszönöm az odaadásotokat!

Amikor a *Jöjj, kövess engem!* anyagot útmutatóként használva

tanulmányozzuk a szentírásokat, az megerősíti a megtérésünket Jézus Krisztushoz és az Ő evangéliumához. Nem csupán lecsereljük az egy órával rövidebb vasárnapi istentiszteletet az egy órával hosszabb szentírás-tanulmányozásra otthon. Az evangélium tanulása egész héten át tartó folyamatos erőfeszítés. Miként az egyik nővér bölcs meglátásával megosztotta velem: „Nem az a cél, hogy az istentiszteletet egy órával lerövidítsük, hanem az, hogy az istentiszteletet hat nappal meghosszabbítsuk!”

Most pedig gondoljátok át újra azt a figyelmeztetést, amelyet a prófétaunktól, Nelson elnöktől hallottunk a 2018. októberi általános konferencia nyitóbeszédében:

„Az ellenség egyre nagyobb mértékben támadja a hitet, valamint minket és a családunkat. A lelki túléléshez ellenstratégiákra és megelőző tervekre van szükség” (Nyitóbeszéd. 7.).

Majd (mintegy 29 órával később) vasárnap délután a következő ígérettel zárta a konferenciát: „[H]a szorgalmasan dolgoztok azon, hogy az

otthonotokat az evangéliumi tanulás középpontjává tegyétek, ...a ti életetekben és a ti otthonotokban csökkenni fog az ellenség befolyása” (Példás utolsó napi szentekké válni. *Liahóna*, 2018. nov. 113.).

Miként lehetséges az, hogy az ellenség támadásai nagy mértékben növekednek, míg ezzel egyidejűleg a befolyása valójában csökken? Ez megtörténhet, és meg is történik az egész egyházban, mert az Úr felkészíti az Ő népét az ellenség támadásaira. *A Jöjj, kövess engem!* az Úr ellenstratégiája és megelőző terve. Miként azt Nelson elnök tanította, „az új otthonközpontú, az egyház által támogatott központi tananyag magában rejti a lehetőségét annak, hogy szabadjára engedje a családokban rejlő erőt”. Ellenben folyamatosan megköveteli a legjobb erőfeszítéseinket; „lelkiismeretesen és kellő odafigyeléssel [kell] igyekezn[ünk] az otthonukat a hit szentélyévé tenni” (Példás utolsó napi szentekké válni. 113.).

Hiszen amint azt Nelson elnök is mondta, „mindannyian személy szerint felelősek vagyunk a saját lelki fejlődésünkért” (Nyitóbeszéd. 8.).

A Jöjj, kövess engem! forrásanyaggal az Úr felkészít bennünket „a jelenlegi veszedelmes időkre” (Quentin L. Cook: Mély és tartós megtérés. 10.). Ő segít nekünk megépíteni ezt a „biztos alap[ot] – egy olyan alap[ot], melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít” (Hélamán 5:12), egy olyan bizonyosság alapját, mely szilárdan lehorgonyozva áll az Úr Jézus Krisztushoz való megtérésünk sziklaágyába.

A szentírások tanulmányozására fordított napi erőfeszítéseink erősítenek meg bennünket, és tegyenek minket érdemessé ezekre a megígért áldásokra. Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

L. TODD BUDGE ELDER
a Hetvenektől

Következetes és kitartó bizalom

Az Úrba vetett bizalom az Ő időzítésébe vetett bizalmat is magában foglalja, és az élet viharainál tovább tartó türelmet és kitartást igényel.

Fiunk, Dan nagyon beteg lett az afrikai misszióján, és egy gyengébben felszerelt egészségügyi intézménybe vitték. A megbetegedése utáni első levelét olvasva arra számítottunk, hogy el lesz csüggedve, de ezt írta: „Még a sürgősségin fekvé is békességet éreztem. Soha életemben nem voltam ilyen következetesen és kitartóan boldog.”

A feleségemmel e szavakat olvasva elárasztottak minket az érzelmek.

Következetesen és kitartóan boldog. Soha nem hallottuk még a boldogság e jelzőkkel történő leírását, de szavai igazán csengtek. Tudtuk, hogy az általa leírt boldogság nem pusztán gyönyör vagy jókedv, hanem az abból eredő békesség és öröm, amikor alávetjük magunkat Istennek, és *minden dologban* Őbelé helyezzük a bizalmunkat.¹ A mi életünkben is voltak olyan alkalmak, amikor Isten békességet szólt a lelkünkhez,

és olyankor is reményt adott nekünk Krisztusban, amikor nehéz és bizonytalan volt az élet.²

Lehi azt tanítja, hogy ha Ádám és Éva nem buktak volna el, akkor „egy ártatlan állapotban maradtak volna, nem rendelkezvén örömmel, mert nem ismernék a nyomorúságot...”

De íme, *minden dolog* annak bölcsessége szerint történt, aki *minden dolgot* tud.

Ádám elbukott, hogy lehessenek emberek; és az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen.”³

Önellentmondásnak tűnik, de a megpróbáltatások és a bánat felkészítenek minket az öröm megtapasztalására, ha bízunk az Úrban és az Ő ránk vonatkozó tervében. Ezt az igazságot fejezte ki csoda szépen egy XIII. századi költő: „Örömré készít fel téged a bánat. Házadból mindent serényen kiséperve új örömré készít helyet, hogy az betérhessen. Lerázza szíved ágáról a sárga leveleket, hogy a helyükön friss, zöld levelek sarjadhassanak. Kiszaggatja az elrothadt gyökereket, hogy az alattuk rejlő új gyökereknek legyen hova nőniük. Bármit ráz is ki szívedből a bánat, sokkal jobb dolgok vesznek majd át a helyét.”⁴

Russell M. Nelson elnök ezt tanította: „[A Szabadító által] nyújtott öröm állandó, és biztosít minket arról, hogy »sanyargatásaink egy rövid pillanatok« [Tan és szövetségek 121:7], és a javunkra szenteltetnek majd.”⁵ Megpróbáltatásaink és sanyargatásaink fokozottabb örömré tudnak tudni készíteni.⁶

Az evangélium jó híre nem a bánattól és a nyomorúságtól mentes élet ígérete, hanem a céltudatos, jelentőségteljes élet ígérete – egy olyan élet, melyben a bánataink és a megpróbáltatásaink feloldódhatnak „Krisztus örömré”⁷. A Szabadító azt mondta: „E világon nyomorúságtok leszen; de

bízzatok: én [legyőztem] a világot.”⁸
Az Ó evangéliuma a remény üzenete. A Jézus Krisztusba vetett reménységgel társuló bánatban ott rejlik a tartós öröm ígérete.

A járeditáknak a megígért földre vezető útja hasonlatként szolgálhat a mi halandóságunkon átvezető utazásunkhoz. Az Úr megígérte Járed fivérének és népének, hogy előttük megy majd „egy olyan földre, mely kiválóbb a föld minden földjénél”⁹. Megparancsolta nekik, hogy építsenek bárkákat, és ők engedelmesen munkához láttak, az Úr utasításai szerint építve azokat. Azonban a munka előrehaladtával Járed fivérében aggodalmak merültek fel azzal kapcsolatban, hogy az Úr nem tervezte meg eléggé a bárkákat. Fohászzkodni kezdett:

„Ó, Uram, elvégeztem a munkát, amit megparancsoltál nekem, és elkészítettem a bárkákat, ahogy arra utasítottál.

És íme, Ó Uram, nincs bennük világosság...”¹⁰

„Ó Uram, hagynád, hogy sötétségben szeljük át ezt a nagy vizet?”¹¹

Kiöntötték már valaha ily módon a szíveteket Istennek? Amikor igyekeztek úgy élni, ahogy az Úr megparancsolja, de nem teljesülnek be az igazlelkű elvárásaitok, vajon elgondolkoztok azon, hogy miért kell sötétségben átkelnetek ezen az életen?¹²

Járed fivére egy még nagyobb aggodalomnak is hangot adott azzal kapcsolatban, hogy életben tudnak-e maradni a bárkáikban. Így fohászzkodott: „És el is fogunk pusztulni, mert nem tudunk bennük lélegezni, csak a bennük lévő levegő van...”¹³ Előfordult már veletek, hogy az élet nehézségei olyannyira megnehezítették számotokra a lélegzést, hogy elgondolkoztatok rajta, miképpen tudnátok túlélni az adott napot, nem is szólva a mennyi otthonotokba való visszatérésről?

Az Úr Járed fivérével munkálkodva sorban elosztotta minden egyes aggodalmát, majd kifejtette, miszerint „csak úgy tudjátok átszelni ezt a nagy mélységet, ha én felkészítelek benneteket a tenger hullámaira, az elmenő szelekre és az eljövendő áradásokra”¹⁴.

Az Úr nyilvánvalóvá tette, hogy végső soron a járediták Önélküle nem tudnak eljutni a megígért földre. Nem az ő kezükben van az irányítás, és csak úgy tudnak átkelni a nagy mélységen, ha Óbelé vetik a bizalmukat. Úgy tűnik, hogy ezek a tapasztalatok, valamint az Úrtól kapott tanítások elmélyítették Járed fivérének hitét és megerősítették az Úrba vetett bizalmát.

Figyeljétek meg, hogyan változtak át az először kérdéseket és aggodalmakat kifejező imái a hit és a bizalom megnyilvánulásává:

„És én tudom, Ó Uram, hogy te minden hatalmat birtokolsz, és amit akarsz, mindent megtehetsz az ember javára...

Íme, Ó Uram, te megteheted ezt. Tudjuk, hogy képes vagy oly nagy hatalom megmutatására, melyet lekicsinyel az ember értelmé.”¹⁵

A feljegyzés szerint a járediták „beszálltak a bárkáikba...”, és nekivágtak a tengernek, az Úrra, Istenükre *bízva*

magukat”¹⁶. Az Istenükre bízva magukat azt jelenti, hogy bíztak Benne, vagyis alávetették magukat Neki. A járediták nem azért szálltak be a bárkáikba, mert pontosan tudták, miként alakulnak majd a dolgok az útjuk során. Azért szálltak be, mert megtanultak bízni az Úr hatalmában, jóságában és irgalmában, tehát hajlandóak voltak alávetni magukat az Úrnak, minden lehetséges kételyükkel vagy félelmükkel egyetemben.

Nemrégiben az unokánk, Abe félt felülni az egyik fel-le mozgó állatra a körhintán. Jobban örült volna egy olyan állatnak, amelyik nem mozog. A nagymamája végül meggyőzte arról, hogy biztonságos, Abe pedig bízva a nagymamájában, felszállt rá. Nagy mosollyal az arcán ezt mondta: „Nem érzem magam biztonságban, de biztonságban vagyok.” Talán ezt érezték a járediták is. Bízni az Úrban talán nem mindig tűnik elsőre biztonságosnak, azonban örömhöz vezet.

Az út nem volt könnyű a járediták számára. Sokszor „eltemette őket a tenger mélye, a rájuk törő hullámhegyek miatt”¹⁷. A feljegyzés szerint azonban „a szél sohasem szűnt meg a megígért föld irányába fújni”¹⁸. Bár ezt nehéz megérteni, különösen akkor, amikor erős ellen-szélben vagyunk és viharos a tenger, de

megnyugvásra lelhetünk annak tudatában, hogy Isten az Ő végtelen jóságában mindig hazafelé hajt minket.

A feljegyzés szerint „így haladtak előre; és a tenger egyetlen szörnyetege sem törhette össze őket, és egyetlen bálna sem tudta tönkretenni őket; és szüntelenül volt világosságuk, akár a víz felett, akár a víz alatt voltak”¹⁹. Olyan világban élünk, ahol a halál, a testi és a mentális betegségek, a különféle próbatételek és a megpróbáltatások óriási hullámai törhetnek ránk. Azonban a Jézus Krisztusba vetett hittel és az Őbelé vetett bizalom döntése révén *nekünk is* szüntelenül lehet világosságunk, akár a víz felett, akár a víz alatt. *Mi is* biztosak lehetünk abban, hogy Isten soha nem szűnik meg a mennyei otthonunk felé hajtani minket.

A bárkákban hánykolódva a járediták „dicséreteket énekeltek az Úrnak; ...és egész álló nap köszönetet mond[tak] és dicsért[ék] az Urat; és amikor eljött az éj, nem szüntek meg dicsérni az Urat”²⁰. Örömet és hálát éreztek, még a nyomorúságaik közepette is. Még nem érkeztek el a megígért földre, de már örvendeztek a megígért áldásoknak, mert *következetesen és kitartóan* bíztak Őbenne.²¹

A járediták 344 napon keresztül haladtak előre a vízen.²² El tudjátok ezt képzelni? Az Úrba vetett bizalom az Ő időzítésébe vetett bizalmat is magában foglalja, és az élet viharainál tovább tartó türelmet és kitartást igényel.²³

Végül a járediták „partra értek a megígért földön. És amikor a megígért föld partjaira tették lábukat, leborultak a föld színén, és megalázkodtak az Úr előtt, és örömkönyvet hullattak az Úr előtt, az ő gyengéd irgalmasságának sokasága miatt felettük”²⁴.

Ha hithűen betartjuk a szövetségeinket, akkor egy napon mi is biztonságban haza fogunk érni, leborulunk az Úr előtt, és örömkönyvet hullatunk az Ő gyengéd irgalmasságának sokasága

miatt az életünkben, köztük azokkal a bánatokkal, amelyek előkészítették a még több öröm helyét.²⁵

Bizonyságot teszek arról, hogy ha az Úrra bízunk magunkat, és úgy döntünk, hogy következetesen és kitartóan bízunk Jézus Krisztusban és az Ő isteni céljaiban az életünkben, akkor Ő bizonyosságokkal látogat meg minket, békét szól a lelkünkhez, és felébreszti bennünk „az általa történő szabadulás”²⁶ reményét.

Tanúságot teszek arról, hogy Jézus a Krisztus. Ő minden öröm forrása.²⁷ Az Ő kegyelme elegendő, és Neki hatalmában áll megmenteni.²⁸ Ő a világ világossága, élete és reménysége.²⁹ Ő nem fogja hagyni, hogy elveszünk.³⁰ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Alma 36:3; 57:27.
2. Lásd Alma 58:11.
3. 2 Nefi 2:23–25; kiemelés hozzáadva.
4. Lásd *The Mathnawi of Jalalu'ddin Rumi* (1925–40), trans. Reynold A. Nicholson, vol. 5, 132.
5. Russell M. Nelson: Öröm és lelki túlélés. *Liahóna*, 2016. nov. 82.
6. Lásd Neal A. Maxwell, „Plow in Hope,” *Liahóna*, July 2001, 73: „A megváltó Jézus »[önmagát] halálra adta«... Amikor alkalomadtán a személyes fohászaikban mi is mintegy odaadjuk önmagunkat, akkor ily módon kiürülünk és helyet készítünk a még több örömnél!”
7. Alma 31:38; lásd még Neal A. Maxwell, „Brim with Joy” (Brigham Young University

devotional, Jan. 23, 1996), speeches.byu.edu: „Amikor elérjük a felajánlás szintjét, a megpróbáltatásaink feloldódnak Krisztus örömében. Ez nem azt jelenti, hogy nem lesznek megpróbáltatásaink, hanem azt, hogy olyan rálátásunk lesz, ahonnan kezelni tudjuk őket. Állhatatosan öröme törekedve, egyre inkább igazlelkűvé válva cseppenként megtapasztaljuk az örvendezést, míg nem – egy próféta szavaival élve – a szívünk megtelik »csordulásig« (Alma 26:11). Végül pedig túlsordul a lélek pohara!”

8. János 16:33.
9. Ether 1:42.
10. Ether 2:18–19.
11. Ether 2:22.
12. Lásd János 8:12.
13. Ether 2:19; vesd össze Márk 4:38; lásd még Márk 4:35–41.
14. Ether 2:25; kiemelés hozzáadva.
15. Ether 3:4–5.
16. Ether 6:4; kiemelés hozzáadva.
17. Ether 6:6.
18. Ether 6:8; kiemelés hozzáadva; lásd még 1 Nefi 18:8.
19. Ether 6:10.
20. Ether 6:9; lásd még 1 Nefi 18:16.
21. Vesd össze 1 Nefi 5:5. Bár még a vadonban voltak, Lehi örvendett a megígért áldásnak.
22. Lásd Ether 6:11.
23. Lásd Zsidók 10:36; Alma 34:41; Tan és szövetségek 24:8; 64:32.
24. Ether 6:12.
25. Lásd 1 Nefi 1:20; 8:8; Alma 33:16.
26. Alma 58:11.
27. Lásd Russell M. Nelson: Öröm és lelki túlélés. 82.
28. Lásd 2 Nefi 31:19; Alma 34:18; Moróni 10:32.
29. Lásd Az élő Krisztus: Az apostolok bizonysága. *Liahóna*, 2017. máj., belső elülső borító.
30. Lásd 1 Nefi 1:14.

JORGE M. ALVARADO ELDER
a Hetvenektől

Hitünk próbatétele után

*Isten hangját és az Ő szövetséges ösvényét követve
Ő meg fog minket erősíteni a próbatételeinkben.*

Gyermekkoromban egy egyháztag, Frank Talley felajánlotta, hogy a templomi pecsételésünkre segít a családomnak elrepülni Puerto Ricóból Salt Lake Citybe, ám hamarosan akadályok kezdtek felütni a fejüket. Beteg lett az egyik lánytestvérem, Marivid. Mivel ez nyugtalanította a szüleimet, imádkoztak arról, hogy mit tegyenek, és továbbra is az út megtételére éreztek készletetést. Bízta benne, hogy ha hithűen követik az Úr készletetését, Ő majd szemmel tartja és megáldja a családukat, és ez így is lett.

Nem számít, milyen akadályokkal szembesülünk az életben, bízhatunk abban, hogy Jézus Krisztus elkészíti

az előre vezető utat, ha hittel járunk azon. Isten megígérte, hogy mindazok, akik az Ővele kötött szövetségek szerint élnek, az Ő idejében minden Őáltala ígért áldást meg fognak kapni. Jeffrey R. Holland elder ezt tanította: „Vannak áldások, amelyek gyorsan jönnek, vannak, amelyek később, s vannak, melyeket a mennyország előtt nem nyerünk el; de azok számára, akik elfogadják Jézus Krisztus evangéliumát, *jönni fognak az áldások.*”¹

Moróni tanítása szerint „a hit reménylett és nem látott dolgokat jelent; ne vitatkozzatok tehát azért, mert nem láttok, mert hitetek próbatétele előtt nem kaptok tanúbizonytságot”².

Nekünk ezt a kérdést kell feltennünk: „Mit tegyünk azért, hogy az utunkba kerülő próbatételeket a legjobban kezeljük?”

Russell M. Nelson elnök az egyház elnökeként mondott első nyilvános beszédében ezt tanította: „Új elnökségként a végcél szem előtt tartva szeretnénk belevágni. Ezért szólunk ma hozzátok egy templomból. Hiszen a végcél, melyre mindegyikünk törekszik, az, hogy hatalommal ruháztassunk fel az Úr házában, családként egygyé pecsételve, a templomban kötött szövetségekhez hithűen, ami jogosultta tesz bennünket Isten legnagyobb ajándékára – az örök életre. A templom

szertartásai és a szövetségek, melyeket ott kötök, kulcsfontosságúak ahhoz, hogy megerősítsék az életeteket, a házasságokat és a családokat, valamint azon képességeteket, hogy ellenálljatok az ellenség támadásainak. Hódolatotok a templomban, és az őseitekért ott végzett szolgálatotok több személyes kinyilatkoztatással és békességgel áld majd meg titeket, valamint megerősíti azon elkötelezettségeteket, hogy a szövetség ösvényén maradjatok.”³

Isten hangját és az Ő szövetséges ösvényét követve Ő meg fog minket erősíteni a próbatételeinkben.

A családom oly sok évvel ezelőtti útja a templomba nehéz volt, ám amikor végre már a Salt Lake templom közelében jártunk, édesanyám hittel eltelve azt mondta: „Minden rendben lesz, az Úr meg fog védeni minket.” Egymáshoz pecsételtek a családunkat, a testvérem pedig meggyógyult. Erre azonban csupán a szüleim hitének próbatétele után és az Úr készletéseinek követése által került sor.

A szüleim e példája mindmáig hatással van az életünkre. A példájuk megtanította nekünk az evangéliumi tan *miértjét*, és segített nekünk megérteni az evangélium jelentését, célját, valamint az általa érkező áldásokat. Jézus Krisztus evangéliuma *miértjének* megértése abban is segíthet nekünk, hogy hittel nézzünk szembe a próbatételeinkkel.

Végző soron mindaz, amit Isten kéri tőlünk vagy parancsol nekünk, az Ő szeretetének és arra irányuló vágyának a megnyilvánulása, hogy nekünk adja a hithűeknek tartogatott áldásokat. Nem feltételezhetjük, hogy a gyermekeink maguktól megtanulják megszeretni az evangéliumot; a mi felelősségünk az, hogy tanítsuk őket. Miközben segítünk a gyermekeinknek megtanulni, hogyan használják bölcsen az önrendelkezésüket, a mi példánk saját igazlelkű

döntéseik meghozatalára inspirálhatja őket. Az ő hithű életük pedig segíthet majd az ő saját gyermekeiknek meggyőződni az evangélium igaz voltáról.

Fiatal férfiak és fiatal nők! Halljátok meg a prófétát, aki ma szól hozzátok! Törekedjetez isteni igazságok megtanulására, és törekedjetez arra, hogy ti magatok is megértsétez az evangéliumot. Nelson elnök nemrég ezt a tanácsot adta: „Ti milyen bölcsességnek vagytok híján? [...] Kövessétez Joseph próféta példáját! Keressétez egy csendes helyet! [...] Alázkodjatez meg Isten előtt! Öntsétez ki szíveteket Mennyei Atyátoknak! Forduljatez Óhozzá válaszóért!”⁴ Útmutatást kérve szerető Mennyei Atyátoóktól, meghallgatva az élő próféták tanácsait, és figyelve az igazlelkű szülőök példáját ti is a hit erős lánczemévé válhattok a családotoóokban.

A szövetség ösvényéről letért gyermekek szüleinek azt mondom, hogy gyengéden kezdjetez újra. Segítsétez nekik

megérteni az evangélium igazságait. Kezdejetez el most; soha nincs túl késő!

Igazlelkű életünk példája nagyon sokat számíthat. Nelson elnök azt mondta: „Utolsó napi szentekként megszoktuk, hogy az »egyházra« olysvalamiként gondolunk, ami a gyülekezeti házakban zajlik – az otthonokban történtez pedig megtámogatják mindezt. Át kell alakítanunk ezt a mintát! Eljött az ideje az *otthonközponóú egyháznak*, megtámogatva mindazzal, ami a gyülekezeti, egyházközsoégi és cöveki épületeinkben történtez.”⁵

A szentírások ezt tanítják: „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.”⁶

Továbbá ez áll bennük: „És most, mivel az ige prédikálása nagy valószínűséggel igazságos dolgok megtételére vitte rá az embereket – igen, erősoebb hatása volt az emberek elméjére, mint a kard vagy bármi más, ami velük történtez

– ezért Alma úgy gondolta, ajánlatos kipróbálniuk Isten szavának a hatását.”⁷

Van egy történet egy nőről, akit bosszantott az, hogy a fia túl sok édeséget eszik. Nem számított, mennyit figyelmeztette, hogy hagyjon fel a szokásával, a fiú továbbra is folyamatosan nyalakodott. A nő csalódottságában úgy döntött, hogy elviszi a fiát egy bölcs emberhez, akit a fia is tisztel.

Elé járult és így szólt: „Uram, a fiam túl sok édeséget eszik. Kérlek, megmondanád neki, hogy hagyja abba?”

A bölcs ember figyelmesen meghallgatta őt, majd a fiához fordulva azt

mondta: „Menj haza és gyere vissza két hét múlva.”

A nő – meghökkenve, hogy a bölcs vajon miért nem kérte meg a fiút, hogy ne egyen olyan sok édességet – hazavitte a fiát.

Két héttel később visszatértek. A bölcs közvetlenül a fiúra nézett és így szólt: „Fiam, hagyd abba a sok édesség evését. Nem tesz jót az egészséggednek.”

A fiú bólintott, és megígérte, hogy így fog tenni.

A fiú anyja megkérdezte: „Miért nem mondtad neki ezt két héttel ezelőtt?”

A bölcs ember elmosolyodott. „Két héttel ezelőtt még én magam is túl sok édességet ettem.”

A férfi olyan feddhetetlenül élt, hogy tudta: a tanácsa csak akkor lesz erőteljes, ha ő maga is követi azt.

A gyermekeinkre gyakorolt hatásunk erőteljesebb akkor, ha látnak minket hithűen a szövetség ösvényén járni. A Mormon könyve-beli Jákób próféta ilyen igazlelkűséget példáz. Fia, Énós, leírta, milyen hatást gyakoroltak rá apja tanításai:

„...én, Énós, tudván atyámról, hogy igaz ember volt – mert megtanított az ő nyelvére, és az Úr nevelő tanítása és intelmei szerint – és legyen áldott ezért Istenem neve...

...és a szavak, melyeket gyakran hallottam midőn atyám az örök életről

és a szentek örömről szólt, mélyen a szívembe vésődtek.”⁸

Az ifjú harcosok édesanyjai az evangélium szerint éltek, és a gyermekeik telve voltak meggyőződéssel. A vezetőjük azt mondta:

„...anyáik tanították meg nekik, hogy ha nem kételkednek, akkor Isten ki fogja szabadítani őket.

És felidéztek nekem anyáik szavait, mondván: Mi nem kételkedünk abban, hogy anyáink tudták ezt.”⁹

Énóst és az ifjú harcosokat is megerősítette a szüleik hite, és ez segített nekik szembenézni a saját hitük próbatételeivel.

Napjainkban megáldattunk Jézus Krisztus visszaállított evangéliumával, amely felemel minket, amikor csalódnak vagy gondterhelten érezzük magunkat. Biztosítva vagyunk afelől, hogy az erőfeszítéseink az Úr saját idejében gyümölcsöt fognak hozni, ha előre törekszünk a hitünk próbatételein keresztül.

A feleségemmel nemrég elkísértük David A. Bednar eldert a területi elnökséggel a Haiti Port-au-Prince templom felszentelésére. Fiunk, Jorge, aki velünk tartott, ezt mondta az élményéről: „Bámulatos, Apa! Mihelyt Bednar elder elkezdte a felszentelési imát, éreztem, ahogy melegség és világosság tölti meg a termet. Az ima nagy mértékben segített megértenem a templom célját. Ez valóban az Úr háza.”

A Mormon könyvében Nefi azt tanítja, hogy ha vágyunk Isten akaratának a megismerésére, akkor Ő meg fog erősíteni minket. Azt írta: „...én, Nefi, lévén rendkívül fiatal..., és hatalmas vággyal is rendelkezvén az iránt, hogy Isten rejtelmait megismerjem, fohászokodtam tehát az Úrhoz; és íme, ő meglátogatott engem, és meglágyította a szívemet, úgyhogy én mindazokat a szavakat elhittem, [amelyeket] atyám mondott; nem lázadoztam tehát ellene, mint a fivéreim.”¹⁰

Fivérek és nővérek! Segítsünk a gyermekeinknek és mind a körülöttünk lévőeknek követni Isten szövetséges ösvényét, hogy a Lélek taníthassa őket és meglágyíthassa a szívüket, hogy vágyjanak Őt követni az egész életükön át.

Szüleim példájára gondolva tudatosul bennem, hogy az Úr Jézus Krisztusba vetett hitünk meg fogja mutatni nekünk a mennyei otthonunkba visszavezető utat. Tudom, hogy a hitünk próbatétele után érkeznek csodák.

Bizonyágot teszek Jézus Krisztusról és az Ő engesztelő áldozatáról. Ő a mi Szabadítónk és Megmentőnk. Ő és Mennyei Atyánk 1820-ban, azon a tavaszi reggelen eljöttek az ifjú Joseph Smithhez, a visszaállítás prófétájához. Russell M. Nelson elnök napjaink prófétája. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jeffrey R. Holland: „A jövőendő javaknak főpapja”. *Liahóna*, 2000. jan. 45.
2. Ether 12:6.
3. Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 7.
4. Russell M. Nelson: Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. *Liahóna*, 2018. máj. 95.
5. Russell M. Nelson: Bevezető gondolatok. *Liahóna*, 2018. nov. 7.
6. Példabeszédek 22:6.
7. Alma 31:5.
8. Énós 1:1, 3.
9. Alma 56:47–48.
10. 1 Nefi 2:16.

RONALD A. RASBAND ELDER
a Tizenkét Apostol Kórumából

Kiállni az ígéreteink és a szövetségeink mellett

Arra kérlek benneteket, hogy vegyétek fontolóra az Úrral és a másokkal kötött szövetségeiteket és ígéreteiket, nagy feddhetetlenséggel, tudván, hogy szavatok kötelez titeket.

Drága fivérek és nővérek! Amint most bezárjuk ezt az ülést, mindannyian őrizük meg a szívünkben a Jézus Krisztus evangéliumának igazságairól ma kapott bizonyosságot. Áldottak vagyunk, hogy együtt tölthetjük ezt a szent időt, hogy megerősítsük az Úr Jézus Krisztusnak tett ígéretünket, miszerint az Ő szolgálai vagyunk és Ő a mi Szabadítónk.

Súlyosan nehezedik elmémre az ígérek és szövetségek magunkra vételének és megtartásának jelentősége. Számotokra mennyire fontos, hogy betartsátok az adott szavakat? Hogy megbízhatóak legyetek? Hogy megtegyétek, amit megígértetek? Hogy törekedjetez tiszteletben tartani a szent szövetségeiteket? Hogy feddhetetlenek legyetek? Azáltal, hogy az Úrnak és másoknak tett ígéreteinkhez hűen élünk, a szövetség ösvényén járunk, amely visszavezet Mennyei Atyánkhoz, és érezzük életünkben az Ő szeretetét.

Szabadítónk, Jézus Krisztus a nagy Példaképünk, ami az ígérek és szövetségek magunkra vételét és megtartását illeti. Azzal az ígérettel jött a földre,

hogy megteszi az Atya akaratát. Szóban és tettben is tanította az evangélium tantételeit. Engesztelést hozott a bűneinkért, hogy mi újra élhessünk. Minden egyes ígéretét betartotta.

Rólunk elmondható ugyanez? Milyen veszélyeket rejt, ha csalunk egy kicsit, ha picit megtántorodunk, vagy ha nem teljesítjük pontosan a felvállalt

kötelezettségeinket? Mi van akkor, ha elhagyjuk a szövetségeinket? Vajon Krisztushoz fognak-e jönni mások a példánk fényében? Kötelez-e minket az adott szavunk? Az ígérek betartása nem egyfajta szokás, hanem annak ismertetőjegye, hogy Jézus Krisztus tanítványai vagyunk.

Az Úr, mindig tudatában léve a halandó élettel járó gyengeségeinknek, ezt ígérte: „Bízatok... és ne féljetez, mert én, az Úr, veletez vagyok, és mellettez fogok állni”¹. Én már éreztem az Ő jelenlétét, amikor megerősítésre, vigaszra vagy fokozottabb lelki látásmódra vagy erőre volt szükségem, és mindig is mély alázattal és hálával töltött el az Ő isteni társasága.

Az Úr ezt mondta: „...minden lélek, aki elhagyja bűneit és énhozzám jön, és nevetem szólítja, és hangomnak engedelmeskedik, és betartja parancsolataimat, látni fogja az arcomat és tudni fogja, hogy vagyok”². Ez talán az Ő legfőbb ígérete.

Fiatalon megtanultam az adott szó megtartásának fontosságát. Ennek egyik példája az volt, amikor vigyázban állva felmondtam a cserkészek

esküjét. Az Amerikai Fiúcserkészekkel való együttműködésünk, amely most véget ért, mindig is fontos örökséget fog jelenteni számomra és az egyházunk számára. Köszönetet mondunk a Cserkészsövetségnek, a cserkészezőként szorgalmasan szolgáló seregnyi férfinak és nőnek, az édesanyáknak – őket illeti az igazi köszönet –, valamint a cserkészmozgalomban részt vevő fiatal férfiaknak.

Pontosan ezen az ülésen szeretett prófétánk, Russell M. Nelson elnök és Quentin L. Cook elder bejelentett néhány módosítást, amely újra a figyelmünk középpontjába állítja a fiatalokat, szervezeteinket pedig a kinyilatkoztatott igazsággal összhangban tartja. Ezenkívül épp csak a múlt vasárnap történt, hogy Nelson elnök és M. Russell Ballard elnök feltárta az egész egyház előtt a Gyermek és fiatalok Az Utolsó Napok Szentjeinek

Jézus Krisztus Egyházában nevezett új programot, amely az Urunkra és Szabadítónkra, Jézus Krisztusra összpontosító világméretű kezdeményezés. Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma egységes ebben az új irányvonalban, én pedig személyes tanúságomat teszem arról, hogy az Úr irányított minket az út minden egyes lépésén. Izgatottan várom, hogy az egyház gyermekei és fiataljai megtapasztalják ezt az egységes figyelmet mind otthon, mind az egyházban, az evangéliumi tanulás, szolgálat és tevékenységek, illetve a személyes fejlődés révén.

A fiatalok következő évi, 2020-as mottója Nefi klasszikus ígéretét visszhangozza: „Megyek és megteszem”. Ezt írta: „És lón, hogy én, Nefi ezt mondtam atyámnak: Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt, mert tudom, hogy az Úr nem ad parancsolatokat

az emberek gyermekeinek, csak akkor, ha utat készít számukra, hogy végrehajthassák azt a dolgot, amit megparancsolt nekik.”³ Noha ez nagyon régen hangzott el, mi az egyházban a mai napon is tartjuk magunkat ehhez az ígérethez.

„Menni és megtenni” annyit tesz, mint felülemelkedni a világ útjain, személyes kinyilatkoztatást kapni és követni, igazlelkűen élni a jövőbe vetett reménnyel és hittel, szövetségeket kötni és megtartani Jézus Krisztus követésére, ezáltal pedig növelni az Óiránta, a világ Szabadítója iránti szeretetünket.

A szövetség kétirányú ígéret köztünk és az Úr között. Az egyház tagjaként keresztkelésünk idején szövetségben fogadjuk, hogy magunkra vesszük Jézus Krisztus nevét és úgy élünk, ahogy Ő élt. A Mormon vizében keresztkeltekhez hasonlóan mi is szövetséget kötünk, hogy az Ő népévé válunk, akik hajlandóak „egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek”, „gyászolni azokkal, akik gyászolnak; ...megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak, és Isten tanújaként állni mindig és mindenben, és minden helyen”⁴. Az egyházban egymásnak nyújtott szolgálatunk pontosan az ezen ígéretek tiszteletben tartása iránti elkötelezettségünket tükrözi.

Az úrvacsoravételkor megújítjuk a szövetséget, mely szerint magunkra vesszük az Ő nevét, és további ígéretek teszünk a jobbá válásra. Minden nap gondolataink és cselekedeteink – legyenek akár nagyok, akár kicsik – az Óiránta való elkötelezettségünket tükrözik. Cserébe így szól az Ő szent ígérete: „...ha mindig emlékeztek rám, akkor Lelkem veletek lesz”⁵.

Mai kérdésem így hangzik: Kiállunk-e ígéreteink és szövetségeink mellett, avagy azok olykor pusztán lagymatag kötelezettségvállalások, melyeket

félvállról veszünk magunkra, ennél fogva pedig könnyen megszegünk? Ha azt mondjuk valakinek, hogy imádkozni fogunk érte, meg is tesszük? Ha azt ígérjük, hogy segíteni fogunk valakinek, meg is tesszük? Ha elkötelezzük magunkat egy adósság megfizetése mellett, meg is tesszük? Amikor felemeljük a kezünket, jelezve, hogy egy egyháztág társunkat támogatni fogjuk egy új elhívásban, meg is tesszük?

Fiatalkoromban egy este az édesanyám leült velem az ágya végébe, és nagy hévvel ecsetelte a Bölcsesség szava betartásának fontosságát. Ezt mondta: „Mások évekkal ezelőtti tapasztalataiból tudom, hogy a lelkeség és fogékonyság milyen elvesztésével jár az, ha az ember nem tartja be a Bölcsesség szavát.” Majd egyenesen a szemembe nézett, én pedig éreztem, hogy a szavai átjárják a szívemet: „Ronnie (ő így hívott), ígérd meg nekem a mai napon, hogy mindig a Bölcsesség szava szerint fogsz élni.” Ünneplően megígértem neki, és mindezen évek során be is tartottam az ígéreteimet.

Ez az elkötelezettség jó szolgálatot tett nekem, amikor fiatal voltam, vagy a későbbi évek során az üzleti körökben, ahol szó szerint szabad folyást engedtek a dolgoknak. Már előre meghoztam azt a döntést, hogy követni fogom Isten törvényeit, és ezt soha nem kellett újra elhatároznom. Az Úr így szólt: „Én, az Úr, meg vagyok kötve, amikor megteszitek, amit mondok; de amikor nem teszitek meg, amit mondok, akkor nincs ígéret számotokra.”⁶ Mit mond azoknak, akik betartják a Bölcsesség szavát? Hogy megkapjuk az egészség, az erő, a bölcsesség, a tudás és a minket óvó angyalok ígérését.⁷

Néhány éve Rasband nővérrel a Salt Lake templomban voltunk az egyik lányunk pecsételésén. Amikor a templom előtt álldogáltunk a kisebb lányunkkal, aki még nem volt elég idős a szertartáson való részvételhez, beszélgettünk arról, hogy milyen fontos az Isten szent templomában történő pecsételés. Ahogyan évekkal azelőtt az édesanyám engem tanított, most mi mondtuk ezt a lányunknak: „Szeretnénk, ha

biztonságban össze lennél pecsételve a templomban. Ígérd meg, hogy amikor megtalálod az örökkévaló társadat, ki fogjátok tűzni a templomi pecsételétek dátumát.” A szavát adta.

Azóta elmondta, hogy a beszélgetésünk és az ígérete védelmet nyújtott neki, és emlékeztette arra, hogy „mi a legfontosabb”. Később szövetsegeket kötött, amikor a férjével összepecsételtek a templomban.

Nelson elnök ezt tanította: „...növeljük a Szabadító hatalmát az életünkben, amikor szövetsegeket kötünk, és pontosan be is tartjuk azokat. A szövetségünk Öhöz kötnek minket, és isteni hatalomban részesítenek bennünket.”⁸

Amikor betartjuk az egymásnak tett ígéreteinket, akkor nagyobb valószínűséggel fogjuk betartani az Úrnak tett ígéreteinket is. Emlékezzetek az Úr szavaira: „...a mennyiben megcselekedtetek egygyel ez én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtetek meg”⁹.

Gondoljatok át velem most néhány szentírásbeli példát az ígéretekre vonatkozóan. Ammon és Móziás fiai

elkötelezték magukat, „hogyan Isten szavát prédikálják”¹⁰. Amikor a lámániták fogságba ejtették Ammont, a lámánita Lamóni király elé vitték. E szavakkal kötelezte el magát a király mellett: „szolgád leszek”¹¹. Amikor rablók támadtak rájuk, hogy elrabolják a király juhait, Ammon levágta a karjukat. A király olyannyira elámult, hogy meghallgatta Ammon üzenetét az evangéliumról, és megtért.

Az Ószövetségben Ruth ezt ígérte az anyósának: „a hova te mégy, oda megyek”¹². Hú maradt a szavához. Az újszövetségbeli példázatban szereplő irgalmas szamaritánus ígéretet tett a fogadósának, miszerint gondoskodni fog a sebesült utazóról: „...valamit ezen fölül reáköltesz, én mikor visszatérek, megadom néked”¹³. Zorám, a Mormon könyvében, megígérte, hogy elmegy a vadonba Nefivel és bátyjaival. Nefi ezt jegyezte fel: „...amikor Zorám

esküt tett nekünk, félelmeink megszűntek vele kapcsolatban”¹⁴.

Mi a helyzet „az atyáknak tett ígéreteket[kel]”, melyet a szentírások úgy jellemeznek, hogy „a gyermekek szíve atyáikhoz fordul”¹⁵? A földi élet előtti életben, amikor Isten tervét választottuk, ígéretet tettünk arra, hogy egybegyűjtjük Izráelt a fátyol mindkét oldalán. „Társai lettünk az Úrnak – magyarázta John A. Widtsoe elder évekkkel ezelőtt. – A terv végrehajtása ekkor már nem csak az Atya munkája volt, valamint a Szabadító munkája, hanem a mi munkánk is lett.”¹⁶

„[Az] egybegyűjtés a legfontosabb dolog, ami ma a földön zajlik – mondta Nelson elnök a világot beutazva. – Amikor az egybegyűjtésről beszélünk, akkor egyszerűen ezt az alapvető igazságot jelentjük ki: Mennyei Atyánk gyermekei közül mindenki – a fátyol mindkét oldalán – megérdemli, hogy hallja Jézus

Krisztus visszaállított evangéliumának üzenetét.”¹⁷

Az Úr Jézus Krisztus egyik apostolaként egy kéréssel és egy ígérettel zárom a szavaimat. Először is a kérés. Arra kérek benneteket, hogy vegyétek fontolóra az Úrral és másokkal kötött szövetségiteket és ígéreteiteket, nagy felelősséggel, tudván, hogy szavatok kötelezteteket. Másodszor pedig megígérem nektek, hogy ha ezt megteszitek, akkor az Úr meg fogja alapozni a szavaitokat és szentesíteni fogja a tetteiteket, miközben fáradhatatlan szorgalommal törekedtek felépíteni az életeteket, a családokat és Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát. Veletek lesz, kedves fivéreim és nővéreim, ti pedig magabiztosan tudtok majd elébe tekinteni annak, hogy „befogad[na]k titeket” a mennybe, hogy ezáltal Istennel lakhassa[tok] a boldogság egy soha véget nem érő állapotában..., mert az Úristen mondta ezt”¹⁸.

Erről teszek bizonyosságot és ezt ígérem Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és szövetségek 68:6.
2. Tan és szövetségek 93:1.
3. 1 Nefi 3:7.
4. Móziás 18:8–9.
5. 3 Nefi 18:7.
6. Tan és szövetségek 82:10.
7. Lásd Tan és szövetségek 89:18–21.
8. Russell M. Nelson: Elhozni Jézus Krisztus hatalmát az életünkbe. *Liahóna*, 2017. máj. 41.
9. Máté 25:40.
10. Alma 17:14.
11. Alma 17:25.
12. Ruth 1:16.
13. Lukács 10:35.
14. 1 Nefi 4:37.
15. Tan és szövetségek 2:2; lásd még Tan és szövetségek 27:9; 128:17; Joseph Smith története 1:39.
16. John A. Widtsoe, “The Worth of Souls,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Oct. 1934, 189.
17. Russell M. Nelson: Izráel nagy reménysége. (Világmeretű áhítat fiataloknak, 2018. jún. 3.), HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org, 8.
18. Móziás 2:41.

REYNA I. ABURTO

második tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

Fényben, borúban, ó, maradj velem!

Bizonyágot teszek arról, hogy az Úr velünk fog maradni „fényben, borúban”, hogy a megpróbáltatásaink feloldódhatnak Krisztus örömében.

Egyik szeretett himnuszunkban ez az esdeklés csendül fel: „Fényben, borúban, ó, maradj velem!”¹ Egyszer egy repülőgépen utaztam, amikor nagy vihar közeledett. Az ablakon kinézve sűrű egybefüggő felhőréteget láttam magunk alatt. A lenyugvó nap sugarai visszatükröződtek a felhőkön, ami csak fokozta a ragyogásukat. Nemsokára a gép aláereszkedett az éjfékete felhőkön át, és hirtelen olyan sűrű sötétség vett minket körül, amely teljességgel elvonta tőlünk a csupán pillanatokkal azelőtt megtapasztalt ragyogó világosságot.²

Az életünkben is kialakulhatnak fekete fellegek, amelyek eltakarhatják előlünk Isten világosságát, sőt még arra is indíthatnak, hogy megkérdőjelezzük, vajon létezik-e számunkra az a világosság. E fellegek némelyike a depresszió, a szorongás, illetve a mentális és érzelmi gyötrelmek más fajtáinak felhője. Eltorzíthatják azt, ahogyan önmagunkat, másokat, sőt, Istent látjuk. Kihatnak mindenféle életkorú nőkre és férfiakra, a világ minden szegletében.

Hasonlóan romboló hatású a kételkedés érzéketlenné tévő fellege, amely azokra lehet hatással, akik még nem tapasztaltak efféle kihívásokat. Mint minden testrészt, az agy is ki van téve betegségeknek, traumának és kémiai egyensúlya felborulásának. Amikor az elménk szenved, segítséget kérhetünk Istentől, a körülöttünk lévőkötől, valamint orvosoktól és mentálhigiénés szakemberektől.

„Minden emberi lény – férfi és nő – Isten képmására teremtett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és... isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek.”³ Mennyei Szüleinkhez és Szabadítónkhoz hasonlóan nekünk is van fizikai testünk,⁴ és mi is megtapasztalunk érzelmeket⁵.

Kedves nővéreim! Teljesen normális dolog, ha olykor szomorúak vagyunk vagy aggódunk. A bánat és a szorongás természetes emberi érzelmek.⁶ Ha azonban állandóan szomorúak vagyunk, és ha a fájdalmunk meggátol minket abban, hogy képesek legyünk érezni Mennyei Atyánk és az Ő Fia szeretetét, valamint a Szentlélek hatását, akkor lehetséges, hogy depresszióban, szorongásban vagy más érzelmi betegségben szenvedünk.

A lányom egyszer ezt írta: „Volt idő..., [amikor] állandóan végtelen szomorúságot éreztem. Mindig azt gondoltam, hogy a szomorúság valami szégyellni való dolog és a gyengeség jele. Így aztán megtartottam magamnak a bánatomat... Teljességgel értéktelennek éreztem magam.”⁷

Az egyik barátom így jellemezte ezt: „Kisgyermekkoromtól fogva állandó

csatát vívtam a reménytelenség, a sötétség, a magány és a félelem érzéseivel, valamint annak az érzetével, hogy kicsorbult vagy selejtes vagyok. Mindent meg tettem, hogy elrejtsem a fájdalmaimat, és hogy soha ne mutakozzak másnak, mint sikeresnek és erősnek.⁷⁸

Drága barátaim! Ez bármelyikünkkel megeshet – különösen akkor, amikor a boldogság tervében hívókként szükségtelen terheket veszünk magunkra azzal, hogy úgy hisszük, már most tökéletesnek kell lennünk. Az efféle gondolatok nyomasztóak lehetnek. A tökéletesség elérése egy folyamat, amely halandó életünkön át és azután is folytatódni fog – és egyedül Jézus Krisztus kegyelme által lehetséges.⁹

Ezzel szemben amikor nyíltan felvállaljuk az érzelmi kihívásainkat, elismerve, hogy nem vagyunk tökéletesek, azzal engedélyt adunk másoknak, hogy megosszák az ő küzdelmeiket. Együtt aztán felismerjük, hogy van remény, és nem kell egyedül szenvednünk.¹⁰

Jézus Krisztus tanítványaiként szövetséget kötöttünk Istennel arra, hogy „hajlandóak vagy[unk] egymás terheit viselni” és „gyászolni azokkal, akik gyászolnak²¹”. Ennek része lehet az, hogy tájékozódunk az érzelmi betegségekről, forrásokat keresünk, amelyek segíthetnek e küzdelmek legyőzésében, legfőképpen pedig önmagunkat és másokat Krisztushoz vezetjük, aki a Gyógyítómester.¹² Még ha nem is tudjuk, miként reagáljunk arra, amin mások keresztülmennek, fájdalmaik valóságának elismerése fontos kezdő lépést jelenthet a megértés és a gyógyulás megtalálásában.¹³

Néhány esetben beazonosítható a depresszió vagy a szorongás kiváltó oka, máskor azonban nehezebb lehet meglátni azt.¹⁴ Előfordulhat, hogy az agyunk stressz¹⁵ vagy kóros kimerültség¹⁶ következtében szenved; ezen

olykor segíthet, ha változtatunk az étrenden, az alvási szokásokon és a testedzésen. Máskor szükség lehet képzett szakemberek ellenőrzése mellett alkalmazott terápiára vagy gyógyszerekre.

A kezeletlen mentális vagy érzelmi betegség fokozottabb elszigeteltséghez, félreértésekhez, sérült kapcsolatokhoz, önkárosításhoz és akár öngyilkossághoz is vezethet. Jómagam ezt első kézből tudom, mivel az édesapám öngyilkosság következtében halt meg sok évvel ezelőtt. Halála sokkoló és szívettépő volt a családomnak és nekem. Hosszú évek kellettek a gyászom feldolgozásához, és csak nemrég tanultam meg, hogy a megfelelő beszélgetés az öngyilkosságról valójában inkább a megakadályozását segíti elő, semmint arra biztatna.¹⁷ Mostanra már nyíltan átbeszéltem édesapám halálát a gyermekeimmel, és tanúja voltam, milyen gyógyulást tud nyújtani a Szabadító a fátyol mindkét oldalán.¹⁸

Sajnálatos módon sokan, akik súlyos depresszióban szenvednek, távolságot tartanak a többi szenttől, mert úgy érzik, nem illenek bele valamiféle képzeletbeli öntőformába. Segíthetünk nekik tudni és érezni, hogy igenis közénk tartoznak. Fontos felismerni, hogy a depressziót nem a gyengeség szüli, és általában nem is bűn következménye.¹⁹ „Titokban virul, együttérzéssel azonban visszavonul.”²⁰ Együtt képesek vagyunk áttörni az elszigeteltség és a megbélyegzés fellegein,

hogy ellilanjon a szégyen terhe és sor kerüljön a gyógyulás csodáira.

Jézus Krisztus a halandó szolgálata idején meggyógyította a betegeket és a szenvedőket, de mindegyiküknek hitet kellett gyakorolnia Őbenne és cselekednie kellett az Ő gyógyítása elnyeréséért. Némelyek hosszú utat tettek meg gyalog, mások csak kinyújtották a kezüket, hogy megérintsék a ruháját, és voltak, akiket oda kellett vinni Hozzá, hogy meggyógyuljanak.²¹ A gyógyulást illetően nincs-e mindannyiunknak hatalmas szükségünk Őrá? „Nem vagyunk-e mindannyian koldusok?”²²

Kövessük a Szabadító ösvényét és fokozzuk az együttérzésünket, csökkentjük az ítélkezésre való hajlamunkat, és hagyjunk fel azzal, hogy mások lelkiségét vizslatjuk. Mások szeretetteljes meghallgatása az egyik legnagyobb ajándék, amit nyújthatunk, és segíthetünk cipelni vagy felemelni a szereteteinket és barátainkat fojtogató sűrű fellegetet,²³ hogy a szeretetünk által ismét érezhessék a Szentlelket, és érzékelhessék a Jézus Krisztusból áradó világosságot.

Ha folyamatosan „sötét kód”²⁴ vesz körül titeket, akkor forduljatok Mennyei Atyához. Semmilyen tapasztalatotok nem változtathat azon az örök igazságon, hogy ti az Ő gyermekei vagytok és Ő szeret titeket.²⁵ Emlékezzetek rá, hogy Krisztus a ti Szabadítótok és Megváltótok, és Isten a ti Atyátok. Ők megértenek. Képzeljétek el Őket magatok mellett, amint meghallgatnak és támaszt nyújtanak.²⁶ Ők „meg fognak vigasztalni a megpróbáltatásaitokban”²⁷. Tegyetek meg minden tőletek telhető, és biztatok az Úr engesztelő kegyelmében.

A küzdelmeitek nem határoznak meg titeket, de képesek *csiszolni* rajtatok.²⁸ Egy testbéli tövis²⁹ miatt talán több együttérzéssel tudtok fordulni mások felé. A Szentlélek útmutatása szerint osszátok meg a történeteket, hogy

képesek legyetek „segít[eni] a gyengéket, [felemelni] a lecsüggesztett kezeket, és [megerősíteni] az ellankadt térdeket”³⁰.

Mi, akik jelenleg küszködünk, vagy támaszt nyújtunk valakinek, aki küszködik, legyünk hajlandóak követni Isten parancsolatait, hogy Lelke mindig velünk lehessen.³¹ Tegyük meg azokat a „kis és egyszerű dolgok[at]”³², amelyek lelki erőt fognak adni nekünk. Ahogy azt Russell M. Nelson elnök mondta: „Semmi sem nyitja meg annyira a mennyeket, mint a fokozott tisztaságnak, a pontos engedelmességnek, az őszinte keresésnek és annak kombinációja, hogy naponta lakmározunk Krisztus szavain a Mormon könyvből, illetve rendszeresen időt szentelünk a templomi és családtörténeti munkára.”³³

Emlékezzünk mindannyian arra, hogy Szabadítónk, Jézus Krisztus magára vette „a gyengeségei[nket], hogy bensője irgalommal telhessen meg, a test szerint, hogy a test szerint tudhassa, hogyan segítse[n] meg [minket] a gyengeségei[nk] szerint”³⁴. Azért jött, „hogy bekösse... a megtört szívűeket, hogy... megvigasztal[jon] minden gyászolót; hogy... ad[jon] nekik ékes-séget a hamu helyett, örömmel kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett”³⁵.

Bizonyoságot teszek nektek arról, hogy az Úr velünk fog maradni „fényben,

boróban”, hogy a megpróbáltatásaink feloldódhatnak Krisztus örömeiben,³⁶ és hogy „kegyelem által szabadítanak meg minket, mindaz után, amit meg tudunk tenni”³⁷. Bizonyoságot teszem arról, hogy Jézus Krisztus vissza fog térni a földre, „és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt”³⁸. Ő idővel „eltöröl minden könyvet [a mi szemeinkről]; és... nem lesz többé... fájdalom”³⁹. Mindazok számára, akik Krisztushoz jönnek és tökéletessé lesznek Benne,⁴⁰ a nap „nem megy többé alá...”, mert az Úr lesz né[künk] örök világgóság[unk], és gyász[unk] napjainak vége szakad”⁴¹. Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Maradj velem. *Himnuszok*, 101. sz.
2. Amikor a felhők fölött voltunk, nem tudtuk elképzelni az alig pár méternyire alattunk elterülő sötétséget, amikor pedig körülölelt minket az alant húzódó sötétség, nehéz volt magunk elé képzelni a nap ragyogását, amely csupán pár méternyire fölöttünk süttött.
3. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
4. „A lélek és a test az ember lényé” (Tan és szövetségek 88:15). „...a testetek a lelketek temploma. Ahogyan pedig a testeteket használjátok, hatással lesz a lelketekre” (Russell M. Nelson: Döntések az örökkévalóságra. *Liahóna*, 2013. nov. 107.).
5. Lásd például Ésaías 65:19; Lukács 7:13; 3 Nefi 17:6–7; Mózes 7:28. Ha megtanuljuk beazonosítani és értékelni az érzelmeinket, az segíthet építő jelleggel használunk őket, hogy egyre hasonlóbba válhassunk Szabadítónkhoz, Jézus Krisztushoz.
6. Lásd „Sadness and Depression,” kidshealth.org/en/kids/depression.html.
7. Hermana Elena Aburto blogja, hermanaelenaaburto.blogspot.com/2015/08. Ezt írta továbbá:
„Ez a megpróbáltatás lehetőséget adott, hogy igazán gyakoroljam a szabadítás tervébe vetett hitemet. Mivel tudtam, hogy Mennyei Atyám szeret engem, és hogy van egy terve éppen nekem, és hogy Krisztus pontosan érti, min megyek keresztül.”
„Isten nem szégyenít meg minket, amikor híján vagyunk egy készségnek. Inkább boldog, hogy segíthet jobbá válnunk és bűnbánatot tartanunk. Nem várja, hogy mindent azonnal helyrehozzunk. Nem

kell ezt egyedül csinálnod” (iwillhealthee.blogspot.com/2018/09).

8. Magánlevelezés. Még ezt is írta:
„Szabadítóm engesztelésének gyógyító balzsama jelentette a békeség és menedék állandó forrását számomra az utam során. Amikor magányosnak érzem magam a küzdelmemben, eszembe jut, hogy Ő már megtapasztalta értem pontosan azt, amin én most megyek keresztül. [...] Oly nagy reménység rejlik abban a tudatban, hogy a jövőbeli tökéletessé vált, feltámadt testemet nem kínozza majd ez a halandóságbeli [gyötrelm].”
9. Lásd Russell M. Nelson, “Perfection Pending,” *Ensign*, Nov. 1995, 86–88; Jeffrey R. Holland: „Legyetek azért ti tökéletek...” – majd egyszer. *Liahóna*, 2017. nov. 40–42.; J. Devn Cornish: Elég jó vagyok? Képes leszek rá? *Liahóna*, 2016. nov. 32–34.; Cecil O. Samuelson, “What Does It Mean to Be Perfect?” *New Era*, Jan. 2006, 10–13.
10. Fontos beszélgetni ezekről a kérdésekről a gyermekeinkkel, a családunkkal és a barátainkkal az otthonunkban, az egyházközösségünkben és a közösségünkben.
11. Móziás 18:8–9.
12. Lásd Russell M. Nelson: Jézus Krisztus – A Mester Gyógyító. *Liahóna*, 2005. nov. 85–88.; Carole M. Stephens: A Gyógyítómester. *Liahóna*, 2016. nov. 9–12.
13. Segít, ha tudjuk, hogyan ismerjük fel a jeleket és a tüneteket önmagunkon és másokon. Megtanulhatjuk észrevenni a nem helyénvaló vagy egészségtelen gondolkodási mintákat is, valamint azt, hogy azokat hogyan tudjuk helytállóbbakra és egészségesebbekre cserélni.
14. Pozitív élethelyzetbeli változások – például egy gyermek születése vagy egy új munkahely – is előidézhettek depressziót, és bekövetkezhet akkor is, amikor a dolgok jól mennek az ember életében.
15. Lásd A stressz megértése. *Alkalmazkodás a misszionáriusi élethez* (2013). 5–10.
16. Lásd Jeffrey R. Holland: Mint az elroshadt edény. *Liahóna*, 2013. nov. 40–42.
17. Lásd Dale G. Renlund, “Understanding Suicide” [Megérteni az öngyilkosságot] (rövidfilm), ChurchOfJesusChrist.org; “Talking about Suicide” [Az öngyilkosságról beszélni] (rövidfilm), ChurchOfJesusChrist.org; Kenishi Shimokawa: Megérteni az öngyilkosságot: előjelek és megelőzés. *Liahóna*, 2016. okt. 35–39.
18. „A gyógyulás kezdeti szakasza gyermeki hitet kíván abban a megváltoztathatatlan tényben, hogy a Mennyei Atya szeret titeket és módot biztosított a gyógyulásra. Szeretett Fia, Jézus Krisztus letette az életét azért, hogy

LISA L. HARKNESS
első tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

lehetővé tegye e gyógyulást. Nem léteznek azonban csodával határos megoldások, egyszerű gyógyírok a gyógyulásra, és nem vezet könnyű út a tökéletes jóvátételhez sem. A gyógyulás mély hitet kíván Jézus Krisztusban és az Ő végtelen gyógyító képességében” (vö. Richard G. Scott: A bántalmazás pusztító következményeinek gyógyítása. *Liahóna*, 2008. máj. 42.). Amikor valami gond támad, hajlamosak vagyunk helyrehozni. De nem kell önmagunk vagy mások kizárólagos javítóivá válnunk. Nem kell mindent egymagunknak tennünk. Életemben több alkalommal is kértem terapeuták segítségét, hogy meg tudja birkózni a nehéz időszakokkal.

19. János 9:1–7.
20. Jane Clayson Johnson, *Silent Souls Weeping* (2018), 197.
21. Lásd Máté 9:2–7, 20–22; 14:35–36; Márk 1:40–42; 2:3–5; 3 Nefi 17:6–7.
22. Móziás 4:19; lásd még Jeffrey R. Holland: Nem vagyunk-e mindannyian koldusok? *Liahóna*, 2014. nov. 40–42.
23. Lásd Rómabeliek 2:19; 13:12; lásd még Jeffrey R. Holland, “Come unto Me” (Brigham Young Egyetemi áhítat, 1997. márc. 2.), speeches.byu.edu.
24. 1 Nefi 8:23; lásd még 1 Nefi 12:4, 17; 3 Nefi 8:22.
25. Lásd Zsoltárok 82:6; Rómabeliek 8:16–18; Tan és szövetségek 24:1; 76:24; Mózes 1:1–39.
26. Lásd *Alkalmazkodás a misszionáriusi élethez*. 20.; lásd még Mikeás 7:8; Máté 4:16; Lukács 1:78–79; János 8:12.
27. Jákób 3:1; lásd még Efézusbellek 5:8; Kolossébellek 1:10–14; Móziás 24:13–14; Alma 38:5. Olvassátok el a pátriárkai áldásokat vagy kérjétek papsági áldást, hogy hallhassátok és emlékeztetetekbe idézzétek, mennyire szeret titeket Mennyei Atya, és mennyire meg akar áldani titeket.
28. Lásd 2 Korinthusbellek 4:16–18; Tan és szövetségek 121:7–8, 33; 122:5–9.
29. Lásd 2 Korinthusbellek 12:7.
30. Tan és szövetségek 81:5; lásd még Ésaías 35:3.
31. Lásd Moróni 4:3; Tan és szövetségek 20:77.
32. Alma 37:6.
33. Russell M. Nelson: Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. *Liahóna*, 2018. máj. 95.
34. Alma 7:12; lásd még Ésaías 53:4; 2 Nefi 9:21; Móziás 14:4.
35. Ésaías 61:1–3; lásd még Lukács 4:18.
36. Lásd Alma 31:38; lásd még Alma 32:43; 33:23.
37. 2 Nefi 25:23.
38. Malakiás 4:2; 3 Nefi 25:2.
39. Jelenések 21:4.
40. Moróni 10:32.
41. Ésaías 60:20.

Megbecsülni az Ő nevét

Szövetséges kilétünkkel és hovatartozásunkkal Jézus Krisztus nevének neveztetünk.

Mialatt a szülők izgatottan várják gyermekük születését, nevet is kell választaniuk a kisbabának. Lehetséges, hogy amikor ti születtetek, olyan nevet kaptatok, mely nemzedékről nemzedékre szállt a családotokban. Az is előfordulhat, hogy a nevetek divatosnak számítotok a születésetek évében vagy helyén.

Hélamán próféta és a felesége jelentőségteljes nevet adtak újszülött gyermekeiknek, Nefinek és Lehinek. Hélamán később ezt mondta a fiainak: „Íme, ...első szüleink nevének adtam nektek; ...hogyan amikor eszettekbe jut a nevetek, rájuk emlékezhettek; és

amikor eszettekbe jutnak ők, akkor emlékezhettek a cselekedeteikre; ...hogyan miért van megmondva és megírva is az, hogy jók voltok.

Szeretném tehát, fiaim, ha azt tennétek, ami jó”¹.

Nefi és Lehi neve eszükbe juttatta őseik jó cselekedeteit, és arra buzdította őket, hogy ők is tegyenek jót.

Nővérek! Függetlenül attól, hogy hol élünk, milyen nyelvet beszélünk, illetve hogy 8 vagy 108 évesek vagyunk-e, mindannyian viselünk egy nevet, mely ugyanezeket a célokat rejti.

„Mert a kik Krisztusba keresztelkedt[ünk] meg, Krisztust öltözt[ük] fel. ...mert [mi] mindnyájan egyek vagy[unk] a Krisztus Jézusban.”²

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként első alkalommal a keresztelés szertartása során fogadtuk meg, hogy hajlandók leszünk Krisztus nevének magunkra venni.³ E szövetség által megígértük, hogy mindig emlékezünk Órá, betartjuk a parancsolatait, és szolgálunk másokat. Minden sabbatnapon megújítjuk az e szövetség betartására való hajlandóságunkat, amikor veszünk az úrvacsorából, és újra örvendezünk azon áldás miatt, hogy „új életben jár[unk]”⁴.

A születésünkkor kapott nevünk tükrözi egyedi voltunkat, valamint biztosítja a földi családunkhoz tartozást.

Azonban amikor a kereszteleés során „újjaszülettünk”, bővült a tudásunk arról, hogy kik vagyunk. „[A] szövetség miatt, melyet kötöttetek, Krisztus gyermekeinek fognak nevezni benneteket, ...mert íme, [Ő] nemzett benneteket lelkileg; mert azt mondjátok, hogy szívetek megváltozott a nevébe vetett hit által, mert tőle születtetek”⁵.

Így aztán szövetséges kilétünkkel és hovatarozásunkkal Jézus Krisztus nevében neveztetünk. És „nem adatik más név, sem valamely más út vagy mód, mely által szabadulás jöhetne az emberek gyermekeihez, csakis Krisztus, a Mindenható Úr nevében és azáltal”⁶.

Jézus neve már jóval a születése előtt ismert volt. Egy angyal így prófétaált Benjámin királynak: „És Jézus Krisztusnak fogják hívni, Isten Fíának, ...és anyját Máriának fogják hívni”⁷. „Megváltó szeretet[ének]”⁸ munkáról is tudomást adtak Isten gyermekeinek minden időben, amikor az evangélium a földön volt, Ádám és Éva napjaitól kezdve egészen napjainkig, „hogym... tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért”⁹.

Russell M. Nelson elnök tavaly azt a prófétai kérést intézte a nőkhöz, hogy „a szétszórt Izráel egybegyűjtésével alakítsá[k] a jövőt”. Arra kért minket, hogy olvassuk el a Mormon könyvét, és „jelölj[ünk] meg minden verset, mely a Szabadítóról szól vagy Órá utal”. Azt kérte, hogy „tudatosan beszélj[ünk] Krisztusról, örvendezz[ünk] Krisztusban és prédikálj[unk] Krisztusról a család[unk] és barátai[unk] körében”. Talán már el is kezdtétek felfedezni ígéretének gyümölcseit, miszerint „ti is és ők is közelebb kerülnek majd a Szabadítóhoz... És változások, sőt csodák is történnek majd.”¹⁰

Azon ígéretünk, miszerint mindig emlékezzünk a Szabadítóra, erőt ad ahhoz, hogy kiálljunk az igazságért és

az igazlelkűségért – legyünk akár egy nagy tömegben vagy magányos helyeinken, ahol Istene kívül senki sem ismeri a cselekedeteinket. Amikor emlékezzünk Órá és az Ő nevére, melyet magunkon viselünk, kizárjuk az önmagunkat lealacsonyító összehasonlítgatásokat vagy a bántó ítéleteket. A Szabadítóra tekintve annak látjuk magunkat, akik valójában vagyunk: Isten becses gyermekeinek.

A szövetségünkre emlékezés elcsendesíti a világi aggodalmakat, az önbizalomhiányt bátorságra változtatja, valamint reményt ad a megpróbáltatások idején.

Ha pedig megbotlunk és elesünk, miközben a szövetség ösvényén haladunk, csupán az Ő nevére és irántunk érzett szeretetteljes kedvességére kell emlékezzünk. „[M]ert nála van minden hatalom, minden bölcsesség és minden értelem; ő minden dolgot felfog, és... irgalmas... azok[hoz], akik bűnbánatot tartanak és hisznek az ő nevében.”¹¹ Bizonyos, hogy semmi sem hangzik

szebben Jézus szent nevével mindazok számára, akik megtört szívvel és töredelmes lélekkel igyekeznek jobban teljesíteni és jobbá válni.¹²

Nelson elnök ezt tanította: „Elmúlt már az az idő, amikor csendes, kényelmes keresztyének lehettek. A vallásokat nemcsak abból áll, hogy vasárnap megjelentek az istentiszteleten, hanem abból, hogy vasárnap reggeltől szombat estig igaz tanítványok maradtok. [...] Nem létezik olyan, hogy az Úr Jézus Krisztus részidős tanítványa.”¹³

A hajlandóságunk, hogy magunkra vegyük Krisztus nevét, sokkal több holmi hivatalos szófordulatnál. Ez nem egy passzív ígéret vagy kulturális kifejezés, nem egy kinevezés vagy egy kifizendő névtábla, és nem is egy szállóige, melyet csupán kiteszünk a falra vagy egy polcra. Az Ő nevét felöltözzük¹⁴, a szívünkbe van írva, és az ábrázatunkra van vésve¹⁵.

Mindig a Szabadító engesztelő áldozatára kell emlékezzünk a

gondolataink, a tetteink és a másokkal való kapcsolataink által. Ő nemcsak a mi *nevünkről*, hanem *rólunk* is mindig megemlékezik. A Szabadító kijelentette:

„Mert megfélemlíthet-e egy nő szoptató gyermekéről, hogy ne könnyörülne méhe fián? Igen, ők tán megfélemlíthetnek, de én nem fogok elfeledkezni rólad, Ó Izráel háza.

Íme, kezem tenyerére véstelek¹⁶.

George Albert Smith elnök ezt tanította: „Becsüljétek meg a neveket, melyeket viseltek, mert egy nap majd abban a kiváltságban és kötelességben lesz részetek, hogy számot kell majd adnotok... Atyátoknak a mennyben... arról, hogy miként bántatok [azokkal] a nevekkkel.”¹⁷

Nefi és Lehi nagy gonddal kiválasztott neveihez hasonlóan vajon *rólunk* is elmondhatják és írhatják-e azt, hogy az Úr Jézus Krisztus igaz tanítványai vagyunk? Megbecsüljük-e Jézus Krisztus nevét, melyet készek voltunk magunkra venni? Szolgái és bizonyságai¹⁸ is vagyunk-e az Ő szeretetteljes kedvességének és megváltó hatalmának?

Nemrégiben épp a Mormon könyvét hallgattam. 2 Nefi utolsó fejezetében egy olyan kijelentést *hallottam* Nefitől, amelyet még soha nem *olvastam* így. Az egész feljegyzésén keresztül Nefi a Megváltóról, Izráel Szentjéről, Isten Bárányáról és a Messiásról tanít és tesz bizonyságot. A beszámolója végén azonban *hallottam*, amint így szól: „Örvendezem a világos beszédben; örvendezem az igazságban; örvendezem *Jézusomban*, mert megváltotta lelkemet”¹⁹. Amikor hallottam e szavakat, örvendezett a szívem, és újra és újra meg kellett hallgatnom. Felismerem és úgy reagáltam arra a versre, mint ahogy azt a saját nevemmel teszem.

Az Úr azt mondta: „Igen, áldott ez a nép, mely hajlandó viselni a nevemet; mert az én nevemen fogják őket szólítani; és az enyéme”²⁰.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként „örömmel ve[gyük] magunkra Krisztus nevét”²¹ azáltal, hogy szeretettel, odaadással, valamint jó cselekedeteken keresztül megbecsüljük az Ő nevét. Bizonyságot teszem arról, hogy Ő „Isten Bárány[a], igen, méghozzá az Örökkévaló Atya

Fi[a]”²². Az Ő szent gyermeke, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

- Hélamán 5:6–7.
- Galátziabeliek 3:27–28.
- Lásd D. Todd Christofferson: A szövetségek ereje. *Liahóna*, 2009. máj. 20–21.
- Rómabeliek 6:4.
- Móziás 5:7.
- Móziás 3:17.
- Móziás 3:8.
- Alma 26:13.
- 2 Nefi 25:26.
- Russell M. Nelson: A nővérek részvétele Izráel egybegyűjtésében. *Liahóna*, 2018. nov. 69–70.
- Alma 26:35.
- Russell M. Nelson: Tehetjük jobban és lehetünk jobbak. *Liahóna*, 2019. máj. 68.
- Russell M. Nelson, “Disciples of Jesus Christ—Defenders of Marriage” (Brigham Young University commencement, Aug. 14, 2014), 3, speeches.byu.edu.
- Lásd Galátziabeliek 3:27.
- Lásd Alma 5:19.
- 1 Nefi 21:15–16.
- George Albert Smith, “Your Good Name,” *Improvement Era*, Mar. 1947, 139.
- Lásd Apostolok cselekedetei 26:16.
- 2 Nefi 33:6; kiemelés hozzáadva.
- Móziás 26:18.
- Alma 46:15.
- 1 Nefi 11:21.

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Dallin H. Oaks
első tanácsos

Russell M. Nelson
elnök

Henry B. Eyring
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

Ulisses Soares

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

L. Whitney Clayton

Patrick Kearon

Carl B. Cook

Robert C. Gay

Terence M. Vinson

José A. Teixeira

Carlos A. Gaddy

ÁLTALÁNOS FELHATALMAZOTT HETVENESEK

(angol betűrendben)

AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

--	--	--

első tanácsos
első tanácsos
második tanácsos

ÁLTALÁNOS TISZTSÉGVISELŐK

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

első tanácsos
elnök
első tanácsos
első tanácsos
első tanácsos
első tanácsos
első tanácsos
első tanácsos
első tanácsos
első tanácsos
első tanácsos
első tanácsos
első tanácsos
első tanácsos
első tanácsos

VIASÁRNAPI ISKOLA

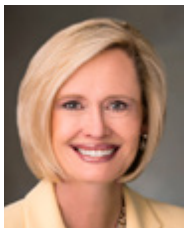
FIATAL NŐK

SEGÍTŐEGYLET

ELEMI

FIATAL FÉRFIAK

BONNIE H. CORDON
a *Fiatal Nők* általános elnöke

Szeretett leányok

Mindannak középpontjában, amit a Fiatal Nőknél teszünk, azon vágyunk áll, hogy segítsünk nektek szert tenni az Úr Jézus Krisztusba vetett megingathatatlan hitre.

Kedves nővérek! Nagy öröm itt lenni veletek! A kinyilatkoztatás oly kiáradásának vagyunk tanúi, mely egyszerre lélekpróbáló és pezsdítő.

Kezdeként szeretnék bemutatni nektek néhány barátot: olyan fiatal nőket, akiket egyedivé tesznek tehetségeik, szokásaik, valamint egyéni és családi körülményeik. Mindegyikük – ahogyan ti is – rabul ejtette a szívemet.

Először ismerjétek meg Bellát. Szilárdan áll izlandi gyülekezetének egyetlen fiatal nőjeként.

Itt van még Josephine Afrikából, aki újra elkötelezte magát a Mormon könyve mindennapos tanulmányozása mellett. Így felfedezi az ezen egyszerű, hithű cselekedetből eredő hatalmat és áldásokat.

Végül pedig ismerkedjétek meg kedves barátommal, Ashtynnel, a különleges fiatal nővel, aki a rákkal folytatott hat éven át tartó harc után hunyt el. Erős bizonyossága Jézus Krisztus engeszteléséről máig itt visszhangzik a szívemben.

Mindannyian figyelemre méltó fiatal nők vagytok. Egyediek, különleges ajándékokkal és tapasztalatokkal, mégis nagyon fontos és örökkévaló módon hasonlóak is.

Szó szerint Mennyei Szülők lélekleányai vagytok, és semmi sem választ-hat el benneteket az Ő szeretetüktől, valamint a Szabadítók szeretetétől.¹ Amikor közelebb kerültök Őhöz – még a legapróbb babalépésekkel is –, felfedezitek majd azt a tartós békességet, amely a Szabadítónk, Jézus Krisztus hithű tanítványaiként befészkelte magát a lelketekbe.

Szeretett prófétánk, Russell M. Nelson elnök azt kérte, osszák meg veletek néhány sugalmazott módosítást, melyek segítenek majd „kifejlesztetni szent személyes lehetőségei[te]ket”², valamint gyarapítani igazlelkű befolyásotokat. Ma este négy terület módosításairól fogok szólni.

A Fiatal Nők alapeszméje

Először is mindannak középpontjában, amit a Fiatal Nőknél teszünk, azon vágyunk áll, hogy segítsünk nektek szert tenni az Úr Jézus Krisztusba vetett megingathatatlan hitre³, valamint biztos tudásra Isten leányaként birtokolt isteni azonosságokkal kapcsolatosan.

Ma este szeretném bejelenteni az átdolgozott Fiatal Nők alapeszméjét. Imádkozom, hogy érezzétek, amint a Szentlélek bizonyosságot tesz e szavak igazságáról, miközben elmondom az új alapeszmét:

Mennyei szülők szeretett leánya vagyok,⁴ isteni természettel és örökkévaló rendeltetéssel.⁵

Jézus Krisztus tanítványaként⁶ igyekszem Őhöz hasonlóvá válni.⁷ Személyes kinyilatkoztatásra törekszem és aszerint cselekszem⁸, és az Ő szent nevében nyújtok szolgálattételt másoknak.⁹

Isten tanújaként fogok állni mindig és mindenben és minden helyen.¹⁰

Amint igyekszem jogosulttá válni a felmagasztosulásra¹¹, megbecsülöm a bűnbánat ajándékát¹², és igyekszem mindennap fejlődni.¹³ Hittel¹⁴ erősítem az otthonomat és a családomat¹⁵, kötök és tartok be szent szövetségeket¹⁶, valamint részesülök a szent templom szertartásaiban¹⁷ és áldásaiban.¹⁸

Figyeljétek meg a változást többszámomból egyszámomba. Ezek az

Bella Izlandról

Josephine Afrikából

Ashtyn, aki megküzdött a rákkal

- Illetve ha nagy az egyházközség, és akár 60 fiatal nő is jár, akkor akár hat osztály is lehetséges, éves bontásban mindegyik korcsoportnak.

Bárhogyan is szerveződnek meg azonban az osztályaitok, ti, fiatal nők, elengedhetetlen szerepet töltötök be az egység megteremtésében. Legyetek világosság a körülöttetek lévők számára! Legyetek azon szeretet és gondoskodás forrásai, amelyet ti is kapni szeretnétek! Imádsággal a szívetekben továbbra is nyújtsatok segítő kezet, és legyetek a jóra való erő! Ha így tesztek, életek tele lesz kedvességgel. Jobb érzéssel viseltetek majd mások iránt, és cserébe látni kezditek bennük a jószágot.

igazságok mindannyiótokra egyenként vonatkoznak. Ti *igenis* Mennyei Szülők szeretett leányai vagytok. Ti *igenis* a Szabadítónk, Jézus Krisztus szövetséges tanítványai vagytok. Arra kérlek benneteket, hogy tanulmányozzátok e szavakat és gondolkodjatok el rajtuk. Tudom, hogy amikor ezt megteszitek, bizonyosságot nyertek majd arról, hogy igazak. Ezen igazságok megértése változást hoz majd abba, ahogyan szembenéztek a kihívásokkal. Ha tudjátok, kik vagytok és mi a célotok, az segít összehangolnotok az akaratosokat a Szabadítóéval.

Békességben és útmutatásban lesz majd részetek, amint követitek Jézus Krisztust.

A Fiatal Nők osztályai

A változtatások második területe a Fiatal Nők osztályaira vonatkozik. Neal A. Maxwell elder azt mondta: „Oly gyakran amire az embereknek oly nagy szüksége van, nem más, mint az összetartozás szentélye nyújtotta menedék az élet viharai elől.”¹⁹ Osztályainknak menedékeknek kell lenniük a viharok elől, a szeretet és az összetartozás

biztonságos helyeinek. Azon erőfeszítésünk keretében, hogy nagyobb egységet építsünk ki, megerősítsük a barátságokat, valamint növeljük az összetartozás érzését a Fiatal Nők között, most néhány módosítást eszközölünk az osztályok szerkezetében.

A fiatal nőket több mint 100 éven át három osztályba sorolták. Azonnali hatállyal arra szólítjuk a Fiatal Nők vezetőit, illetve a püspököket, hogy imádságos lélekkel fontolják meg minden egyes fiatal nő szükségleteit, és szervezzék meg őket az egyházközség egyedi körülményeinek megfelelően. Íme néhány példa arra, miként nézhet ki ez.

- Ha csupán néhány fiatal nő van az egységben, akkor szervezhettek egyetlen Fiatal Nők osztályt, ahol mindenki együtt gyűlésezik.
- Előfordulhat, hogy egy nagyobb csoport 12 éves fiatal nő van, valamint egy kisebb csoport, akik ennél idősebbek. Dönthettek úgy, hogy két osztályt szerveztek: Fiatal Nők 12 és Fiatal Nők 13–18.

Fiatal Nők osztályelnevezések

Harmadszor, ezen új osztályszervezet esetében minden osztályra egységesen úgy hivatkozunk majd: „Fiatal Nők”²⁰. A Méhkas, Udvarhölgy és Babérkoszorú elnevezéseket nem használjuk többé.

Az osztályelnökségek megerősítése

Az utolsó terület, amelyről szeretnék szót ejteni, az osztályelnökségek jelentősége. Mindegy, miként szervezik meg a Fiatal Nőket, *minden osztálynak legyen osztályelnöksége!*²¹ Isteni terv alapján hívják el a fiatal nőket arra, hogy fiatalon vezetők legyenek.

Az osztályelnökségek szerepe és célja megerősödött, a meghatározásuk egyértelműbb lett. A szabadítás munkája e jelentőségteljes feladatkörök egyike, különösképpen a szolgálattétel, a misszionáriusi munka, az aktívizálás, valamint a templomi és

Chloe

családtörténeti munka terén.²² Igen, így gyűjtjük egybe Izráelt²³, mely egy dicsőséges munka minden fiatal nő számára az Úr fiatalokból álló seregének tagjaként.

Mint azt tudjátok, az Úr az egyház minden szintjén elhív elnökségeket népe vezetésére. Fiatal nők! Az osztályelnökség tagjaként ez lehet az első lehetőségetek, hogy részt vállaltok a vezetés ezen sugalmazott mintájában. Felnőtt vezetők! Az osztályelnökségek elhívását tegyétek előre a fontossági sorrendben, majd egymást segítve vezessetek az elnökséggel, mentorálva és irányítva őket, hogy sikerrel járhasanak.²⁴ Bármilyen vezetési tapasztalata legyen is egy osztályelnökségnek, kezdjétek ott, ahol vannak, majd segítsetek nekik fejleszteni a készségeiket és az önbizalmukat, amely megáldja majd őket vezetőkként. Maradjatok közel hozzájuk, de ne vegyétek át a szerepüket! A Lélek irányít majd titeket, miközben ti őket irányítjátok.

Annak szemléltetéséhez, hogy milyen életbevágó szerepet töltenek be a szülők és a vezetők mentorként, szeretnék elmondani egy történetet. Chloe-t osztályelnöknek hívták el. Bölcs papsági vezetője arra buzdította, hogy törekedjen az Úr segítségére, amikor ajánlást tesz az elnöksége tagjaira. Chloe imádkozott, és meglehetősen gyorsan sugalmazást kapott arra, kiket javasoljon tanácsosainak. Miközben tovább gondolkozott és imádkozott a titkárról, a Lélek újra meg újra egy fiatal nőre irányította a figyelmét, ami meglepő volt számára – az a lány ugyanis csak ritkán jött az egyházi gyűlésekre vagy tevékenységekre.

Mivel kissé bizonytalan volt a készítés kapcsán, Chloe beszélt az édesanyjával, aki elmagyarázta neki, hogy a kinyilatkoztatás egyik módja a visszatérő gondolatokon keresztül valósul meg. Megújult önbizalommal

Chloe már érezte, hogy ajánlhatná ezt a fiatal nőt. A püspök átadta az elhívást, a fiatal nő pedig elfogadta azt. Az elválasztását követően ez a kedves titkár azt mondta: „Tudod, sohasem éreztem, hogy van számomra hely, vagy bárhol szükség lenne rám. Úgy éreztem, nem illek ide. Ezzel az elhívással azonban érzem, hogy Mennyei Atyámnak célja van velem, és van helye a számomra.” Amint Chloe az édesanyjával kilépett a gyűlésről, Chloe könnyes szemmel fordult az anyukájához, miközben azt mondta: „A kinyilatkoztatás valóságos! A kinyilatkoztatás tényleg működik!”

Osztályelnökségek! Isten hívott el benneteket, és rátok bízta az Ő leányai egy csoportjának vezetését. „Az Úr ismer titeket. [...] Ő választott titeket.”²⁵ Olyasvalaki választott el benneteket, aki papsági felhatalmazással rendelkezik; ez pedig azt jelenti, hogy miközben az elhívásotok kötelességeiben tevékenykedtek, papsági felhatalmazást gyakoroltok. Fontos munka elvégzése vár rátok. Legyetek fogékonyak a Szentlélek készítéseire, és cselekedjétek ezek szerint! Ha így tesztek, magabiztosan szolgálhattok, mivel nem egyedül szolgáltok.

Osztályelnökök! Szükségünk van a bölcsességekre, a hangotokra és az energiátokra az új egyházközségi ifjúsági tanácsban, melyet Quentin L. Cook elder jelentett ma be. Elengedhetetlen

része vagytok a megoldásnak, mellyel kielégíthetjük a fivéreitek és nővéreitek igényeit.²⁶

Az osztályszervezet és -vezetőség e változtatásai rögtön elkezdődhetnek, amint az egyházközségek és gyülekezetek készen állnak, de 2020. január 1-jével már mindennek a helyén kell lennie.

Kedves nővéreim! Tanúbizonyoságot teszem, hogy ezek a módosítások, melyekről ma szóltam, az Úr sugalmazott irányítását képviselik. Miközben szorgalmasan bevezetjük ezeket, soha ne veszítsük szem elől a célunkat: hogy megerősítsük a Jézus Krisztus követésére irányuló elkötelezettségünket, és segítsünk másoknak Óhózzá jönni. Tanúságot teszem arról, hogy ez az Ő egyháza. Mily hálás vagyok azért, hogy engedi nekünk, hogy szent munkája ily kiemelten fontos részei legyünk.

Azért imádkozom, hogy ugyanaz a Lélek, amely e módosításokat irányította, benneteket is vezessen, amint előre törekedtek a szövetség ösvényén. Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Rómabeliek 8:35–39.
2. Russell M. Nelson: Tanúk, ároni papsági kvórumok és Fiatal Nők osztályok. *Liahóna*, 2019. nov. 30.
3. Lásd Példabeszédek 3:5–7; Jákób 7:5.
4. Lásd Rómabeliek 8:16–17; Tan és szövetségek 76:24; A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
5. Lásd 2 Péter 1:3–4; Alma 37:44; Tan és szövetségek 78:18; A család: Kiáltvány a világhoz.
6. Lásd János 13:14–15, 35.
7. Lásd Máté 22:37–39; 25:40; 3 Nefi 12:48.
8. Lásd János 16:13; 3 Nefi 14:7–8; Moróni 7:13; 10:5; Tan és szövetségek 8:2; 9:8; 11:13.
9. Lásd Máté 20:26–28; 22:37–39; 25:34–40; 3 Nefi 26:19.
10. Lásd Ésaías 43:10; Móziás 18:9; Tan és szövetségek 14:8.
11. Lásd Rómabeliek 8:17; 2 Nefi 9:18; 31:20; Tan és szövetségek 84:38; 132:49; Mózes 1:39.
12. Lásd Hélamán 12:23; Moróni 10:33; Tan és szövetségek 58:42.

HENRY B. EYRING ELNÖK
második tanácsos az Első Elnökségben

13. Lásd Alma 34:33; Tan és szövetségek 82:18.
14. Lásd Zsidók 11; 2 Nefi 31:19–20; Alma 32:21.
15. Lásd Józsué 24:15; Tan és szövetségek 109:8; 132:19.
16. Lásd 2 Mózes 19:5; 1 Nefi 14:14; 2 Nefi 11:5; Tan és szövetségek 54:6; 66:2; 90:24.
17. Lásd Móziás 13:30; Alma 30:3; Tan és szövetségek 84:20–22; Hittételek 1:3.
18. Lásd Zsoltárok 24:3; Ésaías 2:3; Ezékiel 37:26.
19. Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience* (1979), 55.
20. Az osztályokra az egységes „Fiatal Nők” kifejezéssel kell hivatkozni. Egy-egy konkrét osztály megnevezéséhez vegyük hozzá a korosztályt, például: „Fiatal Nők 12–14”; „Fiatal Nők 15–18” (lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása*. 10.1.5, ChurchOfJesusChrist.org).
21. Minden Fiatal Nők osztályhoz hívjanak el osztályelnökséget. Ahol lehetséges, teljes elnökséget kell elhívni, elnökkel, két tanácsossal és egy titkárral. Szükség esetén részleges elnökség is elhívható (lásd 2. kézikönyv, 10.3.5).
22. Lásd 2. kézikönyv, 10.3.5.
23. Lásd Russell M. Nelson: Izrael nagy reménysége. (Világméretű áhítat fiataloknak, 2018. jún. 3.) HopeOfIsrael.ChurchOfJesusChrist.org.
24. További utasítások találhatóak a felnőtt Fiatal Nők vezetőkkel kapcsolatban a 2. kézikönyv 10. fejezetében.
25. Henry B. Eyring: *Emelkedjete fel az elhívásotokhoz!* *Liahóna*, 2002. nov. 76.
26. Ha csak egy osztály és egy osztályelnökség van, akkor a teljes elnökség részt vehet az egyházközségi ifjúsági tanácsban az ároni papsági kvórumelnökökkel, hogy egyenlő arányban legyenek fiatal nők és fiatal férfiak (lásd 2. kézikönyv, 18.2.9).

Istennel társuló szövetséges nők

Az Istennel társuló szövetséges nőkké válás a módja annak, ahogyan Isten nagyszerű és jó leányai mindig is anyaként gondoskodtak, vezettek és szolgálattételt nyújtottak.

Hálás vagyok azért az áldásért, hogy szólhatok hozzátok, Isten szövetséges leányaihoz. Az a célom ma este, hogy buzdítsalak benneteket a nagyszerű szolgálatban, melyre elhívtatok. Bizony, Isten minden leánya, aki hallja most a hangomat, elhívást kapott az Úr Jézus Krisztustól.

Elhívásotok akkor kezdődött, amikor a halandóságba helyeztek benneteket – egy olyan helyre és időben, melyet Isten választott ki számotokra, aki tökéletesen ismer és az Ő leányaiként

szereket benneteket. Ő ismert és tanított titeket a lélekvilágban, és oda helyezett, ahol a világ történelmében ritka módon lehetőségetek lesz belépni egy keresztelőmedencébe, s ott Jézus Krisztus egy elhívott szolgájától e szavakat hallani: „Jézus Krisztus megbízatásából megkeresztellek téged az Atyának, és a Fiúnak, és a Szentléleknek nevében. Ámen.”¹

Amikor kiléptetek a vízből, elfogadtatok egy szolgálatra szólító másik elhívást. Isten új szövetséges leányai-ként ígéretet tettetek és feladatot

kaptatok Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában, melynek azután a tagjává konfirmáltak benneteket. Szövetséget kötöttetek Istennel, hogy magatokra veszitek Jézus Krisztus nevét, betartjátok az Ő parancsolatait, és szolgáljátok Őt.

Mindazokat, akik megkötik ezeket a szövetségeket, tökéletesen személyre szabott szolgálatra hívja el az Úr. Isten szövetséges leányai és fiai azonban mind részesülnek egy fontos és örömteli elhívásban, mégpedig abban, hogy Őérte szolgáljanak másokat.

A nővérekhez szólva Russell M. Nelson elnök csodálatosan összefoglalta az Úr elhívását számotokra, mely szerint csatlakozzatok Hozzá az Ő munkájában. Nelson elnök ekképpen jellemezte ezt az elhívásokat: „Az Úr azt mondta: »[E]z munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét« (Mózes 1:39). Így az Ő elkötelezett tanítvány-leánya valóban állíthatja, hogy »ez munkám és dicsőségem, hogy segítsek a szereteteimnek elérni ezt a mennyei célt«.

A nő isteni küldetésének része az, hogy segítsen embertársainak elérni celesztiális lehetőségeiket. Anyaként, tanítóként, gondoskodó szentként reményei formájára alakítja az élő agyagot. Istennel társulva az mennyei küldetése, hogy segítsen a lelkeknek élni és felemelve lenni. Ez teremtésének mértéke, amely nemesítő, építő és magasztos.²²

Nem tudhatjátok előre, hogy mikor és mennyi időre fog a személyes küldetések az anyaként, vezetőként vagy szolgálattevő nővérként betöltött elhívásokra összpontosítani. Szeretetéből adódóan az Úr nem hagyja ránk a feladataink időzítésének, időtartamának és sorrendjének megválasztását. Azonban a szentírásokból és az élő prófétáktól tudjátok, miszerint Isten minden leánya

részesül ezekben a feladatokban, akár ebben, akár a következő életben. És mindegyik feladat felkészülést nyújt a szerető családokban töltött örökkévaló életre, „amely ajándék Isten minden ajándéka közül a legnagyobb”²³.

Bölcsen teszitek, ha most minden erő-töket a felkészülésbe vetitek, a végcél tartva szem előtt. Megkönnyíti a dolgokat, hogy ezen feladatok mindegyike többé-kevésbé ugyanazt a felkészülést igényli.

Kezdjük a szolgálattevő nővérként betöltött feladatokkal. Akár 10 éves kislánként töltitek be ezt a feladatot egy olyan családban, ahol az édesapa elhunyt, akár Segítőegylet elnökként

egy olyan városban, ahol nemrégiben tűzvész pusztított, vagy akár egy kórházban, műtét után lábadozva – lehetőségetek van beteljesíteni az Úrtól kapott elhívásokat az Ő szolgálattevő leányaiként.

Mindegyik helyzet egészen különböző szolgálattevői megbízásnak tűnik, viszont mindben szükség van egy erőteljes, szerető szív felkészültségére, félelmet nem ismerő hitre, miszerint az Úr nem ad olyan parancsot, melyhez elő ne készítené az utat, valamint az arra irányuló vágyra, hogy menjünk és tegyünk Őérte.⁴

A felkészültsége miatt a 10 éves kislány átkarolta megözvegyült édesanyját, és imádkozott azért, hogy tudja,

hogyan segítse meg a családját. És kitart ebben.

A Segítőegylet elnöke már a környéken kitört váratlan tűzvész előtt felkészült a szolgálattételre. Már megismerte és megszerette az embereket. Az évek során folyamatosan gyarapodott a hite azáltal, hogy választ kapott azon imáira, melyekben arra kérte az Urat, hogy segítse meg őt az Óerte végzett apró szolgálatokban. Hosszantartó felkészülése miatt készen állt arra, hogy lelkesen megszervezze nővérei között a nehéz helyzetbe került emberek és családok számára nyújtott szolgálattételt.

A kórházban műtétből lábadozó nővér felkészült volt arra, hogy szolgálattételt nyújtson a betegtársainak. Egész életét az Úrnak végzett szolgálattétellel töltötte, és minden idegent szomszédként vagy barátként szolgált. Amikor a szívében elhívást érzett arra, hogy a kórházban szolgálattételt végezzen, oly bátran és olyan szeretettel szolgált másokat, hogy a többi beteg abban kezdett reménykedni, hogy ez a nővér nem gyógyul fel egyhamar.

Ugyanúgy, ahogyan felkészültök a szolgálattételre, az Úr vezetőiként betöltött elhívásotokra is felkészülhettek, és fel is kell készülnötök rá, amikor eljön az ideje. A szentírások iránti szeretetekben mélyen gyökerező, Jézus Krisztusba vetett hitre lesz szükségetek

ahhoz, hogy másokat vezessetek, valamint hogy az Ő szavát félelem nélkül tanítsátok. Így felkészültek lesztok majd arra, hogy a Szentlélek állandó társatok legyen. Lelkesen jelentkeztek majd a feladatra, amikor a tanácsosotok a Fiatalkor elnökségében pánikkal a hangjában azt kérdezi: „Alvarez nővér betegeket jelentett mára, ki fogja tanítani az osztályát?”

Majdhogynem ugyanilyen felkészülésre van szükségetek arra a csodálatos napra, amikor az Úr az anyaság feladatára hív el benneteket. Azonban ehhez még a korábbiaknál is szeretőbb szívre lesz szükségetek. Több hitre lesz szükségetek Jézus Krisztusban, mint amennyi valaha is lakozott a szívetekben. Mindemellett olyan erővel

kell majd imádkoznotok a Szentlélek hatásáért, iránymutatásáért és vigasztalásáért, amilyen erőt korábban el sem tudtatok képzelni.

Okkal kérdezhetitek, vajon honnan tudhatná bármelyik férfi, hogy mire van szüksége az anyáknak. A kérdés jogos. A férfiak nem tudnak mindent, de kinyilatkoztatás által pár leckét megtanulhatunk Istentől. A megfigyelés által is sokat tanulhatunk, amennyiben megragadjuk a lehetőséget és a Lélek segítségére törekedünk, hogy megértsük, amit megfigyelünk.

En már 57 éve, a házasságkötésünk óta figyelem Kathleen Johnson Eyringot. Négy fiú- és két leánygyermek édesanyja. A mai napig több mint száz közvetlen családtag és több száz más, az anyai szívébe fogadott ember számára fogadta már el azt az elhívást, hogy anyai befolyással legyen rájuk.

Emlékezzetek vissza, milyen tökéletes leírást adott Nelson elnök a nő isteni küldetéséről, beleértve az anyai küldetését: „Anyaként, tanítóként, gondoskodó szentként reményei formájára alakítja az élő agyagot. Istennel társulva az mennyei küldetése, hogy segítsen a lelkeknek élni és felemelve lenni. Ez teremtésének mértéke...”⁵

Amennyire csak meg tudom állapítani, a feleségem, Kathleen teljesítette ezt a feladatot, melyet Atyánk leányai kaptak. Nekem úgy tűnik, hogy itt a kulcs az, miszerint „reményei formájára

DALLIN H. OAKS ELNÖK
első tanácsos az Első Elnökségben

alakítja az élő agyagot... Istennel társulva”. Nem kényszerített, hanem formált. A reményeihez volt egy mintája, amelyhez formálni igyekezett azokat, akiket szeretett és akikről anyaként gondoskodott. Ez a minta Jézus Krisztus evangéliuma volt – amennyire azt az imádságos megfigyelés látni engedte számomra az évek során.

Az Istennel társuló szövetséges nőkké válás a módja annak, ahogyan Isten nagyszerű és jó leányai mindig is anyaként gondoskodtak, vezettek és szolgálattételt nyújtottak, éppen ott és úgy szolgálva, ahogyan azt Ő előkészítette számukra. Megígérem nektek, hogy öröme letek majd a mennyei otthonotokba tartó utazásotok során, ha Isten szövetséget megtartó leányaként tértek vissza Hozzá.

Bizonyoságot teszek arról, hogy az Atyaisten él és szeret benneteket. Meg fogja válaszolni az imáitokat. Az Ő szeretett Fia minden részletében vezeti Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát. Russell M. Nelson elnök az Ő élő prófétája. Joseph Smith látta és beszélt az Atyaistennel és Jézus Krisztussal a New York állambeli Palmyra egyik ligetében. Tudom, hogy ez igaz. Arról is tanúságomat teszem, hogy Jézus Krisztus a ti Szabadítótok, és Ő szeret titeket. Engesztelő áldozata által megtisztulhattok és felemeltethettek azokba a magas és szent elhívásokba, amelyeket kapni fogtok. Erről teszek bizonyoságot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és szövetségek 20:73.
2. Russell M. Nelson, “Woman—Of Infinite Worth,” *Ensign*, Nov. 1989, 22.
3. Tan és szövetségek 14:7.
4. Lásd 1 Nefi 3:7.
5. Russell M. Nelson, “Woman—Of Infinite Worth,” 22.

Két nagy parancsolat

Meg kell próbálnunk mindkét nagy parancsolatot betartani. Ilyenkor a törvény és a szeretet közötti vékony határvonalon járunk.

Drága nővéreim Jézus Krisztus evangéliumában! Üdvözöllek benneteket, akik az örökkévaló család Isten által kijelölt őrzői vagytok. Russell M. Nelson elnök tanítása szerint „az egyház visszaállítása azért történt, hogy létrejöhessenek, összepecsételtethessenek és örökre felmagasztosulhassanak a családok”¹. Ennek a tanításnak fontos hozadékai vannak azok számára, akik lesbikusnak, melegnek, biszexuálisnak vagy transzneműnek, vagyis az LMBT csoporthoz tartozónak tartják magukat.² Nelson elnök arra is emlékeztetett minket, hogy „nem kell [mindig] egyetérténünk egymással ahhoz, hogy szeressük egymást”³. Ezek a prófétai tanítások fontosak a gyermekek és fiatalok kérdéseit megválaszoló családi beszélgetésekhez. Imádságos lélekkel kértem sugalmazást a mostani beszédemhez, mert ezek az egyház minden családjára közvetlenül vagy közvetve kiható kérdések egyedi módon érintenek titeket.

I.

Azzal kezdem, amit Jézus a két nagy parancsolatként tanított.

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.”⁴

Ez azt jelenti, hogy a parancsolat szerint mindenkit szeretnünk kell, mivel Jézusnak az irgalmas szamaritánusról szóló példázata azt tanítja, hogy mindenki a felebarátunk.⁵ Azonban a második parancsolat betartása iránti buzgóságunknak nem szabad elfeledtetnie velünk az elsőt, hogy szeressük Istent teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel és teljes elménkkel. Ezt a szeretetet az Ő parancsolatainak betartása által mutatjuk ki.⁶ Isten azért követeli meg

tőlünk az Ő parancsolatainak betartását, mert csak ezen engedelmesség által – amelyhez a bűnbánat is hozzá tartozik – térhetünk vissza, hogy az Ő jelenlétében éljünk és olyan tökéletessé váljunk, amilyen Ő.

Az egyház fiatal felnőttjeihez intézett nemrég elhangzott beszédében Russell M. Nelson elnök szólt arról, amit az „Isten szeretete és az Ő törvényei közötti erős kapcsolat[nak]” nevezett.⁷ A magukat az LMBT csoportba tartozónak vallókkal kapcsolatos kérdésekre leginkább Istennek a házasságra vonatkozó törvénye, valamint az ahhoz tartozó nemi erkölcsösség törvénye vonatkoznak. Mindkettő alapvető Mennyei Atyánknak az Ő gyermekei szabadítására vonatkozó tervében. Nelson elnök tanítása szerint „Isten törvényeit kizárólag az Ő irántunk érzett végtelen szeretete és arra irányuló vágya motiválja, hogy azzá váljunk, akik csak lehetünk”⁸.

Nelson elnök ezt tanította: „Számos ország... törvényessé tette az azonos neműek házasságát. Az egyház tagjaiként tiszteletben tartjuk az ország törvényeit..., a polgári házasságot is ide értve. Az igazság azonban az, hogy kezdetben ...a házasságot Isten rendelte el.

És mind a mai napig Ő úgy határozza azt meg, hogy egy férfi és egy nő között áll fenn. Isten nem változtatta meg azt, ahogyan Ő a házasságot meghatározza.”

Nelson elnök így folytatta: „Isten a nemi erkölcsösségre vonatkozó törvényét sem változtatta meg. A templomba történő belépés feltételei nem változtak.”⁹

Nelson elnök mindannyiunkat emlékeztetett arra, miszerint „megbízatásunk apostolokként az, hogy semmi mást ne tanítsunk, csak az igazságot. Ez a megbízatás *nem* ad [az apostoloknak] felhatalmazást az isteni törvény megváltoztatására.”¹⁰ Az egyház vezetőinek tehát, nővéreim, mindig tanítaniuk kell a férfi és a nő közötti házasság különleges fontosságáról, valamint a nemi erkölcsösség ehhez kapcsolódó törvényéről.

II.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza munkája végső soron Isten gyermekeinek a celesztialis királyságra, különösen pedig annak legmagasabb dicsőségére, a felmagasztosulásra, avagy az örök életre történő felkészítésével foglalkozik. Ez a legfőbb rendeltetés kizárólag az örökkévalóságra szóló házasságon keresztül érhető el.¹¹ Az örök élethez hozzá tartozik a

férfi és a nő együttesében rejlő teremtő erő¹² – melyet a mai kinyilatkoztatás úgy ír le, hogy „magjaik... folytatása... örökkön örökké”¹³.

A fiatal felnőttekhez szóló beszédében Nelson elnök ezt tanította: „Isten törvényeinek betartása biztonságban tart majd benneteket, miközben a felmagasztosulás végső célja felé haladtok”¹⁴. Ez pedig az Istenhez hasonlósá válás, Mennyei Szüleink felmagasztalt életével és isteni lehetőségeivel. Ezt a rendeltetést kívánjuk mindenkinek, akit szeretünk. Szeretetből adódóan nem engedhetjük, hogy a szeretetünk felülírja a parancsolatokat, valamint Isten tervét és munkáját, melyről tudjuk, hogy a legnagyobb boldogságot biztosítja majd a szereteteinknek.

Sokan vannak azonban a szereteteink között – némelyikük a visszaállított evangélium birtokában –, akik nem hisznek Istennek a házasságra és a nemi erkölcsösség törvényére vonatkozó parancsolataiban, illetve úgy döntenek, hogy nem követik ezeket. Mi a helyzet velük?

Isten tana rávilágít, miszerint mi mindannyian az Ő gyermekei vagyunk, és Ő azért teremtett minket, hogy örömmünk legyen.¹⁵ Napjaink kinyilatkoztatása azt tanítja, hogy Isten biztosított számunkra egy tervet a halandó tapasztalatainkra vonatkozóan, melynek értelmében mindannyian választhatjuk az engedelmességet, mellyel az Ő legfőbb áldásaira törekszünk, vagy hozhatunk olyan döntéseket, amelyek az egyik kevésbé dicsőséges királyságba vezetnek.¹⁶ Istennek az Ő gyermekei iránti hatalmas szeretete miatt ezek az alacsonyabb királyságok is sokkal csodálatosabbak annál, amit a halandók fel tudnak fogni.¹⁷ Mindezt Jézus Krisztus engesztelése teszi lehetővé, „Aki dicsóítja az Atyát, és kezének minden alkotását megszabadítja”¹⁸.

III.

Az első parancsolatról szóltam, de mi a helyzet a másodikkal? Hogyan tartjuk be a felebarátaink szeretetére vonatkozó törvényt? Igyekszünk meggyőzni a tagjainkat arról, hogy a leszbikus, meleg, biszexuális vagy transznemű tanítások követőit és tetteiket azzal a szeretettel kell kezelni, melyről a Szabadító megparancsolja nekünk, hogy minden felebarátunk iránt tanúsítsunk. Tehát amikor az azonos neműek házassága törvényessé vált, az Első Elnökség és Tizenkettek Kvóruma kijelentette: „Jézus Krisztus evangéliuma azt tanítja nekünk, hogy szeressünk minden embert, és legyünk velük kedvesek és udvariasak – még akkor is, ha nem értünk velük egyet. Határozottan megerősítjük, hogy nem lehet tiszteletlenül bánni azokkal, akik élnek az azonos neműek házasságát engedélyező törvények és bírósági határozatok nyújtotta lehetőségekkel.”¹⁹

Továbbá soha nem szabad üldöznünk azokat, akik nem osztják a hitelveinket és az elkötelezettségünket.²⁰ Sajnos az ilyesmivel szembesülő egyének közül néhányan továbbra is kizárva és elutasítva érzik magukat a családjaink, az egyházközségeink és a cövekeink némely tagja és vezetője részéről. Mindannyiunknak arra kell törekednünk, hogy kedvesebbek és udvariasabbak legyünk.

IV.

Általunk nem értett okokból a halandó tapasztalataink során más-más kihívásaink vannak. Azt viszont tudjuk, hogy Isten mindannyiunknak segíteni fog legyőzni ezeket a kihívásokat, ha őszintén keressük az Ő segítségét. Miután megszenvedtünk a nekünk tanított törvények megszegéséért, és bűnbánatot tartottunk, mindannyian a dicsőség egy királyságába vagyunk hivatottak. A végső, az utolsó ítéletet az Úr hozza

majd meg, kizárólag Ő rendelkezik a mindannyiunk megítéléséhez szükséges tudással, bölcsességgel és kegyelemmel.

Közben pedig meg kell próbálnunk mindkét nagy parancsolatot betartani. Ilyenkor a törvény és a szeretet közötti vékony határvonalon járunk – betartva a parancsolatokat és a szövetség ösvényén járva, közben pedig szeretve a felebarátainkat. Isteni sugalmazásra kell törekednünk ahhoz, hogy tudjuk, mit támogassunk és minek szegüljünk ellen, illetve hogyan szeressünk és hallgassunk meg másokat tiszteletteljesen úgy, hogy közben tanítunk. Arra van szükség, hogy ne egyezkedjünk a parancsolatokat illetően, azonban teljes mértékű megértést és szeretetet tanúsítunk. Azokra a gyermekekre is tekintettel kell lennünk, akik bizonytalanok a szexuális irányultságukat illetően; azonban még nem kellene felcímkezni ezt, mert a legtöbb gyermek esetében az ilyesfajta bizonytalanság idővel jelentősen lecsökken.²¹ Szembe kell szállnunk a szövetség ösvényéről letérítők toborzásával, és nem támogathatunk senkit, aki elvezeti az embereket az Úrtól. Mindeközben tartsuk szem előtt, hogy Isten reményt, végső soron pedig örömet és áldásokat ígér azoknak, akik betartják a parancsolatait.

V.

Az anyák, az apák, és mindannyiunk felelőssége az, hogy mindkét nagy parancsolatot tanítsuk. Ami a nőket illeti az egyházban, Spencer W. Kimball elnök így írta le ezt a kötelességet e nagyszerű próféciaiban: „Az egyház utolsó napokban bekövetkező nagy növekedésének java részét az idézi majd elő, hogy a világon élő sok jószágos nő... tömegesen vonzódik majd az egyházhoz. Ez pedig annak függvényében fog történni, hogy az egyház nőtagjai milyen mértékben tanúsítanak igazlelkűséget és kifejező-készséget az életükben, valamint hogy mennyire tűnnek majd különlegesnek és másnak... a világban élő nőkhöz képest... Így történik az, hogy az egyház női példamutatói jelentős erőt képviselnek az egyház mind számbeli, mind pedig lelki növekedésében az utolsó napokban.”²²

E prófeciáról beszélve Russell M. Nelson elnök kijelentette, hogy „a nap, amelyet Kimball elnök előre látott, ma van! Ti vagytok azok a nők, akiket előre látott!”²³ Mi, akik 40 évvel ezelőtt hallottuk ezt a prófeciát, nem is nagyon fogtuk fel, hogy azok között, akiket ennek az egyháznak a nőtagjai megmenthetnek, a saját drága barátaik és családtagjaik is ott lehetnek, akiket

RUSSELL M. NELSON ELNÖK

jelenleg a világi prioritások és ördögi torzítások befolyásolnak. Azért imádkozom, és azzal áldalak meg benneteket, hogy e prófécia betöltve tanítások és cselekedjete, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: A celesztialis házasság. *Liahóna*, 2008. nov. 93.
2. A rövidítés még olyan sok betűvel kiegészíthető, hogy ezeket nem tudom felsorolni, de ehhez a beszédhez megteszi ez a pár legfőbb.
3. Russell M. Nelson beszéde az Országos Szövetség a Színesbőrűek Felemelkedéséért (NAACP) éves nagygyűlésén, Michigan, Detroit, 2019. július 21.
4. Máté 22:37–39.
5. Lásd Lukács 10:29–37.
6. Lásd János 14:15.
7. Russell M. Nelson, “The Love and Laws of God” (Brigham Young University devotional, Sept. 17, 2019), speeches.byu.edu.
8. Russell M. Nelson, “The Love and Laws of God.”
9. Russell M. Nelson, “The Love and Laws of God.”
10. Russell M. Nelson, “The Love and Laws of God.”
11. Lásd Tan és szövetségek 132:7–13.
12. Lásd 1 Korinthusbeliek 11:11; Tan és szövetségek 131:1–4.
13. Tan és szövetségek 132:19.
14. Russell M. Nelson, “The Love and Laws of God.”
15. Lásd 2 Nefi 2:25.
16. Lásd Tan és szövetségek 76:71–113.
17. Lásd Tan és szövetségek 76:89.
18. Tan és szövetségek 76:43; kiemelés hozzáadva.
19. “Response to the Supreme Court Decision Legalizing Same-Sex Marriage in the United States,” enclosure to First Presidency letter, June 29, 2015.
20. Lásd Dallin H. Oaks: Szeressünk másokat, és éljünk együtt a különbségekkel! *Liahóna*, 2014. nov. 25–28.; Szeretet és törvény. *Liahóna*, 2009. nov. 26–29.
21. Lásd például Michelle Forcier, “Adolescent Sexuality,” UpToDate, June 3, 2019, uptodate.com/contents/adolescent-sexuality.
22. Vö. Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball (2006). 243.
23. Russell M. Nelson: Kérés a nőtestvéreimhez. *Liahóna*, 2015. nov. 96.

Lelki kincsek

Amikor hitet gyakoroltok az Úrban és az Ő papsági hatalmában, gyarapszik majd azon képességetek, hogy merítsetek a lelki kincsből, melyet az Úr tesz elérhetővé számotokra.

Köszönjük a gyönyörű zenét. Amint mindannyian felálltunk, hogy elénekeljük a Prófétánkat köszönjük, Atyánk című közbülső himnuszt, két gondolat kerített a hatalmába. Az egyik Joseph Smith prófétára, ezen adományozási korszak prófétájára vonatkozik. Az iránta érzett szeretetem és megbecsülésem minden egyes nappal egyre csak növekszik. A második gondolatom akkor támadt, amikor a feleségemre, a lányaimra, a lányunokáimra és a lány-dédunokáimra pillantottam. Azt éreztem, hogy bárcsak

ti is mindannyian a családom tagjai lehetnétek.

Néhány hónappal ezelőtt, egy templomi felruházási blokk végén ezt mondtam a feleségemnek, Wendynek: „Remélem, hogy a nővérek megértik azokat a lelki kincseket, amelyeket elnyernek a templomban.” Nővérek! Gyakran gondolok rátok – mint például két hónappal ezelőtt is, amikor Wendyvel ellátogattunk a Pennsylvania állambeli Harmony városába.

Másodjára jártunk ott. Mindkét alkalommal mély benyomást tett ránk, amikor azon a szent földön sétáltunk. Harmony közelében történt az, hogy Keresztelő János megjelent Joseph Smithnek és visszaállította az ároni papságot.

Ott jelent meg Péter, Jakab és János apostol, hogy visszaállítsák a melkisédeki papságot.

Harmonyban szolgált Emma Hale Smith a férje első írnokaként, miközben a próféta a Mormon könyvét fordította.

Harmonyban történt az is, hogy Joseph kinyilatkoztatást kapott, melyben az Úr kinyilvánította akaratát Emmát illetően. Az Úr utasította Emmát, hogy fejtse ki a szentírásokat, buzdítsa az egyházat, fogadja be a Szentlelket, valamint hogy az idejét „sok tanulás[sal]” töltsse. Még azt is tanácsolta Emmának, hogy „te[gye] félre e világ dolgait és keres[se] egy jobbnak dolgait”, valamint ragaszkodjon az Istennel kötött szövetségeihez. Az Úr a következő buzdító szavakkal zárta útmutatását: „ez hangoz mindenkihez”¹.

Minden, ami ezen a környéken történt, mélységes hatással bír a *ti* életekre. A papság visszaállítása, valamint az Úr tanácsa Emmának mindnyájatok számára nyújthat útmutatást és áldást. Annyira vágyom rá, hogy megértsétek, miszerint a papság visszaállítása nőkként ugyanúgy vonatkozik rátok, mint bármely férfire! Mivel a melkisédeki papság visszaállított, a szövetségeket betartó nők és férfiak egyaránt részesülhetnek az „egyház összes lelki áldásá[ban]”², vagy mondhatjuk úgy is, hogy az összes olyan lelki kincsben, melyet az Úr a gyermekei számára tartogat.

Minden nő és minden férfi, aki szövetségeket köt Istennel és azokat a szövetségeket be is tartja, valamint érdemesen részesül a papsági szertartásokban, közvetlenül hozzáfér Isten

hatalmához. Akik részesültek a felruházásukban az Úr házában, szövetségük folytán elnyerik Isten papsági hatalmának ajándékát, valamint annak a tudásnak az ajándékát is, hogy miként meríthetnek e hatalomból.

A mennyek ugyanúgy nyitva állnak azon *nők* előtt, akiket felruháztak Isten hatalmával – mely a papsági szövetségeiből ered –, mint a papságot viselő férfiak előtt. Azért imádkozom, hogy ez az igazság mindnyájatok szívébe bevésődjön, mert hiszem, hogy megváltoztatja majd az életeket. Nővérek! Jogotokban áll, hogy bőségesen merítsetek a Szabadító hatalmából a családotok és a többi szeretettek megsegítésére.

Talán most azt mondjátok magatokban: „Mindez szép és jó, de hogy csináljam? Miként vonhatom be a Szabadító hatalmát az életembe?”

Egyik kézikönyvben sem találtok részletes leírást erről a folyamatról. A Szentlélek lesz a személyes mentorotok, miközben igyekeztek megérteni az Úr akaratát azt illetően, hogy mit kellene tudnotok és tennetek. Ez a folyamat nem történik meg gyorsan és könnyedén, azonban lelkileg *valóban* üdítő élmény. Mi is lehetne izgalmasabb annál, mint együtt dolgozni a Lélekkel Isten hatalma, azaz a papsági hatalom megértésén?

Amit *biztosan* elmondhatok nektek az az, hogy Isten hatalmának az elnyeréséhez az életekben ugyanazon dolgokra van szükségetek, mint amire Emmát, illetve mindnyájatokat utasított az Úr.

Ezért hát arra kérek benneteket, hogy imádságosan tanulmányozzátok a Tan és szövetségek 25. szakaszát, és fedezzétek fel, hogy *nektek* mit tanít a Szentlélek. Az egyéni lelki erőfeszítések örömmel tölt majd el, amint elnyeritek, megértitek és használjátok azt a hatalmat, amellyel felruháztak benneteket.

Ezen erőfeszítés egy része megkívánja majd tőletek, hogy sokat félre-egytek e világ dolgaiból. Néha szinte mellékesen beszélünk arról, hogy hátrahagyjuk a világot a maga viszályaival, mindent átható kísértéseivel és hamis elgondolásaival. Azonban ennek *tényleges* megtételéhez alaposan és rendszeresen át kell vizsgálnotok az életeket. Ennek során a Szentlélek sugallja majd nektek, hogy mi az, amire már nincs szükségetek, ami többé már nem éri meg az időtöket és energiátokat.

Amikor már nem összpontosítotok a világ figyelemelterelő dolgaira, csökkenni fog bizonyos dolgok jelentősége, melyek most fontosnak tűnnek számotokra. Nemet kell majd mondanotok néhány dologra annak ellenére, hogy

ártalmatlannak tűnnek. Miközben nekivágtok és folyamatosan elmerültök ebben az egész életen át tartó folyamatban, hogy az Úrnak szentelitek az életeteket, döbbenet tapasztaljátok majd, hogy milyen változásokon megy át a szemléletmódotok, az érzéseitek és a lelki erőőtök.

Most pedig egy kis figyelmeztetés. Vannak, akik szeretnék aláásni azon képességeket, hogy Isten hatalmát hívjátok segítségül. Vannak, akik szeretnék, ha kételkednétek önmagotokban, és igazlelkű nőkként kiaknázatlanul hagyátok a káprázatos lelki képességeiteket.

Az ellenség pedig semmiképpen nem szeretné, hogy megértsétek a kereszteseteken kötött szövetségeket vagy azt a mélyreható tudást és hatalmat, mellyel felruháztak vagy fel fognak ruházni benneteket a templomban, az Úr házában. Továbbá Sátán biztosan nem akarja, hogy megértsétek, miszerint minden egyes alkalommal, amikor érdemesen szolgáltok és hódoltok a templomban, Isten hatalmával felfegyverezve távoztok onnan, rábízva az Ő angyalaira³.

Sátán és az ő alattvalói folyamatos akadályokkal állnak majd elő, hogy ne érthessétek meg azokat a lelki ajándékokat, amelyekkel megáldattatok vagy amelyeket még elnyerhettek. Sajnos ezen akadályok némelyikét mások helytelen magatartása is előidézheti. Bánattal tölt el a gondolat, hogy van köztetek olyan, akit lekicsinyelt a papsági vezetője vagy nem adott hitelt a szavának; vagy akit bántalmazott vagy cserbenhagyott a férje, az édesapja, vagy egy állítólagos barát. Mélységesen elszomorít, hogy van köztetek, akivel tiszteletlenül bántak, vagy akit félreállítottak vagy rosszul ítélték meg. Efféle bántalmaknak nincs helye Isten királyságában.

Ellenben nagyon felvillanyoz, amikor olyan papsági vezetőkről hallok, akik lelkesen vonják be a nőket az

egyházközségi és cöveki tanácsokba. Ösztönzően hat rám minden olyan férj, aki azt példázza, hogy a számára legfontosabb papsági felelőssége az, hogy törődjön a feleségével.⁴ Dicséret illeti azt a férfit, aki mély tisztelettel adózik a felesége azon képességének, hogy kinyilatkoztatásban részesüljön, a házasságukban pedig egyenlő partnerként becsüli meg őt.

Amikor egy férfi megérti az igazlelkű, törekvő, felruházott utolsó napi szent nő fenségességét és hatalmát, csoda-e, ha úgy érzi, fel kell állnia, amikor a nő a szobába lép?

Az idők hajnala óta a nők egy különleges lelki irányítással áldottak meg: azzal a képességgel, hogy megkülönböztessék a helyest a helytelentől. Ez az ajándék erősebben nyilvánul meg azokban, akik szövetségeket kötnek és tartanak meg, továbbá elhalványul azokban, akik szándékosan figyelmen kívül hagyják Isten parancsolatait.

Gyorsan hozzá is teszem, hogy egy férfit sem mentek fel semmilyen tekintetben Isten azon elvárása alól,

miszerint *nekik ugyanúgy* különbséget kell tenniük a helyes és a helytelen között. Azonban drága nővéreim, a ti azon képességeitek, hogy megkülönböztessétek az igazságot a tévedéstől, valamint hogy a társadalom erkölcsi őrzői legyetek, elengedhetetlen ezekben az utolsó napokban. Továbbá számítnak rátok, hogy másoknak is megtanítsátok, hogy így tegyenek. Hadd fogalmazzak nagyon világosan ezzel kapcsolatban: ha a világ elveszíti a nők erkölcsi becsületét, akkor a világ abból *soha* nem fog felépülni.

Utolsó napi szentként nem a világból valók vagyunk, hanem a szövetséges Izráelből. Arra kaptunk elhívást, hogy felkészítsünk egy népet az Úr második eljövételére.

Most pedig hadd tisztázzak még néhány pontot a nőekkel és a papsággal kapcsolatban. Amikor egy papsági kuncsokkal rendelkező papságviselő – mint például a püspökötök vagy a cövekelnőkötök – irányítása alatt elválasztanak benneteket, hogy egy elhívásban szolgáljatok, papsági felhatalmazást kaptok az elhívásban való munkátokhoz.

Hasonlóképpen a szent templomban felhatalmazást kaptok arra, hogy papsági szertartásokban vegyetek részt és szolgáljatok *minden egyes alkalommal*, amikor oda ellátogattok. A templomi felruházások készítenek fel erre benneteket.

Amennyiben részesültetek már a felruházásokban, azonban jelenleg nincs papságviselő házastársatok, és valaki azt találja mondani nektek, hogy „sajnálom, hogy a papság nincs jelen az otthonodban”, akkor kérlek, értsétek meg, hogy ez a kijelentés helytelen. Lehet, hogy nincs papság *viselő* az otthonotokban, azonban szent szövetségeket kötöttetek Istennel és részesültetek azokban az Ő templomában. Ezekből a szövetségekből az Ő papsági hatalmának felruházása árad rátok. És ne

feledjétek, hogy ha a férjetek meghalna, akkor *ti* elnökköltök az otthonotokban.

Igazlelkű, felruházott utolsó napi szent nőkként, Istentől kapott hatalommal és felhatalmazással beszéltek és tanítotok. Akár buzdítás vagy beszélgetés formájában, de szükségünk van a Krisztus tanát tanító hangotokra. Szükségünk van a véleményetekre a családi, egyházközségi és cöveki tanácsokban. A részvételek elengedhetetlen, és sohasem csupán jelképes!

Kedves nővéreim! A bennetek rejlő hatalom növekedni fog, amint másokat szolgáltok. Az imáitok, a bűjtötök, a szentírásokkal töltött időtök, a templomban végzett szolgálatotok és a családkutatási munkátok megnyitja majd számotokra a mennyeket.

Esedezem, hogy imádságosan tanulmányozzatok *minden* olyan igazságot, amelyet csak találtok a papsági hatalomról. Esetleg kezdhetitek a Tan és szövetségek 84. és 107. szakaszával. Ezek a szakaszok majd további részekhez vezetnek benneteket. A szentírások, valamint a modern kori próféták, látnokok és kinyilatkoztatók tanításai telve vannak ezekkel az igazságokkal. Amikor egyre többet vagytok képesek megérteni és hitet gyakoroltok az Úrban és az Ő papsági hatalmában, gyarapszik majd azon képességetek, hogy merítsetek a lelki kincsből, melyet az Úr tesz elérhetővé. Ha így tesztek, akkor majd azt veszitek észre, hogy könnyebben tudtok olyan örökkévaló családokat létrehozni, amelyek összetartóak, amelyeket összepecsételtek az Úr templomában, s amelyek telve vannak a Mennyei Atya és Jézus Krisztus iránti szeretettel.

Minden arra irányuló erőfeszítésünk, hogy szolgálatértét nyújtsunk egymásnak, hirdessük az evangéliumot, tökéletesítsük a szenteket, valamint megváltjuk a holtakat, összefonódik

a szent templomban. Jelenleg 166 templomunk van világszerte, és még több is fog épülni.

Amint azt tudjátok, felújítjuk a Salt Lake templomot, a Templom teret, valamint a hozzá csatlakozó közteret is az Egyházi Irodaépület közelében egy olyan projekt keretében, mely az idei év vége felé fog indulni. *Ezt* a szent templomot meg kell őrizni és elő kell készíteni arra, hogy ihletet adjon az elkövetkező generációk számára éppen úgy, ahogyan ránk volt hatással ebben a nemzedékben.

Az egyház növekedésével egyidejűleg több templom is fog épülni, hogy még több család számára legyenek elérhetőek a legnagyobb áldások, mégpedig az örök élet áldásai.⁵ A templomot tartjuk az egyház *legszentebb* építményének. Valahányszor bejelentésre kerül egy-egy új templom építésének terve, akkor az történelmünk fontos részévé válik. Amint arról szó esett itt ma este is, nektek, nővéreknek, kulcsfontosságú szerepetek van a templomi munkában, és a templom az a hely, ahol a legértékesebb lelki kincsekben részesültök majd.

Kérlek benneteket, hogy figyelmesen és áhítattal hallgassátok, amint most bejelentem nyolc új templom megépítésének tervét. Ha az egyiket egy

számotokra jelentőségteljes helyszínen jelentem be, azt javaslom, hogy azt egyszerűen fejetek meghajtásával, szívetekben hálaimával fogadjátok. Örömkre szolgál, hogy templomok építésének tervét jelenthetjük be a következő helyszíneken: Sierra Leone, Freetown; Utah, Orem; Pápua Új-Guinea, Port Moresby; Arkansas, Bentonville; Fülöp-szigetek, Bacolod; Guatemala, Cobán; és Utah, Taylorsville. Köszönöm, drága nővérek! Nagyra értékeljük e tervek fogadtatását a részletekről és az áhítatos reakciókat.

Most pedig végezetül szeretném az áldásomat hagyni rátok, hogy megérthessétek azt a papsági hatalmat, amellyel felruháztak benneteket, továbbá hogy gyarapítsátok ezt a hatalmat azáltal, hogy hitet gyakoroltok az Úrban és az Ő hatalmában.

Drága nővérek! Mély tisztelettel és hálával fejezem ki irántatok a szeretetemet. Alázattal jelentem ki, hogy Isten él! Jézus a Krisztus. Ez az Ő egyháza. Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és szövetségek 25:7–16.
2. Tan és szövetségek 107:18; kiemelés hozzáadva.
3. Lásd Tan és szövetségek 109:22.
4. Lásd Tan és szövetségek 131:2–4.
5. Lásd Tan és szövetségek 14:7.

GERRIT W. GONG ELDER
a Tizenkét Apostol Kórumából

Szövetség általi összetartozás

A szövetség általi összetartozás áldása nem más, mint Istenhez tartozni és együtt járni az Ő szövetségének ösvényén.

Kedves testvérek! Egy történet szerint egy elemis gyermek imádkozni tanul. „Köszönöm az a betűt, a b betűt... a g betűt.” Imája folytatódik: „Köszönöm az x betűt, az ipszilont, a zét. Drága Mennyei Atyám! Köszönöm a számokat: az egyest, a kettest.” Az elemis tanító aggódik ugyan, de bölcsen kivár. A gyermek még ezt is mondja: „Köszönöm az

ötöst, a hatost – és köszönöm az elemis tanítómát. Ő az egyetlen, aki hagyja, hogy végigmondjam az imámat.”

Mennyei Atya hallja minden gyermek imáját. Végtelen szeretettel hív minket, hogy jöjjünk, higgyünk és szövetségek révén tartozunk Hozzá.

Ez a világ tele van délibábokkal, illúziókkal, bűvészmutatványokkal. Oly sok minden tűnik átmenetinek és felszínesnek. Amikor félredobjuk az álarcot, a színlelést, a közösségi oldalakon való tömeges tetszés- vagy nemtetszésnyilvánításokat, akkor többre vágyunk a mulandó máz nál, az illékony kapcsolatoknál vagy a világi önös érdekek keresésénél. Hála az égnek létezik út a lényegi válaszokhoz.

Amikor eljutunk Isten nagy parancsolataihoz, miszerint szövetség által szeressük Őt és a körülöttünk lévőket, akkor azt nem idegenekként vagy vendégekként tesszük, hanem az Ő otthonában lévő gyermekeként.¹ Ma is igaz a régi ellentmondás. Amikor a szövetséges összetartozás révén elveszítjük világi énünket, akkor találunk rá a legjobb örök énünkre és megvalósítjuk azt² – amely szabad, élő és valós –,

valamint meghatározzuk a legfontosabb kapcsolatainkat. A szövetség általi összetartozás azt jelenti, hogy szent szertartások során ünnepélyes ígéretek teszünk Istennek és egymásnak, majd pedig be is tartjuk ezeket, amelyek lehetővé teszik, hogy az isteniség hatalma megmutatkozzon az életünkben.³ Amikor szövetségben átadunk mindent, amik csak vagyunk, akkor többé válhatunk, mint amik vagyunk. A szövetség általi összetartozás teret, keretet és erőt biztosít a fejlődésre. Életre és szabadulásra vezető hitet fakaszt.⁴

Az isteni szövetségek az Isten iránti és Istentől áradó szeretet forrásává válnak, ennél fogva pedig az egymás iránti és egymástól áradó szeretetével is. Isten, a mi Mennyei Atyánk jobban szeret és ismer minket, mint mi saját magunkat. A Jézus Krisztusba vetett hit és a személyes változás – a bűnbánat – irgalmat, kegyelmet és megbocsátást eredményez. Ez az, ami vigaszt nyújt a halandóságban megtapasztalt fájdalomra, magányra és igazságtalanságra. Isten lévén Mennyei Atyánk azt szeretné, ha elnyernénk Isten legnagyobb ajándékát: az Ő örömét és az Ő örökkévaló életét.⁵

Istenünk a szövetség Istene. Természeténél fogva megtartja szövetségét és irgalmat mutat.⁶ Szövetségei egészen addig fennmaradnak, „amíg az idő idő lesz és a föld fennáll, vagyis amíg egyetlen megszabadítható ember él annak színén”⁷. Nem arra szántak minket, hogy létbizonytalanságban és kétségek közt kóboroljunk, hanem hogy örvendezzünk „a halál kötelékénél” erősebb,⁸ becses szövetséges kapcsolatban.

Isten szertartásai és szövetségei egyetemesek a követelményeikben és egyediek a lehetőségeikben. Isten igazságossága révén minden egyén mindenütt és minden korban részülhet a szabadító szertartásokban.

Az önrendelkezés fennáll: az egyének maguk választják meg, hogy elfogadják-e a felkínált szertartásokat. Isten szertartásai jelzőoszlopként állnak az Ő szövetségének ösvényén. Istennek a gyermekei hazavitelét célzó tervét a megváltás tervének, a szabadítás tervének, a boldogság tervének nevezzük. A megváltás, a szabadítás, a celesztialis boldogság azért lehetséges, mert Jézus Krisztus „véghezvitte ezt a tökéletes engesztelést”⁹.

A szövetség általi összetartozás áldása nem más, mint Istenhez tartozni és együtt járni az Ő szövetségének ösvényén.

Először is, a szövetséges összetartozás középpontja Jézus Krisztus, „az újszövetség közbenjárója”¹⁰. Minden dolog együtt munkálkodhat a javunkra, amikor megszenteltünk „Krisztusban, ... az Atya szövetségében”¹¹. Minden jó és ígért áldás megadatik azoknak, akik mindvégig hithűen kitartanak. „[A]zoknak az áldott és boldog állapot[a], akik betartják Isten parancsolatait” nem más, mint áldottnak lenni „mind a fizikai, mind a lelki dolgokban”, valamint „Istennel lak[ni] a boldogság egy soha véget nem érő állapotában”¹².

Amikor tiszteletben tartjuk a szövetségeinket, néha úgy érezhetjük, mintha angyalok vennének körül minket. És körül is fognak venni: azok, akiket szeretünk és akik megáldanak minket a fátyolnak ezen az oldalán, valamint azok, akik a fátyol túloldalán szeretnek és áldanak meg minket.

Nemrégiben Gong nővér és jómagam a szövetség általi összetartozás gyengéd megnyilvánulását láttuk egy kórteremben. Egy fiatal apának sürgősen veseátültetésre volt szüksége. A családja sokat könnyezett, böjtölt és imádkozott, hogy kapjon vesét. Amikor hírt kaptak arról, hogy elérhetővé vált egy életmentő vese, a felesége halkán ezt mondta: „Remélem, a másik családdal

minden rendben van.” A szövetséges összetartozást Pál apostol e szavakkal fejezte ki: „hogyan együtt felbuzduljunk ti nálatok egymás hite által, a tiétek meg az enyém által”¹³.

Az élet ösvényét járva olykor talán elveszítjük az Istenbe vetett hitünket, Ő azonban soha nem veszíti el a belénk vetett hitét. Mondhatjuk úgy is, hogy a verandáján mindig ég a lámpa. Arra hív minket, hogy jöjjünk vagy térjünk vissza az Ő ösvényét jelző szövetségekhez. Őlelésre tárt karokkal vár, „mikor pedig még távol [is vagyunk]”¹⁴. Amikor a hit szemével tekintünk létezésünk mintáira, ívére vagy összekötött pontjaira, akkor megláthatjuk az Ő gyengéd irgalmasságait és bátorítását, különösképpen a megpróbáltatásainkban, a bánatunkban és a kihívásainkban, de az örömeinkben szintén. Bármily gyakran botlunk vagy bukunk is el, ha továbbra is Őfeléje haladunk, akkor Ő segíteni fog nekünk, lépésről lépésre.

Másodjára, a Mormon könyve a szövetség általi összetartozás egy kézzelfogható bizonyítéka. A Mormon könyve a megígért eszköz Isten gyermekeinek egybegyűjtéséhez, melyet egy új szövetségként jövendöltek meg.¹⁵ Amikor akár magunkban, akár másokkal, akár csendben, akár hangosan olvassuk a Mormon könyvét, megkérdezhetjük Istent „őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel”, és a Szentlélek hatalma által megkaphatjuk Isten megerősítését arról, hogy a Mormon könyve igaz.¹⁶ Ebbe beletartozik a megerősítés arról, hogy Jézus Krisztus a mi Szabadítónk, hogy Joseph Smith a visszaállítás prófétája, és hogy az Úr egyháza az Ő nevében neveztetik: Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza.¹⁷

A Mormon könyve ősi és mai szövetség által szól hozzátok, akik Lehi gyermekei vagytok, és akik „a próféták gyermekei”¹⁸ vagytok. Elődeitek egy

szövetséges ígéretet kaptak arra, hogy ti, az ő leszármazottai, fel fogjátok ismerni a hangot a Mormon könyvében, amely mintha a porból szólna.¹⁹ Ez a hang, amelyet olvasás közben éreztek, bizonyosságot tesz nektek, hogy „a szövetség gyermekei vagytok”²⁰ és Jézus Krisztus a ti Jó Pásztorotok.

A Mormon könyve Alma szavaival szólva mindannyiunkat arra hív, hogy lépünk szövetségre az Úrral, „hogyan szolgálni fog[juk] és betart[juk] parancsolatait, hogy még bőségesebben kitölthesse [ránk] Lelkét”²¹. Amikor szeretnénk jobbá válni – vagy ahogy valaki fogalmazta: „felhagyni a szenvedéssel és boldogan megélni a boldogságot” –, akkor nyitottá válhatunk az útmutatásra, a segítségre és az erőre. Szövetség által eljuthatunk oda, hogy Istenhez és hithű hívők közösségéhez tartozunk és elnyerjük a Krisztus tanában²² ígért áldásokat – már most.

A szövetség általi összetartozás harmadik vetülete az Isten minden gyermeke megáldására visszaállított papsági felhatalmazás és hatalom. Ebben az adományozási korszakban Keresztelő János, valamint Péter, Jakab és János apostolok megdicsőült hírnökökként jöttek el Istentől az Ő papsági felhatalmazásának visszaállítására.²³ Isten papsága és szertartásai megédesítik a földi kapcsolatokat és megpecsételhetik a szövetséges kapcsolatokat a mennyben.²⁴

A papság megáldhat szó szerint a bölcsőtől a sírig – egy gyermek névadó áldásától egészen a sír felszenteléséig. A papsági áldások gyógyítanak, vigasztalnak, tanácsot adnak. Egy apa dühös volt a fiára, mígnem átjárta a megbocsátó szeretet, amikor gyengéd papsági áldást adott a fiának. Egy drága fiatal nő, aki egyedüli egyháztag a családjában, elbizonytalanodott Isten iránta érzett szeretetében, amíg sugalmazott papsági áldást nem kapott. Szerte a világon

nemes pátriárkák készülnek fel lelkileg a pátriárkai áldások átadására. Amikor a pátriárka a fejtekre helyezi a kezét, akkor ő átérzi és kifejezi Isten irántatok táplált szeretetét. Kijelenti leszármazási ágatokat Izráel házában. Az Úrtól jövő áldásokat vetít előre. Egy pátriárka jellemzően figyelmes felesége elmesélte nekem, hogy a családjával miként hívják meg a Lelket azokon a napokon, amikor Apa pátriárkai áldásokat ad.

Végezetül: a szövetséges összetartozás áldásai akkor adatnak meg, amikor követjük az Úr prófétáját és örvendünk a templomi szövetséges létben, ideértve a házasságot is. A szövetséges házasság akkor válik menyevé és örökkévalóvá, amikor a házastársunk és a családunk boldogságát mindennap a sajátunk elé helyezzük. Amikor az „én” „mi”-vé alakul, akkor együtt növekszünk. Együtt öregszünk meg, együtt fiatalodunk meg. Amikor az egész életen át való önfeladás révén megáldjuk egymást, azt fogjuk látni, hogy reményeink és örömeink megszentelődnek az időben és az örökkévalóságban.

Bár a helyzetek eltérőek, de amikor megteszünk minden tőlünk telhetőt, a tőlünk telhető legjobbat, valamint őszintén kérjük és keressük az Ő segítségét az úton, akkor az Úr utat fog mutatni nekünk a saját idejében és módján a Szentlélek által.²⁵ A házassági szövetségek kötelező érvényűek az

azokat megkötők kölcsönös döntése szerint, ami emlékeztetőül szolgál arra, hogy Isten és mi magunk is tiszteletben tartjuk az önrendelkezést, valamint hogy részesülhetünk Isten segítségének áldásában, amikor együttesen törekszünk rá.

A családi nemzedékeken átívelő szövetség általi összetartozás gyümölcsei érezhetőek az otthonukban és a szívünkben. Engedjétek meg, hogy ezt néhány személyes példával szemléltessem.

Amikor Gong nővér és én egymásba szeretünk és a házasságot fontolgattuk, sokat tanultam az önrendelkezésről és a döntésekről. Egy ideig két külön országban, két külön földrészen végeztük iskolai tanulmányainkat. Ezért is mondhatom azt, hogy tényleg megoldoztam azért a nemzetközi kapcsolatok doktoriért.

Amikor feltettem a kérdést: „Mennyei Atyám! Feleségül vegyem Susant?”, békességet éreztem. Amikor azonban megtanultam igaz szándékkal imádkozni: „Mennyei Atyám! Szeretem Susant és feleségül akarom venni. Ígérem, hogy a tőlem telhető legjobb férj és apa leszek”, amikor cselekedtem és meghoztam a legjobb döntéseket, akkor kaptam a legerősebb lelki megerősítéseket.

Mára a Gong és Lindsay FamilySearch családfák, történetek és fényképek segítenek nekünk

felfedezni és kapcsolatot ápolni a nemzedékeken átívelő szövetséges összetartozás közösen megélt tapasztalata révén.²⁶ A mi nagy tiszteletben álló őseink közé tartozik:

Alice Blauer Bangerter dédmama, aki egyazon napon három házassági ajánlatot is kapott, majd később arra kérte a férjét, szereljen pedált a köpülőre, hogy egyszerre tudjon vajat köpülni, kötni és olvasni is.

Loy Kuei Char dédpapa a hátán cipelte a gyermekeit, családja szerény javait pedig egy szamar hátára kötözte, miközben átkeltek a Hawaii Nagy Szigetén lévő lávamezőkön. A Char család nemzedékeken átívelő elkötelezettsége és áldozathozatala ma is megáldja a családjukat.

Mary Alice Powell Lindsay nagyit öt kisgyermekkel maradt magára, amikor férje és legidősebb fia csupán néhány nap eltéréssel hirtelen elhunyt. 47 évig élt özvegyen, és a helyi vezetők és egyháztagok támogató szeretetével nevelte a családját. A sok-sok év alatt Nagyit megígérte az Úrnak, hogy ha segít neki, soha nem fog panaszkodni. Az Úr segített neki. Ő pedig soha nem panaszkodott.

Drága fivérek és nővérek! A Szentlélek tanúsága szerint mindennek, ami jó és örökkévaló, a középpontjában Istennek, a mi Örökkévaló Atyánknak, továbbá az Ő Fiának, Jézus Krisztusnak és az Ő engesztelésének élő valósága áll. Urunk, Jézus Krisztus az új szövetség Közbenjárója. A Jézus Krisztusról való bizonyágtétel a Mormon könyve egyik szövetséges célja.²⁷ Eskü és szövetség által Isten visszaállított papsági felhatalmazása azzal a szándékkal létezik, hogy megáldja Isten minden gyermekét, többek között a szövetséges házasság, a családok nemzedékei és az egyéni áldások által.

Szabadítónk kijelenti: „Én vagyok az Alfa és az Omega, Krisztus, az Úr;

Alice Blauer Bangerter

Loy Kuei Char

Mary Alice Powell Lindsay

CRISTINA B. FRANCO
második tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

igen, bizony én vagyok ő, a kezdet és a vég, a világ Megváltója.”²⁸

Ő, aki velünk volt a kezdetekkor, velünk van most is, minden szövetséges összetartozásunkban, mindvégig. Erről tesztek bizonyosságot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Isaac Watts, “My Shepherd Will Supply My Need,” *Ensign*, Sept. 2015, 73.
2. Lásd Máté 10:39.
3. Lásd Tan és szövetségek 84:20.
4. Lásd *Lectures on Faith* (1985), 69.
5. Lásd Tan és szövetségek 14:7.
6. Lásd Tan és szövetségek 109:1.
7. Moróni 7:36; lásd még Moróni 7:32.
8. Tan és szövetségek 121:44.
9. Tan és szövetségek 76:69.
10. Zsidók 12:24; Tan és szövetségek 76:69; 107:19; lásd még Joseph Smith fordítás, Galátziabeliek 3:20 (a Szentírás-alkalmazás 242. oldalán).
11. Moróni 10:33; lásd még Tan és szövetségek 90:24; 98:3.
12. Móziás 2:41.
13. Rómabeliek 1:12; lásd még Móziás 18:8–9.
14. Lukács 15:20.
15. Lásd a Mormon könyve címlapját; Tan és szövetségek 84:57.
16. Moróni 10:4.
17. Lásd 3 Nefi 27:7–8; Tan és szövetségek 115:3.
18. 3 Nefi 20:25.
19. Lásd 2 Nefi 26:16; 33:13.
20. 3 Nefi 20:26.
21. Móziás 18:10.
22. Lásd 2 Nefi 31:2, 12–13.
23. Lásd Tan és szövetségek 13; 27:12; lásd még Bevezetés a Tan és szövetségekhez.
24. Lásd Tan és szövetségek 128:8; lásd még 2 Mózes 19:5–6; Tan és szövetségek 84:40. Azok, akik érdemesen megtartják a szövetségeket, drága kincsé, papok királyságává és szent néppé lesznek. A szövetségek megszentelnek. Azok, akik megtartják a szövetségeket, megszentelődnek az Úr előtt.
25. Lásd Tan és szövetségek 8:2.
26. A nemzedékek tanulhatnak egymástól, éppen úgy, ahogy minden egyes nemzedék tanul saját magától is. A keresztyén író, Søren Kierkegaard oly találóan jegyzi meg: „Bármit tanuljon is egyik nemzedék a másiktól, az igazán emberit egyetlen nemzedék se tanulja el az elődeitől” (*Fear and Trembling*, ford. Vigilius Haufniensi [2018], 117.).
27. Lásd a Mormon könyve címlapját.
28. Tan és szövetségek 19:1.

Öröme lenni az evangélium megosztásában

Van egy szerető Mennyei Atyánk, aki arra vár, hogy Őhozzá forduljunk, hogy megáldja az életünket és a minket körülvevők életét.

Az egyik kedvenc elemis énekem ezek-
kel a szavakkal indít:

*Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus
Egyháza
tagja vagyok én.
Az Úr tervét
nagy hittel követem.
Hiszek Megoáltó Jézus Krisztusban.¹*

Mily egyszerű és gyönyörű kijelen-
tése ez az igazságoknak, amelyekben
hiszünk!

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus
Krisztus Egyháza tagjaiként tudjuk, kik
vagyunk. Tudjuk, hogy Isten a lelkünk
Atyja. Az Ő gyermekei vagyunk, és
Ő szeret minket. Mennyei Atyánkkal
éltünk a mennyben, mielőtt a Földre
jöttünk volna.

Ismerjük Isten tervét. Ővele voltunk,
amikor ismertette azt. Mennyei Atyánk
célja – az Ő munkája és dicsősége –
kizárólag az, hogy lehetővé tegye mind-
annyiunk számára azt, hogy minden
áldását élvezhessük. Tökéletes tervet

készített céljának elérésére. Megértettük
és elfogadtuk a boldogság, megváltás
és szabadítás e tervét, mielőtt a Földre
jöttünk volna.

Isten tervének középpontjában Jézus
Krisztus áll. Engesztelése által Jézus

Krisztus eleget tett Atyja céljának, és mindannyiunk számára lehetővé tette, hogy a halhatatlanságot és a felmagasztosulást élvezzük. Sátán, vagyis az ördög, Isten tervének ellensége, már kezdettől fogva.

Az önrendelkezés, vagyis a választás képessége Isten gyermekeinek adott ajándékai közül az egyik legnagyobb. Választanunk kell, hogy Jézus Krisztust vagy Sátánt követjük.²

Ezek egyszerű igazságok, amelyeket megoszthatunk másokkal.

Hadd osszak meg veletek egy példát arról, amikor az édesanyám osztott meg ilyen egyszerű igazságokat azáltal, hogy nyitott volt a beszélgetésre és felismert egy lehetőséget.

Hosszú évekkkel ezelőtt az édesanyám az öcsém társaságában visszatért Argentínába látogatóba. Az anyukám sosem szeretett igazán repülni, ezért megkérte az egyik fiamat, hogy adjon neki egy vigasztaló és óvó áldást. A fiam készletét érezte, hogy a nagymamáját a Szentlélektől érkező különleges iránymutatással is megáldja, hogy megerősítse és megérinthesse mindazok szívét, akik vágnak az evangéliumról való tanulásra.

A Salt Lake-i repülőtéren az anyukám és az öcsém találkozott egy hétéves kislánnyal, aki síelni volt a családjával, ahonnan éppen hazafelé tartottak. A szülei észrevették, hogy lányuk milyen hosszasan beszélget az anyukámmal és az öcsémmel, és úgy döntöttek, csatlakoznak hozzájuk. Bemutakoztak: Eduardo és Maria Susana Pol volt a nevük, a kislányukat pedig Giadának hívták. Édesanyámék természetes és bensőséges kötélket éreztek ezzel a kedves családdal.

Mindkét család izgatottan várta, hogy együtt utazzanak az argentinai Buenos Aires-be tartó repülőgépen. Amint folytatták a beszélgetést, az anyukám felismerte, hogy a család korábban még sohasem hallott Jézus Krisztus visszaállított egyházáról.

Susana egyik első kérdése ez volt: „Mesélnétek nekem a gyönyörű múzeumból, amelynek tetejét az az arany-szobor díszíti?”

Édesanyám elmagyarázta, hogy az a gyönyörű építmény valójában nem múzeum, hanem az Úr temploma, ahol szövetségeket kötünk Istennel, hogy egy nap majd visszatérhessünk Őhozzá, hogy Vele éljünk. Susana bevallotta az

anyukámnak, hogy a Salt Lake City-i utazásuk előtt imádkozott azért, hogy valami megerősítse a lelkét.

A repülőút alatt édesanyám egyszerű, de erőteljes bizonyosságát tette az evangéliumról, és megkérte Susanát, hogy hazatérvén keresse fel a városában szolgáló misszionáriusokat. Susana azt kérdezte: „Miről ismerem majd fel őket?”

Anyukám így válaszolt: „Lehetetlen eltéveszteni. Vagy két fiatal férfiról van szó, akik fehér inget és nyakkendőt hordanak, vagy két elegánsan felöltözött fiatal nőről – és mindig van rajtuk egy névtábla, amelyen »Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza« felirat is szerepel.”

A családok telefonszámot cseréltek, és a Buenos Aires-i repülőtéren elbúcsúztak egymástól. Susana, aki azóta jóbarátommá vált, sokszor elmesélte nekem, hogy nagyon szomorú volt, amiért el kellett válnia anyukámtól a repülőtéren. Ezt mondta: „Édesanyád ragyogott. Nem tudom megmagyarázni, de olyan fényesség vette körül, amelytől nem akartam elszakadni.”

Amint Susana hazatért, a lányával, Giadával azonnal útnak indultak, hogy megosszák ezt az élményt Susana édesanyjával, aki mindössze néhány háztömbnyire lakott tőlük. Autóútjuk közben Susana meglátott két, az édesanyám által leírtaknak megfelelően felöltözött fiatal férfit, akik az utcán sétáltak. Leállította az autóját az út közepén, kiszállt, és megkérdezte a két fiatalembert: „Nem Jézus Krisztus egyházát képviselitek véletlenül?”

„De igen” – felelték.

„Misszionáriusok vagytok?” – kérdezte Susana.

„Igen, azok vagyunk!” – szolt egybehangzó válaszuk.

Susana ekkor ezt mondta: „Szálljatok be az autómba, hazajöttök velem, hogy tanítsatok.”

Két hónappal később Maria Susana megkeresztelkedett. Amikor betöltötte a 9. életévét, a lánya, Giada is megkeresztelkedett. Eduardón még dolgozunk, de szeretjük őt, bármi történjék is.

Azóta Susanából az egyik legnagyobb misszionárius vált, akivel valaha is találkoztam. Olyan ő, mint Móziás fiai: sok lelket vezet Krisztushoz.

Az egyik beszélgetésünk során megkérdeztem tőle: „Mi a titkod? Hogyan osztod meg az evangéliumot másokkal?”

„Nagyon egyszerű – felelte. – Mindennap, mielőtt elindulnék otthonról, imában arra kérem Mennyei Atyát, hogy vezessen el valakihez, akinek szüksége van az evangéliumra az életében. Néha magammal viszek egy Mormon könyvét vagy egy misszionáriusoktól kapott infokártyát, hogy odaadjam az embereknek. Amikor pedig beszédbe elegyedek valakivel, egyszerűen megkérdezem, hogy hallott-e már az egyházzól.”

Susana hozzátette: „Máskor pedig csak mosolygok, miközben a vonatra várakozom. Egyszer egy férfi rám nézett, és megkérdezte: »Min mosolyog?« Ez eléggé váratlanul ért.

»Mosolygok, mert boldog vagyok!« – feleltem.

»És ugyan mitől olyan boldog?« – kérdezte.

»Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok, és ez boldoggá tesz – válaszoltam. – Hallott már róla?«

Amikor a férfi nemmel felelt, Susana adott neki egy infokártyát, és meghívta a közelgő vasárnapi istentiszteletre. A következő vasárnap az ajtóban köszöntötte őt.

Dallin H. Oaks elnök azt tanította: „Minden egyháztag számára adott három olyan dolog, mely segíthet neki az evangélium megosztásában...

Először is, mindannyian imádkozhatunk, hogy meglegyen a vágyunk a szabadítás munkájának e létfontosságú részében segédkezni. [...]

Másodszor, mi magunk betarthatjuk a parancsolatokat. [...] A Szabadító Lelke mindig a hithű egyháztagokkal lesz, hogy irányítsa őket, amint igyekeznek részt venni Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma megosztásának nagyszerű munkájában.

Harmadszor, imádkozhatunk sugalmazásért, hogy... mit tehetünk *mi magunk* az evangélium másokkal való megosztása érdekében. [...] Imádkozz[unk] azzal az eltökéltséggel, hogy a kapott sugalmazás szerint fog[unk] cselekedni...”³

Fivérek, nővérek, gyermekek és fiatalok! Tudunk-e olyanok lenni, mint

Susana barátnóm, és meg tudjuk-e osztani az evangéliumot másokkal? Meg tudjuk-e hívni egy más hitet valló barátunkat, hogy jöjjön el velünk egy vasárnapi istentiszteletre? Esetleg oda tudunk-e ajándékozni egy példányt a Mormon könyvből az egyik rokonunknak vagy barátunknak? Képesek vagyunk-e segíteni másoknak rálelni az őseikre a FamilySearch oldalon, vagy megosztani velük, hogy mit tanultunk a héten a *Jöjj, kövess engem!* tanulmányozása során? Lehetünk-e hasonlóbbak a Szabadítónkhoz, Jézus Krisztushoz, és megoszthatjuk-e másokkal, mi hoz örömet az életünkbe? Mindezen kérdésekre a válasz: igen! Képesek vagyunk rá!

A szentírásokban azt olvassuk, hogy „Jézus Krisztus egyháza tagjait kiküldi, hogy »dolgozzanak szőlőskertjében az emberek lelkének megszabadulásáért« (Tan és szövetségek 138:56). A szabadítás e munkája magában foglalja az egyháztagok misszionáriusi munkáját, a megtértek megtartását, a kevésbé tevékeny egyháztagok aktivizálását, a templomi és családtörténeti munkát, valamint az evangélium tanítását.”⁴

Drága barátaim! Az Úrnak szüksége van rá, hogy egybegyűjtsük Izráelt. Ő ezt mondta a Tan és szövetségekben: „Azon se aggodalmaskodjatok előre,

ÍRTA: DIETER F. UCHTDORF ELDER
a Tizenkét Apostol Kvórumából

hogy mit mondjatok; inkább tegyétek félre elmétekben állandóan az élet szavait, és az adott órában megadatik nektek az a rész, ami minden egyes embernek kimérendő.⁵

Továbbá a következőt is megígérte: „És ha úgy léssen, hogy minden napotokon munkálkodtok, bűnbánatot kiáltva e népnek, és csupán egy lelket hoztok énhozzám, mily nagy lesz a ti örömtők övele Atyám királyságában!

És most, ha örömtők nagy lesz egy lélek miatt, akit énhozzám hoztatok Atyám királyságába, mily nagy lesz az örömtők, ha sok lelket hoztok énhozzám!⁶

Az elemis ének, amellyel nyitottam, ezzel a mélyreható kijelentéssel zárul:

*Hiszek Megváltó Jézus Krisztusban,
tisztelem nevét;
Mi jó, azt teszem,
fényét követem,
ígéjét hirdetem.⁷*

Tanúságomat teszem, miszerint ezek a szavak igazak, és van egy szerető Mennyei Atyánk, aki arra vár, hogy Őhozzá forduljunk, hogy megáldja az életünket és a minket körülvevők életét. Azért imádkozom, hogy legyen vágyunk a testvéreinket Krisztushoz vezetni, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jézus Krisztus egyháza. *Gyermekek énekeskönyve*, 48.
2. *Prédikáljátok evangéliumomat!* (2008). 48.
3. Vö. Dallin H. Oaks: A visszaállított evangélium megosztása. *Liahona*, 2016. nov. 58.
4. 2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása*, 5.0, ChurchofJesusChrist.org; lásd még L. Whitney Clayton, “The Work of Salvation: Then and Now,” *Liahona*, Sept. 2014, 23.
5. Tan és szövetségek 84:85.
6. Tan és szövetségek 18:15–16.
7. Jézus Krisztus egyháza. 48.

A te nagy kalandod

A Szabadító mindennap arra kér, hogy tegyük félre a kényelmünket és a biztonságunkat, és tartsunk Vele a tanítványság útján.

A hobbitokról

Egy sok évvel ezelőtt íródott, gyermekeknek szóló szeretett fantasy regény a következő mondattal kezdődik: „Élt egyszer egy földbe vájt üregben egy hobbit.”¹

Zsákos Bilbó története a leghétköznapibb, legjelentéktelenebb hobbitról szól, aki előtt megnyílik egy legkevésbé sem jelentéktelen lehetőség, amely egy csodás kaland, valamint egy nagyszerű jutalom ígéretével kecsegtet.

A gond az, hogy a legtöbb, önmagára valamit adó hobbit távol tartja magát bármiféle kalandtól. Életük csakis a kényelemről szól. Élvezik a lehetőség szerinti napi hatszori étkezést, a kertjükben töltött időt, a látogatókkal való beszélgetést, az éneklést, a zenélést és az élet apró örömeit.

Ám amikor Bilbó előtt feltárul egy nagyszerű kaland lehetősége, a szíve mélyén valami lángra lobban. Kezdetből fogva tisztában van vele, hogy az utazás emberpróbáló lesz. Sőt, veszélyes. Annak is fennáll a lehetősége, hogy esetleg vissza sem tér.

Mégis a kaland hívó szava már a szíve mélyéig hatolt. Így hát ez a jelentéktelen hobbit – elhagyva otthona kényelmét – rálép a nagy kalandhoz vezető ösvényre, amely majd elvezeti őt „oda-vissza”².

A te kalandod

Talán az egyik oka annak, hogy ez a történet olyan sokakban megpendít egy ismerős húrt, az az, hogy ez a mi történetünk is.

Nagyon-nagyon régen, még mielőtt megszülettünk volna, egy olyan korban, melyet homályba von az idő, és amelyre fátylat borít a felejtés, minket is felkértek, hogy vegyünk részt egy kalandban. Ezt Isten, a mi Mennyei

Atyánk tárta elénk. A kalandban való részvételünk azt jelentette, hogy el kell hagynunk az Ő kényelmet és biztonságot nyújtó közvetlen jelenlétét. Azt jelentette, hogy el kell jönnünk a földre egy ismeretlen veszélyekkel és kihívásokkal teli utazásra.

Tudtuk, hogy nem lesz könnyű.

De azt is tudtuk, hogy becses kincsekre tehetünk majd szert, például egy fizikai testre, valamint a halandósággal járó mélységes öröm és bánat élményére. Megtanulunk majd iparkodni, kutatni és küzdeni. Istennel és önmagunkkal kapcsolatos igazságokat ismerünk meg.

Természetesen tudtuk, hogy sok hibát vétünk majd az út során. Ám kaptunk egy ígéretet is: Jézus Krisztus nagyszerű áldozata révén vétkeinktől megtisztíthatunk, lelkünkben kifinomulhatunk és megtisztulhatunk, továbbá egy napon feltámadhatunk és újra együtt lehetünk a szeretteinkkel.

Megtanultuk, mennyire szeret minket Isten. Ő életet adott nekünk, és azt akarja, hogy sikerrel járjunk. Ezért felkészített számunkra egy Szabadítót. „[M]indazonáltal – mondta Mennyei Atyánk – magad választhatsz, mert ez megadatott neked”³.

Kellett hogy legyen a halandóság kalandjának olyan része, amely nyugtalanította, sőt, megrémítette Isten gyermekeit, hiszen lélekvivéreink és -nővéreink nagy számban döntöttek ellene.⁴

Az erkölcsi önrendelkezésünk ajándéka és hatalma által úgy határozunk, hogy amit tanulhatunk és amivé az örökkévalóságban válhatunk, bőven megéri a kockázatot.⁵

Igy hát, bízva Isten és az Ő Szeretet Fia ígéreteiben és erejében, elfogadtuk a kihívást.

Én elfogadtam.

Akárcsak ti.

Beleegyeztünk, hogy elhagyjuk az első állapotunk nyújtotta biztonságot, és elindulunk a mi saját „oda-vissza” tartó nagy kalandunkra.

A kalandra szólító hívás

A halandó élet azonban igencsak jól ért a figyelmünk eltereléséhez, nemde? Hajlamosak vagyunk szem elől téveszteni végső célunkat, előnyben részesíteni a kényelmet és a könnyedséget a növekedéssel és a fejlődéssel szemben.

Ám tagadhatatlanul érezzük, hogy a szívünk mélyén van valami, ami egy magasabb és nemesebb cél után sóvárog. Ez a sóvárgó érzés az egyik oka annak, hogy az embereket vonzza Jézus Krisztus evangéliuma és egyháza. A visszaállított evangélium bizonyos értelemben azon kalandra szólító hívás megújítása, amelyet oly régen egyszer már elfogadtunk. A Szabadító minden nap arra kér, hogy tegyük félre a kényelmünket és a biztonságunkat, és tartsunk Vele a tanítványság útján.

Ez egy kanyargós út; hegyekkel, völgyekkel és kitérőkkel tűzdelt. Képletesen találkozhattok pókokkal, trollokkal, talán még egy-két sárkánnyal is. Ám ha az ösvényen maradtok és bíztok Istenben, idővel megtaláljátok a dicsőséges végcélotokhoz és a mennyei otthonotokba visszavezető utat.

Hogyan is kezdjétek hát hozzá?

Elég egyszerű.

Fordítsd szívedet az Úrhoz!

Először is, úgy kell döntenetek, hogy az Úrhoz fordítjátok a szíveteket. Igyekeztek minden egyes nap megtalálni Őt. Tanuljátok meg szeretni Őt. Aztán pedig hagyjátok, hogy ez a szeretet tanulásra, megértésre és az Ő tanításainak követésére sarkalljon benneteket, valamint tanuljátok meg Isten parancsolatait betartani. Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma világos és egyszerű formában adatik számunkra, hogy egy kisgyermek is megérthesse azt. Jézus Krisztus evangéliuma azonban még az élet legnehezebb kérdéseire is választ ad, valamint olyan lenyűgöző mélységű és összetett, hogy egy életen át tartó tanulmányozás és elmélkedés révén is alig tudjuk felfogni annak akár legapróbb részét is.

Amennyiben megtorpanatok a kalandotok során, mivel kétségbe vonjátok az alkalmasságotokat, ne feledjétek, hogy a tanítványság nem a tetteink tökéletes mivoltáról szól, hanem azok tudatosságáról. A döntéseitekben, nem pedig a képességeitekben mutatkozik meg, hogy kik is vagytok valójában.⁶

Még amikor elbuktok, akkor is dönthettek úgy, hogy nem adjátok fel, hanem felfedezitek a bennetek rejlő bátorságot, felkeltetek és tovább törekedtek előre. Ez a ti utazásotok hatalmas kihívása.

Isten tudja, hogy nem vagytok tökéletesek, és hogy időnként elbuktok

majd. Isten ugyanúgy szeret benneteket, amikor küszködtök, mint amikor győzedelmeskedtek.

Mint egy szerető szülő, Ő azt szeretné, hogy tudatosan folytassátok a próbálkozást. A tanítványság olyan, mint megtanulni zongorázni. Először talán csak a „Boci, boci tarka” egy alig felismerhető feldolgozását tudjátok eljátszani. Ám ha folytatjátok a gyakorlást, akkor az egyszerű dallamok egy nap bámulatos szonátáknak, rapszódiaiknak és versenyműveknek adják át a helyüket.

Ez a nap talán nem jön el ebben az életben, de el fog jönni. Isten csupán azt kéri, hogy továbbra is tudatosan igyekezzetek.

Szeretettel karolj fel másokat!

Van egy érdekes, szinte ellentmondásos tulajdonsága ennek az ösvénynek, amelyet választottatok: az evangéliumi kalandotok során csak akkor tudtok előrehaladni, ha másoknak is segítetek előrehaladni.

Segíteni másoknak – ez a tanítványság ösvénye. A hit, a remény, a szeretet, a könyörületesség és a szolgálat azok, amelyek tanítvánnyá finomítanak minket.

A szegények és a szűkölködők segítségére és az elkeseredettek felkarolására tett erőfeszítéseitek során tisztul meg és kovácsolódik a jellemetek, gyarapszik a lelketek, és jártok kissé emeltebb fővel.

Ám ehhez a szeretethez nem társulhat semmiféle elvárás a viszonzásra. Ez nem lehet olyan típusú szolgálat, amelyért

cserébe elismerést, hízelgést vagy megkülönböztetett bánásmódot várunk el.

Jézus Krisztus igaz tanítványai anélkül szeretik Istent és az Ő gyermekeit, hogy ezért bármit is elvárnának cserébe. Szeretjük azokat, akikben csalódunk, akik nem kedvelnek minket. Még azokat is, akik gúny tárgyává tesznek és bántalmaznak minket, és próbálnak fájdalmat okozni nekünk.

Amikor Krisztus tiszta szeretete tölti el szíveteket, akkor nem marad helye gyűlölködésnek, ítélkezésnek és megszégyenítésnek. Azért tartjátok be Isten parancsolatait, mert szeretitek Őt. A folyamat során pedig fokozatosan egyre krisztusibbá váltok a gondolataitokban és a cselekedeteitekben.⁷ Milyen kaland lehetne ennél nagyszerűbb?

Oszd meg a történetedet!

A harmadik dolog, amit igyekszünk elsajátítani ezen utazás során az az, hogy Jézus Krisztus nevét magunkra vesszük, és nem szégyenkezünk amiatt, hogy Jézus Krisztus egyházának tagjai vagyunk.

Nem rejtegetjük a hitünket.

Nem temetjük el.

Pont az ellenkezője: hétköznapi és természetes módon beszélünk másokkal az utazásunkról. Ezt teszik a barátok – olyan dolgokról beszélgetnek, amelyek fontosak számukra. Olyan dolgokról, amelyek közel állnak a szívükhöz és fontosak nekik.

Ezt teszitek ti is. Elmesélték Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaként átélt történeteiteket és élményeiteket.

Néha a történeteitek nevetésre sarkallnak másokat. Néha könnyekre fakasztanak. Néha segítenek majd másoknak, hogy türelemmel, töretlenül és bátran nézzenek szembe a következő órával, a következő nappal, egy kicsivel közelebb jöve Istenhez.

Osszátok meg élményeiteket személyesen, a közösségi médiában, csoportokban – mindenhol.

Az egyik utolsó dolog, amit Jézus mondott az Ő tanítványainak az volt, hogy menjenek el szerte a világba, és osszák meg a feltámadt Krisztus történetét.⁸ Napjainkban mi is örömmel fogadjuk ezt a nagyszerű megbízást.

Milyen csodálatos üzenet ez, amelyet megoszthatunk: Jézus Krisztusnak köszönhetően minden férfi, nő és gyermek biztonságban hazatérhet mennyei otthonába, és dicsőségben és igazlelkűségben élhet ott!

De vannak még egyéb, megosztásra váró jó hírek is!

Isten megjelent az embernek a mi napjainkban! Van egy élő prófétánk.

Hadd emlékeztesselek benneteket, miszerint Istennek nincs szüksége arra, hogy ti „eladjátok” Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát vagy egyházát.

Csupán annyit vár el tőletek, hogy ne rejtsetek azt véka alá.

Amikor pedig az emberek úgy döntenek, hogy az egyház nem nekik való, akkor az az ő döntésük.

Ez nem jelenti azt, hogy kudarcot vallottatok. Ti továbbra is szeretettel fordultok feléjük. Ám azt sem zárja ki, hogy újra meghívjátok őket.

A hétköznapi társas érintkezéseink és a szeretetteljes, bátor tanítványság közötti különbség... a meghívás!

Szeretjük és tiszteljük Isten minden gyermekét, függetlenül az élethelyzetüktől, függetlenül a faji és felekezeti hovatartozásuktól, és függetlenül az életükben meghozott döntéseiktől.

Mi azt mondjuk: „Jöjjetek és lássátok meg! Tapasztaljátok meg ti magatok, hogy a tanítványság ösvényének követése meglepő módon megelégedettséggel tölti el és nemesít.”

Hívunk másokat: „Jöjjetek és segítsetek, miközben igyekszünk jobb helyre tenni a világot.”

És azt mondjuk: „Jöjjetek és maradjatok! A fivéreitek és a nővéreitek vagyunk. Nem vagyunk tökéletesek. Istenben bízunk, és igyekszünk betartani a parancsolatait.

Csatlakozzatok hozzánk, és jobbá tehetek minket. E folyamat során pedig ti is jobbá váltok majd. Vágjunk bele együtt ebbe a kalandba!”

Mikor kezdjem?

Amikor a barátunk, Zsákos Bilbó érezte, hogy magával ragadja a kaland hívó szava, úgy döntött, hogy alszik még egy jót, elfogyaszt egy bőséges reggelit, aztán pedig az első dolga lesz útnak indulni.

Amikor Bilbó felkelt, és látta, hogy milyen hatalmas felfordulás van nála, majdnem el is feledkezett nemes terveiről.

Ám ekkor megjelent a barátja, Gandalf, és ezt kérdezte tőle: „[M]ikor jössz már *vége*?”⁹ Hogy beérje a barátait, Bilbónak döntenie kellett, hogy mitévő legyen.

Így hát a teljesen hétköznapi és jelentéktelen hobbit olyan sebesen rontott ki bejárati ajtaján egyenesen a kaland ösvényére, hogy hátrahagyta a kalapját,

a sétabotját és a zsebkendőjét. Még a második reggelijét sem fejezte be.

Talán mi is tanulhatunk ebből valamit.

Amennyiben ti és én éreztünk már késztetést arra, hogy részt vegyünk a szerető Mennyei Atyánk által már régóta előkészített dolgok megélésének és megosztásának nagyszerű kalandjában, akkor biztosíthatlak benneteket, hogy ma van a napja annak, hogy kövessük Isten Fiát, a mi Szabadítónkat az Ő szolgálatának és tanítványságának ösvényén.

Egy életen át várhatnak a pillanatot, amikor minden tökéletesen összeáll. Ám most van itt az ideje, hogy teljességgel elkötelezzétek magatokat Isten kérése, mások szolgálata és az élményeink másokkal való megosztása mellett.

Hagyjátok hát hátra a kalapotokat, a sétapálcátokat, a zsebkendőket és a rendetlen házatokat!¹⁰

Azoknak, akik már ezen az ösvényen járnak, azt mondom: Legyetek bátrak, könyörületesek, bízzatok magatokban és menjetek tovább előre!

Azoknak pedig, akik letértek az ösvényről, ezt: Kérlek, térjetek vissza, csatlakozzatok ismét hozzánk, erősítsetek minket!

Végül azoknak, akik még el sem indultak: Miért halogatnátok? Ha szeretnétek átélni ennek a nagyszerű lelki utazásnak a csodáit, vágjatok bele a saját nagyszerű kalandotokba! Beszéljétek a misszionáriusokkal! Beszéljétek az utolsó napi szent barátaitokkal! Beszéljétek velük erről a bámulatos múról és csodáról!¹¹

Itt az ideje belevágni!

Gyere, tarts velünk!

Ha úgy érzitek, hogy az életetek lehetne jelentőségtejtesebb, lehetne egy magasztosabb célja, erősebbek lehetnének a családi kötelekeitek és az Istennel való kapcsolatotok, kérlek, tartsatok velünk!

Ha egy olyan közösséget kerestek, akik azon dolgoznak, hogy a tőlük telhető legjobbak legyenek, hogy segítsenek a szükségét szenvedőkön és jobb helyé tegyék a világot, gyertek, tartsatok velünk!

Gyertek és lássátok meg, miről is szól ez a lenyűgöző, csodálatos és kalandos utazás.

Az út során ráleltek majd önmagatokra.

Felfedezitek a dolgok értelmét.

Megtaláljátok Istent.

Rátaláltok életetek legkalandosabb és legdicőségesebb utazására.

Erről teszem bizonyságomat: Megváltónk és Szabadítónk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. J. R. R. Tolkien: *A hobbit vagy: oda-vissza*. Ford.: Gy. Horváth László. Budapest, 2019, Magvető.
2. *A hobbit* alcíme.
3. Mózes 3:17.
4. Lásd Jób 38:4–7 („Istennek fiai... vigadozának”); Ésaías 14:12–13 („az Isten csillagai fölül helyezem ülőszékemet”); Jelenések 12:7–11 („lőn az égben viaskodás”).
5. „Joseph Smith próféta az *önrendelkezést* az »elme ama szabad függetlensége[ként]« írta le, »amelyet a menny oly kegyesen az

WALTER F. GONZÁLEZ ELDER
a *Hetvenektől*

emberi családra ruházott mint válogatott ajándékainak egyikét» [*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, comp. Joseph Fielding Smith (1977), 49]. Az »elme ama szabad függetlensége«, vagyis az önrendelkezés, az a hatalom, amely által az egyének „önrendelkezők” (T&Sz 58:28). Ez magában foglalja a jó és gonosz közötti, illetve a jóság és a gonoszág különböző mértékei közötti választásra való vágy gyakorlását, valamint a lehetőséget arra, hogy megtapasztaljuk e választás következményeit. Mennyei Atyánk annyira szereti a gyermekeit, hogy azt akarja, hogy megvalósítsuk mindazt, ami bennünk rejlik – hogy olyanná váljunk, mint Ő. A fejlődéshez elengedhetetlen, hogy az egyén rendelkezzen azzal a veleszületett képességgel, hogy meghozza a vágyott döntését. Az önrendelkezés olyan alapvető része az Ő gyermekeinek szánt tervének, hogy »még Isten sem alkothatott embert a saját képmására anélkül, hogy szabaddá ne tette volna« [David O. McKay, “Whither Shall We Go? Or Life’s Supreme Decision,” *Deseret News*, June 8, 1935, 1]” (Byron R. Merrill, “Agency and Freedom in the Divine Plan,” in Roy A. Prete, ed., *Window of Faith: Latter-day Saint Perspectives on World History* [2005], 162).

6. J. K. Rowling *Harry Potter és a titkok kamrája* című regényében Dumbledore, a Roxfort igazgatója, valami egészen hasonlót mond a fiatal Harry Potternek. Ez mindannyiunk számára csodálatos tanács. Korábbi üzeneteimben is használtam már, és szerintem érdemes elismételni.

7. „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, *hasonlókká leszünk Ő hozzát; mert meg fogjuk őt látni, a mint van*” (1 János 3:2; kiemelés hozzáadva).

Habár egy ilyen átalakulás megértése túlmutathat a felfogóképességünk határán, „a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.

Ha pedig gyermekek, örökösök is; örököseik Istennek, *örökösársai pedig Krisztusnak*; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.

Mert azt tartom, hogy a miket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a *dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik*” (Rómabeliek 8:16–18; kiemelés hozzáadva).

8. Lásd Máté 28:16–20.

9. Tolkien: *A hobbit*. 35.

10. Lásd Lukács 9:59–62.

11. Lásd LeGrand Richards, *A Marvelous Work and a Wonder*, rev. ed. (1966).

A Szabadító érintése

Amikor Őhozzá jövünk, Isten a segítségünkre siet, akár azért, hogy meggyógyítson, akár azért, hogy erőt adjon szembenézni bármely helyzettel.

Mintegy 2000 évvel ezelőtt, miután a boldogmondásokat és egyéb evangéliumi tantételeket tanította, a Szabadító lejött a hegyről. Útközben odament hozzá egy leprás férfi. Áhítatot és tiszteletet tanúsítva térdelt Krisztus elé, enyhülést keresve a gyötrelmei alól. Kérése egyszerű volt: „Uram, ha akarod, megtisztíthatasz engem.”

A Szabadító ekkor kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és így szólt: „Akarom, tisztulj meg.”¹¹

Azt tanuljuk ebből, hogy a Szabadítónk mindig meg akar áldani

bennünket. Némely áldás érkezhethet azonnal, míg mások tovább húzódnak, némelyek pedig akár ezen élet után is érkehetnek – de a megfelelő időben jönni fognak az áldások.

A leprához igen hasonlóan mi is erőre és vigaszra lelhetünk ebben az életben, ha elfogadjuk az Ő akaratát, és tudjuk azt, hogy Ő meg akar áldani bennünket. Meglelhetjük az erőt ahhoz, hogy szembenézzünk bármilyen kihívással, legyőzzük a kísértéseket, valamint hogy megértsük és elviseljük a nehéz körülményeinket.

Életének egyik legmegrendítőbb pillanatában a Szabadító is minden bizonnyal mélyebb erőt kapott a kitartáshoz, amikor így szólt Atyjához: „legyen meg a te akaratod”².

A leprás nem elbizakodott vagy követelőző módon adta elő a kérését. Szavai alázatos hozzáállásról tanúskodnak – nagy várakozással, ugyanakkor őszinte vággyal is, hogy legyen meg a Szabadító akaratára. Példa ez az olyan hozzáállásra, amellyel Krisztushoz kell jönnünk. Azzal a bizonyossággal tudunk Krisztushoz jönni, hogy az Ő vágya most és mindig is az lesz, ami a legjobb a halandó és az örökkévaló életünkre nézve. Ő olyan örökkévaló szemléletmóddal rendelkezik, amilyen-nel mi nem. Azzal az őszinte vággyal kell Krisztushoz jönnünk, hogy a mi akaratunk felemésztsődjön az Atya akaratában, ahogy az Ő akaratával is történt.³ Ez fog felkészíteni bennünket az örök életre.

Nagyon nehéz elképzelni azt a testi és érzelmi szenvedést, amely a Szabadítóhoz járuló leprásra nehezedett. A lepra az idegeket és a bőrt is megtámadja, testi elváltozásokat és fogyatékossgot okozva. Emellett súlyos társadalmi számkivettséghez is vezetett. A leprától szenvedő ember kénytelen volt elhagyni a szeretteit, és a társadalomtól elszigetelve élni. A leprásokat testileg és lelkiileg is tisztálatannak tekintették. Mózes törvénye

éppen ezért előírta, hogy a leprások megszaggatott ruházatot hordjanak, és bármerre jártak, azt kellett kiáltaniuk: „Tisztátalan!”⁴ Betegen és megvetettként a leprások sírkamrákba vagy elhagyott házakba költöztek.⁵ Nem nehéz elképzelni, hogy a Szabadító elé járuló leprás megtört ember volt.

Időnként mi is érezhetjük magunkat megtörtnek – különböző értelemben –, akár a saját vagy mások cselekedetei miatt, akár olyan körülmények okán, amelyeket nem tudunk befolyásolni. Az ilyen pillanatokban az akaratunkat az Ő kezébe helyezhetjük.

Néhány évvel ezelőtt Zulma – a feleségem, az életem párja, szeretett hitvesem – baljós híreket kapott, mindössze két héttel az egyik gyermekünk esküvője előtt. Daganatot találtak a fültőmirigyében, amely gyorsan növekedett. Az arca elkezdett feldagadni, és azonnal el kellett végezni rajta egy kényes műtétet. Sok gondolat szaladt át az elméjén és nehezedett a szívére. Vajon rosszindulatú a daganat? Hogyan fog felépülni ebből testileg? Vajon lebénul az arca? Milyen erős lesz a fájdalom? Lesznek maradandó hegek az arcán? Miután a daganatot eltávolítják, vajon nem fog-e visszatérni? Vajon részt vehet-e a fiunk esküvőjén? A műtőben fekvő megtörtnek érezte magát.

Abban a nagyon fontos pillanatban a Lélek azt súgta neki, hogy el kell fogadnia az Atya akaratát. Ekkor úgy

döntött, Istenbe helyezi a bizalmát. Erősen érezte azt, hogy bármi legyen is a kimenetel, az Ő akaratára lesz számára a legjobb. Hamarosan a műtéti altatás hatására álomba merült.

Később ezt írta költői szavakkal a naplójába: „A műtőasztalon meghajoltam Előtted, és alávetve magamat a Te akaratodnak, elaludtam. Tudtam, hogy bízhatok Tebenned, tudván azt, hogy semmi rossz nem származhat Tőled.”

Erőt és vigaszt talált abban, hogy alávetette akaratát az Atyáénak. Isten aznap nagymértékben megáldotta őt.

Bármilyenek legyenek is a körülményeink, gyakorolhatjuk a hitünket, hogy Krisztushoz jöjjünk, és megtaláljuk az Istent, akiben bízhatunk. Amint azt az egyik gyermekem, Gabriel írta egyszer:

*„A próféta szerint Isten arca a napnál fényesebb,
és a haja a hónál fehérebb,
és a hangja morajlik, mint a folyó zúgása,
és Őmellette az ember semmi. [...] Lesújt, mikor ráébredek, hogy még én is csak semmi vagyok.
És csak ekkor botorkálok oda egy istenhez, akiben bízhatok.
És csak ekkor fedezem fel az Istent, akiben bízhatok.”⁶*

Az olyan Isten, akiben bízhatunk, felserkenti a reményünket. Bízhatunk Őbenne, mert szeret minket és minden

körülmények közt azt szeretné, ami a legjobb számunkra.

A leprás a remény hatalmának köszönhetően lépett elő. A világ nem szolgált számára megoldásokkal, de még csak vigasszal sem. A Szabadító egyszerű érintését ezért bizonyára az egész lényét érintő simogatásnak érezte. Csak találgatni tudunk, milyen mélységes hálát érezhetett a leprás a Szabadító érintéséért, különösképpen akkor, amikor a szavakat hallotta: „Akarom, tisztulj meg.”

A történet szerint ekkor azonnal megtisztult a leprától.⁷

Mi is érezhetjük a Szabadító szeretetteljes, gyógyító kezének érintését. Mily öröm, remény és hála költözik a lelkünkbe, tudván, hogy Ő segíteni akar nekünk tisztának lenni! Amikor Őhöz járunk, Isten a segítségünkre siet, akár azért, hogy meggyógyítson, akár azért, hogy erőt adjon szembenézni bármely helyzettel.

Bárhogy legyen is, az Ő akaratának – és nem a sajátunknak – az elfogadása segíteni fog nekünk megérteni a körülményeinket. Semmi rossz nem származhat Istentől. Ő tudja, mi a legjobb számunkra. Lehet, hogy nem azonnal fogja elvenni a terheinket. Időnként könnyebbé teheti ezeket a terheket, ahogy azt Alma és a népe esetében is tette.⁸ A szövetségünknek köszönhetően végül elvételnek a terheink⁹, legyen az ebben az életben vagy a szent feltámadáskor.

Az arra irányuló vágy, hogy meglegyen az Ő akarat, párosulva Megváltónk isteni természetének megértésével, segít nekünk kifejleszteni azt a fajta hitet, amelyet a leprás tanúsított ahhoz, hogy megtisztuljon. Jézus Krisztus a szeretet Istene, a remény Istene, a gyógyulás Istene – olyan Isten, aki meg akar áldani bennünket, és segíteni akar nekünk, hogy tiszták legyünk. Ezt akarta már azelőtt, hogy erre a földre jött volna, amikor felajánlotta,

hogy megment bennünket, amikor vétékbe esünk. Ezt akarta a Gecsemáné kertjében, amikor emberileg felfoghatatlan fájdalmat viselt el a bűn árának megfizetésével járó gyötrelme során. Ezt akarja most, amikor értünk könyörög az Atyánál.¹⁰ Ezért visszhangozza ezt ma is a hangja: „Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztalak titeket.”¹¹

Meg tud gyógyítani minket és fel tud emelni bennünket, mert megvan hozzá a képessége. Magára vette a test és a lélek minden fájdalmát, hogy irgalommal telhessen meg a bensője, képessé válva ezáltal arra, hogy minden dologban megsegítsen minket, valamint hogy meggyógyítson és felemeljen bennünket.¹² Gyönyörűen és megindítóan fogalmazza meg ezt Ésaías Abinádi által idézett szavai:

„Bizonyára viselte a gyötrelmeinket, és hordozta a fájdalmainkat...

[A] mi vétkeinkért sebeztek meg, a mi gonoszságainkért ütöttek; a mi békességünket szolgáló fenytetés érte őt; és az ő sebei által gyógyulunk meg.”¹³

Ugyanezt az elképzelést tanítja a következő vers:

„Ó, názáreti Ácsmester,
Egy szív eltört, oly fájó már,
Egy élet darabokban hever –
Ó, mondd, te megjavítanád?”

*Saját édes életét
Szövi a miénkbe úgy,
Hogy ez a megtört lét
Lesz majd megint »ép és új«!*

*Szívem kusza vágyait
Formáld jóvá még egyszer,
Hitet, reményt, jót és rosszat,
Ó, názáreti Ácsmester!”¹⁴*

Ha úgy érzitek, hogy bármi módon nem vagytok tiszták, ha megtörtnek

érezitek magatokat, tudnotok kell, hogy tisztává lehet tenni benneteket, meg lehet benneteket javítani, mert Ő szeret titeket. Bízotok abban, hogy semmi rossz nem származhat Tőle.

Mivel Ő „mindenek alá ereszkedett”¹⁵, lehetővé teszi, hogy minden, ami az életünkben eltört, összeforrjon, és ezáltal megbékélhetünk Istennel. Óáltala minden dolog megbékél, úgy a földön lévő dolgok, mint a mennyben lévő dolgok, „békességet szerezvén az ő keresztyének vére által”¹⁶.

Jöjjünk Krisztushoz, megtéve az összes szükséges lépést! Eközben szavaink ezt a hozzáállásunkat tükrözzék: „Uram, ha akarod, megtisztíthatasz engem.” Ha így teszünk, részesülhetünk a Mester gyógyító érintésében, ezzel együtt pedig hangjának édes csengésében: „Akarom, tisztulj meg.”

A Szabadító olyan Isten, akiben bízhatunk. Ő a Krisztus, a Felkent, a Messiás, akiről bizonyosságot teszek az Ő szent nevében, méghozzá Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 8:2–3.
2. Máté 26:42.
3. Lásd Móziás 15:7.
4. Lásd 3 Mózes 13:45.
5. Lásd Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary* (1973), 1:174.
6. Lásd még Példabeszédek 3:5–6; Tan és szövetségek 110:2–3; Mózes 1:2–10.
7. Lásd Máté 8:3.
8. Lásd Móziás 24:8–15.
9. Lásd Móziás 24:13–16.
10. Lásd Tan és szövetségek 45:3–5.
11. Máté 11:28.
12. Lásd Alma 7:12.
13. Móziás 14:4–5.
14. George Blair, “The Carpenter of Nazareth,” in Obert C. Tanner, *Christ's Ideals for Living* (Sunday School manual, 1955), 22; vö. Jeffrey R. Holland: A javításra szoruló dolgok. *Liahóna*, 2006. máj. 71.
15. Tan és szövetségek 88:6.
16. Kolossébeliek 1:20; lásd még 2 Korinthusbeliek 5:18–20.

GARY E. STEVENSON ELDER
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Ne tévessz meg engem!

Amikor engedelmeskedünk Isten parancsolatainak, mindig a helyes irányba leszünk vezetve, és nem leszünk megtévesztve.

Mai tanácsaim mindenkinek szólnak, de *különösen* nektek, a felnövekvő nemzedék tagjainak: elemis gyermekeknek, fiatal férfiaknak és fiatal nőknek. Mélységesen szeret benneteket az Úr napjainkra adott prófétája, Russell M.

Nelson elnök – olyannyira, hogy tavaly sokatokat megszólított az Izrael nagy reménysége című, fiataloknak szóló különleges áhítat világméretű közvetítésén.¹ Gyakran halljuk, hogy Nelson elnök pontosan így – „Izrael reménységének” – hív benneteket, Jézus Krisztus visszaállított egyházának felnövekvő nemzedékét és jövőjét.

Fiatal barátaim! Két családi történet elmesélésével szeretném kezdeni.

A 102. kiskutya

Évekkel ezelőtt arra a meglepő látványra értem haza a munkából, hogy mindent fehér festéknyomok pötytyöznek – a földet, a garázskaput és a vöröstéglás házunkat is. Közelebbről megvizsgáltam a helyszínt, és felfedeztem, hogy a festék még friss. Festéknyom vezetett a hátsó kert felé, így hát követtem azt. Ott találtam az ötéves fiamat ecsettel a kezében, amint éppen a kutyánkat kergeti. A gyönyörű fekete labradorunk majdnem félig fehérre volt mázolja!

„Mit csinálsz?” – kérdeztem ingerült hangon.

A fiam megállt, rám pillantott, aztán a kutyára, onnan pedig a festéktől csöpögő ecsetre, majd ezt mondta: „Csak azt szeretném, ha a kutyánk úgy nézne ki, mint a fekete pötytös kutyák

a filmben – tudod, a 101 kiskutyás filmben.”

Nagyon szerettem a kutyánkat. Szerintem tökéletes volt, de a fiam aznap másként gondolta.

A csíkos cicus

A második történetem Grover nagy-nagybácsihoz kapcsolódik, aki egy vidéki házban, a várostól távol lakott. Grover bácsi már igencsak öreg volt. Úgy gondoltuk, jó lenne, ha a fiaink találkozna vele, mielőtt meghal. Így aztán az egyik délután elautóztunk szerény házához. Leültünk együtt beszélgetni, és bemutatni őt a fiainknak. Nem sokkal a beszélgetés kezdete után a két kisfiunk, aki talán öt-, illetve hatéves volt, ki szeretett volna menni játszani.

Hallva a kérésüket, Grover bácsi lehajolt, hogy egy magasságba kerüljön az arcuk. Az arca olyan cserzett és annyira idegen volt a fiúknak, hogy egy kicsit tartottak tőle. Azt mondta nekik a maga érdes hangján: „Legyetek óvatosak! Sok odakünn a bűzös borz.” Ezt hallva Lesa és én elége megriadtunk; aggódtunk, hogy lespriccelheti őket egy bűzös borz! A fiúk hamarosan kimentek játszani, mi pedig tovább beszélgettünk.

Később, amikor beszálltunk az autóba, hogy hazainduljunk, megérdeklődtem a fiúktól: „Na, láttatok bűzös borzot?” Az egyikük így válaszolt: „Nem, egyet sem, de láttunk egy fekete cicust, amelyiknek fehér csíkok voltak a hátán!”

A nagy megtévesztő

Ezek a történetek, amelyekben ártatlan gyermekek derítenek ki valamit az életről és a valóságról, mindegyikünket megmosolyogtatják, ugyanakkor egy mélyebb elgondolást is szemléltetnek.

Az első történetben a kisfiunk egy gyönyörű kutyát tartott háziállatként; ennek ellenére fogott egy vödör festéket,

és ecsettel a kézben eltöklelte, hogy megalkotja a saját kitalált valóságát.

A második történetben a fiúk boldog tudatlanságban voltak azzal kapcsolatban, hogy milyen gusztustalan veszélyt jelenthet rájuk egy bűzös borz. Nem tudván megfelelően beazonosítani azt, amivel szembetalálták magukat, azt kockáztatták, hogy szerencsétlen következményeket fognak elszenvedni. Ezek a tévesen észlelt személyazonosság történetei – amikor valaki úgy gondolja, hogy a valóság nem is az. Ezekben az esetekben a következmények csekélyek voltak.

Napjainkban azonban sokan küzdenek ugyanezen nehézségekkel sokkal nagyobb méretekben. Vagy képtelenek úgy látni a dolgokat, ahogy azok igazából vannak, vagy elégedetlenek az igazsággal. Ráadásul napjainkban olyan erők vannak működésben, amelyek szándékosan úgy lettek kialakítva, hogy eltérítsenek bennünket a teljes igazságtól. E megtévesztések és hazugságok messze felülmúlnak egy-egy ártatlanul eltévesztett személyazonosságot, a következményeik pedig gyakran iszonyatosak, nem csekélyek.

Sátán, a hazugságok atyja és a nagy megtévesztő azt szeretné, ha kétségbe vonnánk a dolgokat, ahogy azok ténylegesen vannak, illetve hogy vagy figyelmen kívül hagyjuk az örökkévaló igazságokat, vagy cseréljük ki őket valami olyanra, ami kellemesebbnek

tűnik. „[H]áborúzik Isten szentjeivel”²², és évezredekét töltött számításokkal és azzal, hogy gyakorolja a képességét Isten gyermekeinek a meggyőzésére arról, miszerint *a jó gonosz és a gonosz jó*.

Hírhedtté vált arról, hogy meggyőzi a halandókat, miszerint a bűzös borzok csupán kiscicák, vagy hogy egy kis festék hozzáadásával a labrador dalmatává változtatható!

Most pedig nézzünk meg egy olyan példát ugyanerre a tantételre a szentírásokból, amikor Mózes, az Úr prófétája, ugyanezzel a kérdéssel szembesült. „Mózes... felragadtatott egy rendkívül magas hegyre, ...szemtől szembe látta Istent, és beszélt vele”²³. Isten az örökkévaló kilétéről tanította Mózeset. Bár Mózes halandó és tökéletlen volt, Isten azt tanította neki, hogy „az én Egyszülöttem hasonlóságára vagy; és az én Egyszülöttem a Szabadító”²⁴.

Összefoglalva ezt a bámulatos látomást, Mózes látta Istent, és önmagáról is tanult valami fontosat: ő valóban *Isten fia*.

Jól figyeljétek, mi történt, ahogy bezárt az a csodás látomás. „És lón, hogy... jött a Sátán, kísértve őt, mondván: Mózes, *ember fia*, hódolj nekem!”²⁵ Mózes bátran felelt neki: „*Ki vagy te?* Mert íme, én *Isten fia* vagyok, az ő Egyszülöttjének hasonlóságára; és hol van a *te* dicsőséged, hogy hódolnom kellene *neked?*”²⁶

Más szavakkal szólva Mózes ezt mondta: „Nem tudsz megtéveszteni engem, mert tudom, hogy ki vagyok. Isten képmására lettem teremtve. Te nem rendelkezel az Ő világosságával és dicsőségével. Akkor hát miért hódolnék neked, vagy esnék áldozatul a megtévesztésednek?”

Most pedig figyeljétek meg, hogyan válaszol Mózes a továbbiakban. Ezt a kijelentést teszi: „Eredj innen, Sátán; *ne tévessz meg engem*”²⁷.

Sokat tanulhatunk abból, amilyen karakán választ Mózes adott az ellenségtől érkező kísértésre. Arra kérlek benneteket, hogy ugyanígy feleljétek ti is, amikor úgy érzitek, hogy kísértés környéke. Parancsoljatok rá lelketek ellenségére e szavakkal: „Menj innen! Neked nincs dicsőséged. Ne kísért engem és ne hazudj nekem! Mert tudom, hogy Isten gyermeke vagyok. És mindig is az Istenemet fogom segítségül hívni.”

Az ellenség azonban nem adja fel könnyen a megtévesztésünkre és lealacsonyításunkra irányuló romboló szándékát. Határozottan nem tette ezt Mózes esetében sem, ehelyett azt szerette volna, ha elfelejtetheti vele az örökkévaló kilétét.

Mintha csak gyerekes hiszti lett volna a részéről, „Sátán hangos szóval felkiáltott, és toporzékkolt a földön, és parancsolt, mondván: Én vagyok az Egyszülött, hódolj nekem!”²⁸

Tekintsük át. Hallottátok, mit mondott az imént? „Én vagyok az Egyszülött. Hódolj *nekem!*”

A nagy megtévesztő lényegében ezt mondta: „Ne aggódj, nem foglak bántani – nem bűzös borz vagyok, csupán egy ártatlan, fekete-fehér cicuska.”

Mózes ekkor Istent szólította, és részesült az Ő isteni erejében. Bár az ellenség reszketett és a föld rázkódott, Mózes *nem hátrált meg*. A hangja

egyértelmű és világos volt. „Távozz tőlem, Sátán – szólította fel –, mert ennek az egy Istennek, csak neki hódolok, aki a dicsőség Istene!”⁹

Így végül „eltávozott... Mózes színe elől”¹⁰.

Miután az Úr megjelent és megáldotta Mózeszt az engedelmisségéért, ezt mondta:

„Áldott vagy, Mózes, mert... erősebbé tétetsz sok vizeknél...”

És lásd, én veled vagyok, még hozzá napjaid végezetéig”¹¹.

Mózes ellenállása az ellenségnek élénk és tanulságos példa mindegyikünk számára, életünk bármely szakaszában legyünk is. Személyesen nektek szóló erőteljes üzenet – hogy tudhassátok, mit tegyetek, amikor ő megpróbál megtevesztetni titeket. Ugyanis Mózeshez hasonlóan ti is megáldattatok a mennyei segítség ajándékával.

Parancsolatok és áldások

Hogyan találhatjátok meg ezt a mennyei segítséget, ahogy Mózes is megtalálta, és miként ne legyetek megtevesztve vagy engedjetelek a kísértésnek? Maga az Úr erősítette meg az isteni támogatás világos csatornáját ebben az adományozási korszakban, amikor kijelentette: „Tehát én, az Úr, ismerve a csapásokat, melyek a föld lakóit érik, szólítottam ifj. Joseph Smith szolgálómat, és szóltam hozzá a mennyből, és parancsolatokat adtam neki”¹². Egyszerűbben fogalmazva azt mondhatjuk, hogy az Úr, aki ismeri „kezdetől fogva... a véget”¹³, ismeri napjaink jellegzetes nehézségeit. Így hát módot biztosított arra, hogy ellen tudjunk állni a kihívásoknak és kísértéseknek, melyek közül sok az ellenség megtevesztő befolyásának és támadásainak közvetlen következményeként áll elő.

E mód egyszerű. Isten a szolgálóin keresztül szól hozzánk – az Ő

gyermekeihez – és ad nekünk parancsolatokat. Át is fogalmazhatnánk az általam imént idézett verset ekképpen: „én, az Úr..., szólítottam... szolgálómat, [Russell M. Nelson elnököt,] és szóltam hozzá a mennyből, és parancsolatokat adtam neki”. Hát nem dicsőséges ez az igazság?

Ünnepélyes tanúságot teszek arról, hogy az Úr teljesen valóságosan beszélt Joseph Smithhez a mennyből, kezdve a pompázatos első látomással. Nelson elnökhöz is szól a mi időnkben. Tanúságot teszem, hogy Isten az elmúlt korok prófétáival is tanácskozott, és olyan parancsolatokat adott nekik, melyek célja az, hogy ebben az életben boldogságra, a következőben pedig dicsőségre vezessék a gyermekeit.

Isten továbbra is ad parancsolatokat, a napjainkban élő prófétáknak. Rengeteg példa van erre: otthonközponterűbb, egyház által támogatott egyensúly az evangélium oktatásában; a házi- és látogatótanítás felváltása szolgálattétellel; kiigazítások a templomi folyamatokban és szertartásokban; valamint az új Gyermek és fiatalok program. Ámulok azon szeretetteljes Mennyei Atya és Fia, Jézus Krisztus jóságán és könyörületén, akik újból visszaállították a Szabadító egyházát a földre, és prófétát hívtak el napjainkban. Jézus Krisztus evangéliumának visszaállítása a veszélyes idöket az idök teljességével ellensúlyozza.

A gonoszság sohasem volt boldogság

A prófétáknak adott parancsolatok iránti engedelmisség nemcsak ahhoz kulcsfontosságú, hogy elkerüljük ennek a megtevesztőnek a befolyását, hanem a tartós öröm és boldogság megtapasztalásához is. E mennyei képlet igen egyszerű: az igazlelkűség, vagyis a parancsolatoknak való engedelmisség, áldásokat eredményez, az áldások pedig boldogságot – tehát örömet – hoznak az életünkbe.

Ahogy azonban Mózeszt megpróbálta megtevesztetni, az ellenség titeket is épp úgy igyekszik becsapni. Mindig is másnak tette magát, mint ami. Mindig megpróbálja elrejtetni, hogy ki is ő igazából. Azt állítja, hogy az engedelmisség nyomorúságossá teszi az életeteket és megfoszt benneteket a boldogságtól.

Ismeritek néhány megtevesztő csel-szövést? Példának okáért elkendőzi a tiltott kábítószeres vagy az ivászat romboló következményeit, és inkább azt sugallja, hogy élvezetet fog okozni. Eláraszt bennünket a közösségi médiában és egyéb online tartalmakban fellelhető különféle káros részletekkel, mint amilyen a bénító összehasonlítás és az idealizált valóság. Emellett az interneten található egyéb káros tartalmak álcája mögött rejtőzködik, mint például a pornográfia, mások kirívó megtámadása internetes megfélemlítés útján, valamint olyan félretájékoztató elhintése, mellyel kétséget vagy félelmet kelt a szívünkben és az elménkben. Körmönfont módon ezt suttogja: „Csak kövess, és bizonyosan boldog leszel!”

Különösképpen érvényesek napjainkra a Mormon könyve egyik prófétájának sok évszázaddal ezelőtt lejegyzett szavai: „a gonoszság sohasem volt boldogság”¹⁴. Ismerjük fel Sátán megtevesztéseit a maguk valójában! Hárítsuk el magunktól és leplezzük le annak a hazugságait,

RUSSELL M. NELSON ELNÖK

aki arra törekszik, hogy elpusztítsa a lelkünket, valamint ellopja tőlünk a jelen örömét és a jövő dicsőségét.

Drága fivérem és nővérem!
Muszáj hithűnek és ébernek maradnunk, mert ez az egyetlen módja annak, hogy felismerjük az igazságot, és hogy meghalljuk az Úr hangját az Ő szolgálain keresztül. „[M]ert a Lélek az igazat mondja, és nem hazudik. [E]zen dolgokat... világosan nyilvánítják ki nekünk, lelkünk szabadulására. [M]ert Isten ezeket a régi prófétáknak is elmondta.”¹⁵ A Mindenható Isten szentjei vagyunk, Izráel reménysége! Vajon meg fogunk inogni? „Várunk, míg sorsunk eldől? Nem! Tiszta szívvel és lélekkel hűek leszünk mindörökkre”¹⁶ Isten parancsához.

Tanúságomat teszem *Izráel Szentjéről*, méghozzá Jézus Krisztus nevééről. Bizonyosságot teszek az Ő maradandó szeretetéről, igazságáról és örömről, melyet az Ő végtelen és örökkévaló áldozata tesz lehetővé. Amikor engedelmeskedünk a parancsolatainak, mindig a helyes irányba leszünk vezetve, és nem leszünk megtevéstve. Szabadítónk, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Vö. Russell M. Nelson elnök: Izráel nagy reménysége. (Világméretű áhítat fiataloknak, 2018. jún. 3., HopeofIsrael .ChurchofJesusChrist.org.)
2. Tan és szövetségek 76:29.
3. Mózes 1:1–2.
4. Mózes 1:6.
5. Mózes 1:12; kiemelés hozzáadva.
6. Mózes 1:13; kiemelés hozzáadva.
7. Mózes 1:16; kiemelés hozzáadva.
8. Mózes 1:19.
9. Mózes 1:20.
10. Mózes 1:22.
11. Mózes 1:25–26.
12. Tan és szövetségek 1:17.
13. Ábrahám 2:8.
14. Alma 41:10; kiemelés hozzáadva.
15. Jákób 4:13.
16. Hűek leszünk. *Himnuszok*, 166. sz.

A második nagy parancsolat

A legnagyobb örömünk abból fakad, ha segítjük a fivéreinket és nővéreinket.

Drága fivérem és nővérem! Köszönöm nektek mindazt, amit Izráelnek a fátyol mindkét oldalán történő egybegyűjtéséért, a családok megerősítéséért, valamint a szükségét látók életének megáldásáért tesztek. Köszönöm, hogy Jézus Krisztus igaz követőiként éltek.¹ Ismeritek és szeretettel betartjátok az Ő két nagy parancsolatát: szeressétek Istent és szeressétek a felebarátaitokat.²

Az elmúlt hat hónapban Nelson nővér és jómagam szentek ezreivel találkoztunk, miközben Közép- és

Dél-Amerikába, a Csendes-óceáni szigetekre, valamint az Amerikai Egyesült Államok különböző városaiba utaztunk. Utazásaink közben abban reménykedünk, hogy építeni tudjuk a *ti* hiteteket. Mégis mindig úgy térünk vissza, hogy a *mi* hitünket erősítették meg azok az egyháztagnak és barátok, akikkel találkoztunk. Megoszthatnék veletek három jelentőségeltjes pillanatot a legutóbbi élményeinkből?

Májusban Nelson nővér és én Gerrit W. Gong elderrel és Susan Gong

Az új-zélandi Aucklandban tett látogatása során Nelson elnök és felesége találkozott két christchurchi mecset imámjaival.

nővérrel a Dél-Csendes-óceáni térségbe utaztunk. Amikor Új-Zélandon, Aucklandben jártunk, abban a megtiszteltetésben volt részünk, hogy találkoztunk annak a két christchurchi mecsetnek az imámjaival, ahol mindössze két hónappal korábban ártatlan hívőket lőttek agyon egy szörnyű erőszakos cselekmény során.

Együttérzésünket fejeztük ki e más hiten lévő fivéreknél, és kölcsönösen megerősítettük a vallásszabadság iránti elkötelezettségünket.

Önkéntes munkát és egy szerény anyagi segítséget is felajánlottunk a mecsetjeik újjáépítéséhez. Az e muszlim vezetőkkel folytatott találkozásunk telve volt a testvériség gyengéd megnyilvánulásaival.

Augusztusban Quentin L. Cook elder és Mary Cook nővér társaságában Nelson nővér és jómagam olyan, zömükben nem a mi hitünkön lévő emberekkel találkoztunk az argentinai Buenos Airesben, akiknek az életét megváltoztatták az Utolsó Napi Szent Szeretetszolgálatunkon keresztül nekik juttatott kerekesszékek. Lélekemelő volt számunkra, ahogy hangot adtak az újdonsült mozgékonyaságuk feletti örömteli hálájuknak.

A harmadik becses pillanat alig néhány hete esett meg itt Salt Lake Cityben. Egy olyan egyedi levélből eredt, amelyet a születésnapomon kaptam egy 14 éves fiatal nőtől, akit Marynek fogok hívni.

Mary olyan dolgokról írt, amelyek közősek benne és bennem: „10 gyermeked van. Nálunk is 10 gyermek van. Beszélj mandarinul. A családomban hét gyermek – köztük én is – Kínából lett örökbe fogadva, ezért a mandarin az anyanyelvünk. Te szívsebész vagy. A nővéremnek két nyitott szív[műtétje] volt. Te szereted a kétórás istentiszteletet. Mi szeretjük a

kétórás istentiszteletet. Neked abszolút hallásod van. A bátyámnak is abszolút hallása van. Ő is vak, mint én.”

Mary szavai mélyen megérintettek, feltárva nem csupán óriási lelkét, hanem az anyja és az apja áldozatkészségét is.

Az utolsó napi szentek – csakúgy, mint Jézus Krisztus más követői – mindig keresik, hogy miként segítsenek, emeljenek fel és szeressenek másokat. Ők, akik készek arra, hogy az Úr népének neveztessenek, „hajlandóak... egymás terheit viselni..., gyászolni azokkal, akik gyászolnak..., és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak”²³.

Ők igazán arra törekednek, hogy az első és a második nagy parancsot szerint éljenek. Amikor teljes szívünkkel szeretjük *Istent*, Ő egy gyönyörű, erényes körforgás részeként *mások* jólléte felé fordítja a szívünket.

Lehetetlen lenne kiszámolni a földkerekség utolsó napi szentjei által minden év minden napján nyújtott szolgálat mennyiségét, *lehetséges* viszont kiszámolni az egyház mint szervezet által a segítő kézre szoruló férfiak és nők – fiúk és lányok – megáldásáért tett jót.

Az egyházi emberbaráti segítőmunkája 1984-ben indult. Ekkor került sor az egész egyházra kiterjedő böjtre, hogy pénzt gyűjtsenek a Kelet-Afrikában pusztító aszály által sújtott emberek megsegítésére. Az egyháztagok 6,4 millió dollárt adományoztak csak azon az egy böjti napon.

M. Russell Ballard (akkor még) eldöntött és Glenn L. Pace fivért Etiópiába küldték felmérni, hogyan lehetne a legjobban felhasználni ezt a megszentelt pénzalapot. Ez az erőfeszítés bizonyult a későbbi Utolsó Napi Szent Szeretetszolgálat kezdetének.

Azóta az Utolsó Napi Szent Szeretetszolgálat több mint *kétmilliárd* dollárnyi segílyt juttatott el a szűkséget szenvedők támogatására világszerte. Ezt a segítséget a címzettek egyházi hovatartozásra, nemzetiségre, fajra, nemi irányultságra, nemre vagy politikai meggyőződésre való tekintet nélkül kapják.

Ez nem minden. Megsegítendő az Úr egyházának ínséges helyzetben lévő tagjait, szeretjük és betartjuk a böjti ősi törvényét.⁴ Éhezünk, hogy segítsük az éhezőket. Havonta egy napot étkezés nélkül töltünk, és ezen élelem árát (illetve annál is többet) a szűkséget szenvedőknek adományozzuk.

Soha nem fogom elfelejteni az első nyugat-afrikai látogatásomat 1986-ban. A szentek nagy létszámában jöttek el a gyűléseinkre. Bár anyagi értelemben nem volt sok tulajdonuk, a legtöbben makulátlan fehér ruhába öltözve jöttek.

Megkérdeztem a cövekelnököket, hogyan gondoskodik az olyan egyháztagokról, akiknek ilyen kevés jutott. Azt felelte, hogy a püspökeik jól ismerik

a népüket. Ha az egyháztagoknak telt napi két étkezésre, nem volt szűkség segítségre. Ha azonban csak egy étkezésre vagy egyre sem telt – még családi segítséggel sem –, akkor a püspökök biztosítottak a böjti felajánlásokból fizetett ételt. Majd hozzátette ezt a figyelemreméltó tény: a böjti felajánlásaik általában *meghaladták* a kiadásait. A megmaradó böjti felajánlásokat azután továbbküldték *más helyeken* lévő embereknek, akiknek a szűkségelei meghaladták a sajátjukat. Ezek a rendíthetetlen afrikai szentek nagyszerű leckét tanítottak nekem a böjti *törvényének* és *lelkiületének* erejéről.

Az egyház tagjaiként rokoni érzelmeket táplálunk azok iránt, akik bármilyen módon szenvednek.⁵ Isten fiaiként és leányaiként mindannyian fivérek és nővérek vagyunk. Megfogadjuk az egyik ószövetségi intelmet: „Örömet nyisd meg kezedet a szűkölködő és szegény atyádfiának”⁶.

Arra is törekszünk, hogy az Úr Jézus Krisztus tanításai szerint éljünk, amint azok fel vannak jegyezve a Máté 25-ben:

„Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem;

Mézítelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok...

[A] mennyiben megcselekedtetek egygyel ez én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtetek meg.”⁷

Hadd idézzek csupán néhány példát arra, miként követi az egyház a Szabadító e tanításait.

Az éhezés enyhítésére az egyház világszerte 124 püspökök tárházát működtet. Ezeken keresztül minden évben megközelítőleg 400 000 élelmszerrendelést adnak ki a szűkséget szenvedő egyéneknek. Azokon a helyeken, ahol nincs tárház, a püspökök és gyülekezeti elnökök az egyház böjti felajánlási alapjából vesznek ki azért, hogy élelmet és ellátmányt biztosítsanak szűkségben lévő tagjaiknak.

Az éhség támasztotta kihívás azonban messze túlmegy az egyház határain, és világszerte növekszik. Egy közelmúltbeli ENSZ-jelentés szerint az alultáplált emberek száma ma már meghaladja a 820 milliót a világon – vagyis ez majdhogynem a föld minden kilencedik lakosa.⁸

Micsoda kijózanító statisztika! Mily hálásak vagyunk a hozzájárulásaitokért! A ti szívből jövő bőkezűségeteknek köszönhetően világszerte milliók fogják megkapni az oly szűkséges élelmet, ruhát, ideiglenes hajlékot, kerekesszéket, orvosságot, tiszta vizet és egyebet.

A világban számos betegség oka a szennyezett víz. A mai napig az egyház emberbaráti kezdeményezése már több mint 76 országban közösségek százainak segített tiszta vízhez jutni.

A Kongói Demokratikus Köztársaságban, Luputában látható e projektek egyik nagyszerű példája. A több mint 100 000 fős városban *nem volt csapvíz* . A polgároknak nagy

távolságokat kellett gyalogolniuk a biztonságos víznyerő helyekig. 29 kilométernyire felfedeztek egy hegyi forrást, de a városiak nem jutottak hozzá rendszeresen ahhoz a vízhez.

Amikor az emberbaráti misszionáriusaink tudomást szereztek e kihívásról, építőanyagot és képzést biztosítva dolgoztak a luputai vezetőkkel közösen azon, hogy bevezessék a városba a vizet. A luputaiak *három éven keresztül* ástak, hogy a sziklákon és az őserdőn keresztül kiássonak egy egy méter mély árkot. Közösen dolgozva végül elérkezett az örömteli nap, amikor friss, tiszta víz vált elérhetővé mindenki számára a településen.

Az egyház a menekülteket is segíti, legyen szó akár polgárháborús viszályról, természeti csapásokról vagy vallási üldöztetésről. A lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek száma jelenleg több mint 70 millió.⁹

Az egyház csak 2018-ban 56 országban juttatott segélykészleteket a menekülteknek. Ezenkívül sok egyháztag tölti az idejét önkéntesként azzal, hogy menekülteknek segít beilleszkedni az új közösségükbe. Mindegyikötöknek köszönetet mondunk, akik felkarolják az új otthonuk létrehozásán igyekvőket.

Az Amerikai Egyesült Államokban a Deseret Industries számára adott nagylelkű adományokon keresztül minden évben több millió kilónyi ruha kerül begyűjtésre és szétválogatásra. Bár a helyi püspökök igénybe veszik ezt a hatalmas készletet a szükségét szenvedő egyháztagok megsegítésére, a *legnagyobb* része további jótékonyági szervezetekhez kerül adományként, akik világszerte szétosztják azt.

Az egyház csupán az elmúlt évben 35 országban több mint 300 000 embernek nyújtott személetes ellátást, 39 országban anyák és csecsemők ezreinek újszülötellátást, valamint országok tucatjaiban

élő több mint 50 000 embernek kerekesszéket.

Az egyház közismerten az elsők között reagál, amikor tragédia történik. Még *mielőtt* lecsapna egy-egy hurrikán, az egyházi vezetők és alkalmazottak ott vannak a szóban forgó területeken, és már terveket készítenek arra, hogyan fogják eljuttatni a segélyszállítmányokat és az önkéntesek segítségét a leendő érintettekhez.

Az egyház csak a tavalyi évben több mint 100 katasztrófa helyzeti segítségnyújtási projektet valósított meg világszerte, hurrikánok, tüzek, árvizek, földrengések és egyéb csapások áldozatait segítve.

Amikor csak lehetséges, a sárga Segítő Kezek mellényt viselő egyháztagjaink nagy létszámban kerülnek mozgósításra, hogy a katasztrófák által sújtott embereknek segítsenek. Az ilyen szolgálat – amelyet közületek oly sokan végeznek – képezi a szolgálattétel lényegét.

Drága fivérem és nővérem! Az általam leírt tevékenységek csupán egy kis részét alkotják Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza növekvő jólléti és emberbaráti segítőmunkájának.¹⁰ És *ti* vagytok azok, akik mindezt lehetővé teszik. A példamutató életeteknek, nagylelkű szíveteknek és segítő kezeteknek köszönhetően nem csoda, hogy oly sok közösség és kormányzati vezető dicséri az erőfeszítéseiteket.¹¹

Amióta az egyház elnöke lettem, el-elámulok azon, milyen sok elnök, miniszterelnök és nagykövet mond nekem őszinte köszönetet a népüknek nyújtott emberbaráti segítségünkért. Azért az erőért is kifejezik a hálájukat, amellyel hű, tevékeny állampolgárként a hithű egyháztagjaink gyarapítják az országukat.

Sokszor elámulok akkor is, amikor a világ vezetői az Első Elnökséghez látogatva hangot adnak *a saját reményüknek*, miszerint az egyház az ő országukban is meg lesz szervezve. Miért? Mert tudják, hogy az utolsó napi szentek segíteni fognak erős családokat és közösségeket építeni, jobbá téve mások életét, *bárhol* éljenek is.

Mindegy, merre van a hazánk, az egyház tagjaiként szenvedélyesen valljuk Isten atyai mivoltát és az emberek testvéri mivoltát. Vagyis a *mi* legnagyobb örömünk abból fakad, ha segítjük a fivéreinket és nővéreinket, bárhol éljünk is ebben a csodálatos világban.

Segítséget nyújtani másoknak – tudatos erőfeszítést tenni azért, hogy

HENRY B. EYRING ELNÖK
második tanácsos az Első Elnökségben

annyira vagy *még jobban* törődünk másokkal, mint amennyire magunkkal törődünk –, ez a mi örömünk. Hozzáteszem, különösen akkor, amikor nem kényelmes, és amikor emiatt a kényelmi körünkön kívülre kerülünk. Ama második nagy parancsolat szerint *élni* jelenti a *kulcsot* ahhoz, hogy Jézus Krisztus igaz tanítványává váljunk.

Drága fivérem és nővérem! Élő példái vagytok ama gyümölcsöknek, amelyek Jézus Krisztus tanításainak követéséből sarjadnak. Köszönöm nektek! Szeretlek benneteket!

Tudom, hogy Isten él. Jézus a Krisztus. Az Ő egyháza visszaállítotott ezekben az utolsó napokban, hogy betöltse a maga isteni céljait. Erről tesztek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Moróni 7:48.
2. Lásd Máté 22:37–39; Lukács 10:27.
3. Móziás 18:8–9.
4. Lásd Ésaías 58:3–12.
5. Az egyház történetének korai időszakában a bátor pionírok egyúttal éheztek, hajléktalanok és üldözöttek is voltak.
6. 5 Mózes 15:11.
7. Máté 25:35–36, 40.
8. Lásd Food and Agriculture Organization of the United Nations [az ENSZ Élelmészügyi és Mezőgazdasági Szervezete] and others, *The State of Food Security and Nutrition in the World 2019*, 6, fao.org/3/ca5162en/ca5162en.pdf.
9. Lásd “Worldwide Displacement Tops 70 Million, UN Refugee Chief Urges Greater Solidarity in Response,” United Nations High Commissioner for Refugees website, June 19, 2019, unhcr.org/en-us.
10. Az egyház jótékonyági erőfeszítéseit illető további tudnivalóért lásd ChurchofJesusChrist.org/topics/welfare; LatterDaySaintCharities.org; [facebook.com/LatterDaySaintCharities](https://www.facebook.com/LatterDaySaintCharities); JustServe.org.
11. „A leghathatósabb szórólap, melyet magunkkal hordozunk, a mi saját életünk és példánk jósága lesz” (Vö. Gordon B. Hinckley: *Találjátok meg a bárányokat, és tápláljátok a juhokat. Liahóna*, 1999. júl. 121.).

Szentség és a boldogság terve

A nagyobb személyes szentségből nagyobb boldogság származik.

Kedves fivérem és nővérem! Erőért imádkoztam, hogy segíthessek nektek a személyes boldogságkeresetekben. Néhányan talán már most is elégedettek érzik magukat, azonban bizonyára senki sem utasítaná el az ajánlatot egy kicsivel több boldogságra. Bárki lelkesen fogadna el egy szavatolt ajánlatot a tartós boldogságra.

Éppen ez az ugyanis, amit Mennyei Atya, az Ő Szeretett Fia, Jézus Krisztus, valamint a Szentlélek kínál Mennyei Atya minden lélekgyermekének, aki most él, majd élni fog, illetve valaha is élt ezen a világon. Ezen ajánlatot olykor a boldogság tervének nevezik. Alma próféta is így nevezte, midőn fiát tanította, aki a bűnyomorúságában dagonyázott. Alma tisztában volt azzal, miszerint a gonoszság sohasem lehet boldogság a fia számára – ahogyan Mennyei Atya egyetlen gyermeke számára sem.¹

Azt tanította fiának, hogy a szentségben való gyarapodás a boldogsághoz vezető egyetlen ösvény. Egyértelművé tette, hogy a nagyobb szentség Jézus Krisztus engesztelése révén válik lehetővé, amely megtisztít és tökéletesít bennünket.² Kizárólag a Jézus Krisztusba vetett hit, a folyamatos bűnbánat, valamint a szövetségek

megtartása révén tarthatunk igényt arra a tartós boldogságra, amelynek megtapasztalására és megtartására mindannyian oly hön vágyunk.

Azért imádkozom ma, hogy segítsetek lehessek annak megértésében, miszerint a nagyobb személyes szentségből nagyobb boldogság származik, hogy azután e meggyőződés szerint cselekedjete. Ezután megosztom azt, amit saját magam tudok arról, mit tehetünk, hogy érdemesek legyünk a szentebbé válás ezen ajándékára.

A szentírások azt tanítják nekünk, hogy többek között akkor lehetünk megszentelve, illetve válhatunk szentebbé, amikor gyakoroljuk a Krisztusba vetett hitet,³ kimutatjuk engedelmességünket,⁴ bűnbánatot tartunk,⁵ áldozatokat hozunk Őerte,⁶ szertartásokban részesülünk, és megtartjuk az Ővele kötött szövetségeinket⁷. A szentség ajándékára való érdemesség alázatot,⁸ szelidséget,⁹ valamint türelmet¹⁰ igényel.

A több szentségre törekvéssel kapcsolatos egyik élményemben a Salt Lake templomban volt részem. Első alkalommal léptem be a templomba, és nem sok mindent mondtak nekem arról, hogy mire számítsak. Láttam a szavakat az épületen: „Szentség az Úrnak” és „Az Úr háza”. Komoly várakozás érzése kerített hatalmába. Ugyanakkor bizonytalan voltam abban, vajon felkészültem-e a belépésre.

Édesanyám és édesapám előttem haladtak, ahogyan beléptünk a templomba. Megkértek, hogy mutassuk be az ajánlásunkat, ezzel igazolva az érdemességünket.

A szüleim ismerték a férfit az ajánlási pultnál, ezért elidőztek egy kissé, amíg szót váltottak vele. Előrementem egy

hatalmas helyiségbe, ahol minden ragyogó fehér volt. Felnéztem a mennyezetre magasan felettem, és úgy tűnt, mintha az ég lenne ott. Abban a pillanatban egyértelmű benyomásom támadt arról, hogy én már jártam ott korábban.

Am akkor egy nagyon lágy hangot hallottam – nem a sajátomat. A lágyan elhangzó szavak a következők voltak: „Még sohasem jártál itt. Egy, a születésed előtti pillanatra emlékszel. Ehhez hasonló szent helyen voltál. Érezted, ahogyan a Szabadító közeledik a helyhez, ahol álltál. És boldogságot éreztél, mert már alig vártad, hogy láthasd Őt.”

Ezen élmény a Salt Lake templomban mindössze egyetlen pillanat volt csupán. Emléke mégis még ma is békeséget, örömet és csendes boldogságot kelt bennem.

Azon a napon számos leckét is tanultam. Az egyik közülük az volt, hogy a Szentlélek szelíd, halk hangon szól. Meghallom, amikor lelki békeség van a szívemben. A boldogság és az arról való bizonyosság érzésével tölt el, hogy egyre szentebbé válok. Ez pedig mindig magával hozza azt a boldogságot, amelyet azokban az első pillanatokban éreztem Isten templomában.

Ti is megfigyeltétek a saját életetekben és másokéban is a növekvő szentségből származó boldogság csodáját, miközben hasonlóbba válunk a Szabadítóhoz. Az elmúlt hetekben olyanok ágya mellett álltam, akik a Szabadítóba vetett maradéktalan hittel és boldog ábrázattal voltak képesek szembenézni a halállal.

Egyikük egy férfi volt a családjában. Halkan beszélgettek a feleségével, amint a fiammal beléptünk. Hosszú évek óta ismertem őket. Láttam Jézus Krisztus engesztelésének munkálkodását az életükben és a családtagjaik életében.

Közösen döntöttek úgy, hogy abbahagyják az élete meghosszabbítására irányuló orvosi kezeléseket. Csendes érzés töltötte be a szobát, amint beszélt velünk. Mosolyogva fejezte ki háláját az evangéliumért és annak rá, valamint szeretett családjára gyakorolt tisztító hatásaiért. Beszélt nekünk a templomi szolgálattal töltött boldog éveiről. E férfi kérésére a fiam megkenete a fejét szentelt olajjal, én pedig megpecsételtem a megkenést. Eközben egyértelmű benyomásom támadt arról, hogy mondjam el neki, hogy hamarosan meglátja majd Szabadítóját, szemtől szemben.

Ígéretet tettem neki, hogy boldogságot, szeretetet, valamint a Szabadító jóváhagyását érzi majd. Lágyan mosolygott, miközben távoztunk. Hozzám intézett utolsó szavai ezek voltak: „Mondd meg Kathynek, hogy szeretem.” Feleségem, Kathleen, hosszú éveken át buzdította a férfi családjának nemzedékeit arra, hogy fogadják el a Szabadító felhívását, miszerint jöjjenek Őhöz, kössenek szent szövetségeket és tartsák meg azokat, így válván érdemessé abból a nagyobb szentségből fakadó boldogságra.

Néhány órával később meghalt. Halála után néhány héttel az özvegye ajándékot hozott a feleségemnek és nekem. Mosolygott, miközben beszélgettünk. Jókedvűen újságolta: „Arra számítottam, hogy szomorú és magányos leszek. Mégis nagyon boldog vagyok! Szerintetek rendben van ez?”

Tudván, mennyire szerette a férjét, és mennyire megismerték, megszerették és mennyit szolgálták az Urat, elmondtam neki, hogy a boldogság érzései egy megígért ajándék annak eredményeként, hogy ő a hithű szolgálata révén szentebbé tétetett. A szentsége tette őt érdemessé erre a boldogságra.

Néhányan, akik hallják most ezt, azt kérdezhetik: „Én miért nem érzem a hithűeknek ígért békességet és boldogságot? Szörnyű megpróbáltatás során voltam hithű, mégsem érzek boldogságot.”

Még Joseph Smith próféta is szembekerült ezzel a próbatétellel.

Enyhülésért imádkozott, amikor a Missouri állambeli Liberty fogházban raboskodott. Hithű volt az Úrhoz. Növekedett a szentségben. Mégis úgy érezte, hogy a boldogság megtagadtatik tőle.

Az Úr a türelemről szóló leckét tanította neki, amelyre valamikor mindannyiunknak szüksége lesz – sőt lehetséges, hogy hosszabb időszakokra is – a halandó próbatételünk során. Íme az Úr üzenete az Ő hithű és szenvedő prófétájának:

„És ha verembe vetnek, vagy gyilkosok kezébe, és halálos ítéletet mondanak rád; ha levetnek a mélybe; ha tajtékos hullámok ármánykodnak ellened; ha ádáz szelek válnak ellenségeiddé; ha az egek sötétséget gyűjtenek, és az elemek mind összefognak, hogy eltorlaszolják az utat; és mindenképp, ha magának a pokolnak az állkapcsa tárja is ki nagyra a száját utánad, tudjad, fiam, hogy mindezen dolgok tapasztalatot adnak neked, és a javadra válnak majd.

Az Ember Fia mindezek alá ereszkedett. Te talán nagyobb vagy önála?

Tarts ki tehát utadon, és a papság veled marad; mert az ő határai ki vannak szabva, nem léphetik át. A te napjaid ismertek, és éveid nem számlálatnak kevesebbnek; ne félj tehát attól, amit az emberek tehetnek, mert Isten örökkön örökké veled lesz.”¹¹

Az Úr éppen így oktatta Jóbot is, aki tetemes árat fizetett azért, hogy engedje az engesztelést szentebbé tenni őt. A Jóból szóló bevezetőből tudjuk, hogy ő szent volt: „Vala Űz földén egy ember, a kinek Jób vala a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő vala és bűn-gyűlölő.”¹²

Aztán Jób elvesztette a vagyonát, a családját, sőt még az egészségét is. Talán emlékeztek rá, hogy Jób kétségbe vonta, miszerint a nagyobb

szentsége, melyre a nagyobb csapás révén tett szert, nagyobb boldogságra jogosítaná fel. Jób számára úgy tűnt, a szentség gyötrelmet hozott neki.

Az Úr mégis ugyanazt a kiigazító leckét adta Jóbnek, mint Joseph Smithnek. Lehetővé tette, hogy Jób a szívzaggató helyzetét a lelki szemével lássa. Azt mondta:

„Nosza övezd fel, mint férfiú derekadat, én majd kérdezlek, te meg taníts engem!

Hol voltál, mikor a földnek alapot vettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat!

Ki határozta meg mértékeit, ugyan tudod-é; avagy ki húzta el felette a mérő zsinórt?

Mire bocsátották le oszlopait, avagy ki vetette fel szegeletkövét;

Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozóznak?”¹³

Majd miután Jób megbánta, hogy Istent igazságtalannak nevezte, lehetőséget kapott, hogy megpróbáltatásait magasabb, szentebb szemszögből lássa. Bűnbánatot tartott.

„Jób pedig felele az Úrnak, és monda:

Tudom, hogy te mindent megtehetsz, és senki téged el nem fordíthat attól, a mit elgondoltál.

Ki az – mondod – a ki gáncsolja az örök rendet tudatlanul? Megvallom azért, hogy nem értettem; csodadolgok ezek nékem, és fel nem foghatom.

Hallgass hát, kérlek, én hadd beszéljek; én kérdezlek, te pedig taníts meg engem!

Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szememmel látlak téged.

Ezért hibáztatom magam és bánkodom a porban és hamuban!”¹⁴

Miután Jób bűnbánatot tartott, és így szentebb lett, az Úr megáldotta őt mindazon felül, amit elveszített.

A legnagyobb áldás azonban Jób számára talán az volt, hogy a csapások és a bűnbánat révén növekedett a szentségben. Érdemessé vált arra, hogy nagyobb boldogságot élvezzen az élete hátralévő napjaiban.

A nagyobb szentség nem adatik meg csupán attól, hogy kérjük. Akkor érkezik el, amikor megteesszük, ami szükséges ahhoz, hogy Isten megváltoztasson bennünket.

Russell M. Nelson elnök adta meg látásom szerint a legjobb tanácsot arra vonatkozóan, hogy miként haladhatunk a szövetség ösvényén a nagyobb szentség felé. Megmutatta az utat, amikor így buzdított:

„Tapasztaljátok meg, milyen megerősítő hatalommal bír a mindennapi bűnbánat: azaz, hogy minden egyes nappal egy kicsit jobban teljesítünk és jobbak vagyunk.

Amikor a bűnbánatot választjuk, akkor a változást választjuk! Engedjük a Szabadítónak, hogy önmagunk legjobb változatára formáljon minket. Azt választjuk, hogy lelkileg növekedünk és örömben részesülünk – az Őbenne való megváltás örömeiben. Amikor a bűnbánatot választjuk, akkor azt választjuk, hogy egyre hasonlóbbá válunk Jézus Krisztushoz!”

Nelson elnök ezután bátorítást is nyújtott nekünk a szentebb válásra irányuló erőfeszítéseinkhez: „Az Úr nem vár el tőlünk tökéletességet... ezen [a ponton]. Azt azonban elvárja, hogy egyre tisztábbá váljunk. A mindennapi bűnbánat jelenti az ösvényt a tisztaság felé...”¹⁵

Dallin H. Oaks elnök egy korábbi konferenciai beszédében szintén segített nekem tisztábban megérteni, miként növekedhetünk a szentségben, illetve honnan tudhatjuk, hogy afelé haladunk-e. Azt mondta: „Miként tehetünk szert lelkiségre? Miként érhetjük el

a szentség azon fokát, ahol a Szentlélek már állandó társunk lesz? Hogyan jutunk el oda, hogy e világ dolgait az örökkévalóság nézőpontjából szemléljük és értékeljük?”¹⁶

Oaks elnök válasza a Jézus Krisztusba, szerető Szabadítónkba vetett nagyobb hittel kezdődik. Ez vezet bennünket el oda, hogy naponta törekszünk a bűnbánatra, valamint arra, hogy emlékezzünk Órá a parancsolatainak betartása által. E megnövekedett hit Jézus Krisztusban akkor érkezik el, amikor naponta lakmározunk az Ő szaván.

A Több szentséget adjál című himnusz egy módszert javasol arra, ahogyan segítségért imádkozhatunk a szentebb válás során. A szerző bölcsen azt sugallja, hogy a szentség, amelyre törekszünk, egy szerető Isten ajándéka, amelyet idővel elnyerünk, miután mindent megtettünk. Biztosan emlékeztek az utolsó versszakra:

*Adj több tisztaságot
És hűhez erőt,
Hogy büntelen álljak
A színed előtt.
Több áldást hadd kapjak
Királyságodban,
Hogy olyan lehessenek,
Mint Té vagy, Uram.*¹⁷

Bármilyen személyes körülmények között legyünk is, bárhol is járjunk a szövetség hazavezető ösvényén,

találjanak megválaszolásra a nagyobb szentség érdekében mondott imáink. Tudom, hogy amikor könyörgésünk megadatik, gyarapodik majd a boldogságunk. Talán lassan jön el, de eljön. E bizonyosság egy szerető Mennyei Atyától és az Ő Szeretett Fiától, Jézus Krisztustól származik.

Bizonyágomat teszem arról, hogy Joseph Smith Isten prófétája volt, hogy Russell M. Nelson elnök az élő prófétánk ma. Az Atyaisten él és szeret bennünket. Azt szeretné, ha családokban hazajönnénk Őhöz. Szerető Szabadítónk arra szólít, hogy kövessük Őt az odavezető úton. Ők már előkészítették az utat. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Alma 41:10.
2. Lásd Alma 42:4–16.
3. Lásd Apostolok cselekedetei 26:18; Ether 4:7.
4. Lásd Tan és szövetségek 88:34.
5. Lásd 3 Nefi 27:19–20.
6. Lásd Tan és szövetségek 132:50.
7. Lásd Tan és szövetségek 97:8.
8. Lásd Hélamán 3:35.
9. Lásd Tan és szövetségek 101:1–5.
10. Lásd 1 János 3:2–3; Tan és szövetségek 112:13.
11. Tan és szövetségek 122:7–9.
12. Jób 1:1.
13. Jób 38:3–7.
14. Jób 42:1–6.
15. Russell M. Nelson: Tehetjük jobban és lehetünk jobbak. *Liahóna*, 2019. máj. 68.
16. Dallin H. Oaks, „Spirituality,” *Ensign*, Nov. 1985, 63.
17. Több szentséget adjál. *Himnuszok*, 75. sz.

HANS T. BOOM ELDER
a Hetvenektől

Ismerni, szeretni, növekedni

Ismerjük fel mindannyian, hogy mi a szerepünk ebben a nagyszerű szolgálattételi munkában, ezáltal pedig váljunk egyre hasonlóbba Őhöz.

A Templom téri Tabernákulum kórus 2016-ban ellátogatott Hollandiába és Belgiumba. Mivel jómagam is részese voltam ennek az izgalmas eseménynek, lehetőségem volt kétszer is kiélvezni az előadásukat.

A koncert alatt arra gondoltam, milyen hatalmas vállalkozás egy ekkora kórus utaztatása. Gondolataim a nagy gongra terelődtek, amelyet nehéz és bizonyára igen költséges szállítani azokhoz a hegedűkhöz, trombitákhoz és más hangszerekhez képest, amelyeket az ember könnyedén a hóna alá tud kapni. Valójában, döbbsentem rá, a gongot csupán néhányszor ütötték meg, míg a többi, kisebb hangszer szinte a teljes koncert alatt szólt. Eltűnődtem azon, hogy a gong hangja nélkül az előadás nem lenne ugyanolyan, így aztán muszáj volt megtenni az erőfeszítést, hogy ezt a hatalmas hangszert átutazzassák az óceánon.

Időnként úgy érezhetjük, hogy ehhez a gonghoz hasonlóan mi magunk is csupán egy apró szerep eljátszására vagyunk jók az előadás során. De hadd mondjam el nektek, hogy a ti hangotok mindent megváltoztat.

Minden hangszerre szükségünk van. Vannak köztünk, akik könnyen tanulnak és jól teljesítenek az iskolában, mások művészi beállítottságúak. Vannak, akik megterveznek és megépítenek dolgokat, és vannak, akik ápolnak, óvnak vagy tanítanak másokat. Mindannyiunkra szükség van, hogy színesebbé és jelentőségtelegebbé tegye a világot.

Azokhoz szeretném intézni mai üzenetemet, akik úgy érzik, hogy nincs mit adniuk, vagy úgy hiszik, hogy nem számítanak vagy nem fontosak senkinek; azoknak, akik úgy érzik, a világ csúcán állnak; illetve mindenki másnak valahol a kettő között.

Bárhol tartatok is az élet ösvényén, néhányan talán úgy érzitek, olyan sok teher nehezedik rátok, hogy talán már nem is vagytok rajta azon az ösvényen. Arra kérlek benneteket, lépjétek ki a sötétségből a világosságra. Az evangélium világossága meleget és gyógyulást fog nyújtani, valamint segíteni fog nektek megérteni, kik is vagytok valójában és mi az életetek célja.

Néhányunk tiltott ösvényekre kóborolt, ott próbálva boldogságra lelni.

Szerető Mennyei Atyánk arra kér minket, hogy járjunk a tanítványság ösvényén és térjünk vissza Őhöz. Ő tökéletes szeretettel szeret minket.¹

Mi hát az út? Segíteni egymásnak megérteni, kik vagyunk, az egymásnak nyújtott szolgálattétel révén.

Számomra a szolgálattétel az isteni szeretet gyakorlását jelenti.² Ily módon olyan környezetet hozunk létre, ahol mind az adó, mind pedig a fogadó félben vágy ébred a bűnbánatra. Más szavakkal szólva útirányt módosítunk, közelebb jöve és hasonlóbba válva Szabadítónkhoz, Jézus Krisztushoz.

Példának okáért semmi szükség arra, hogy a házastársunknak vagy a gyermekeinknek állandóan elmondjuk, hogy miben tudnának fejlődni – már tudják. Az effajta szeretetteljes környezet létrehozása ad majd nekik erőt az életükben szükséges változtatások megtételéhez és a jobb emberré váláshoz.

Így a bűnbánat a csiszolódás mindennapi folyamatává válik, melynek részét képezheti a helytelen viselkedésért való bocsánatkérés is. Fel tudok idézni és még ma is megtapasztalok

olyan helyzeteket, amelyekben túl gyorsan ítélkeztem vagy túl lassan figyeltem oda. A napom végeztével pedig a személyes imám során mennyből jövő szeretetteljes tanácsot éreztem, hogy tartsak bűnbánatot és váljak jobbá. Az a szeretetteljes környezet, amelyet először a szüleim, a fivérem és a nővéreim, később pedig a feleségem, a gyermekeim és a barátaim voltak körém, segített jobb emberré válnom.

Mindannyian tudjuk, miben tudnánk fejlődni. Semmi szükség állandóan emlékeztetni egymást; az azonban szükséges, hogy szeressük és szolgáljuk egymást, ezáltal teremtve meg a változásra való hajlandóság légkörét.

Ugyanebben a környezetben tanuljuk meg, kik is vagyunk valójában, és mi lesz a szerepünk a világ történelmének eme utolsó fejezetében a Szabadító második eljövetele előtt.

Ha azon morfondíroztok, vajon mi a ti szerepetek, arra kérlek titeket, keressetek egy helyet, ahol egyedül lehettek, és kérjétek meg Mennyei Atyát, tárja fel előttetek, milyen szerepet szán nektek. A válasz valószínűleg fokozatosan jön majd el, de egyre világosabb lesz, amikor lábunkat szilárdan megvetjük a szövetség és szolgálattétel ösvényén.

Megtapasztalunk néhány ahhoz hasonló nehézséget, amellyel Joseph Smith szembesült a szavak és vélemények kereszttüzében. Saját beszámolójában olvashatjuk, miszerint gyakorta tette fel magának e kérdéseket: „Mit tegyek? E sok felekezet közül vajon melyiknek van igaza; vagy talán mindannyian tévednek? Ha bármelyiküknek igaza van, melyik az, és hogyan tudhatnám meg?”³

A Jakab levelében talált ismerettel felvértezve, amely kijelentette: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül

adja; és megadatik néki”⁴, Joseph végül arra az elhatározásra jutott, hogy „kérje Istentől”⁵.

Tovább olvasva látjuk, hogy „ez volt az első alkalom az életében, hogy ilyen próbát tett, mert minden aggodalma közepette addig még soha nem próbált hangosan imádkozni”⁶.

Így hát számunkra is ez lehet a legelső alkalom, amikor oly módon szólunk Alkotónkhoz, mint még soha azelőtt.

Joseph próbálkozásának köszönhetően Mennyei Atya és Fia, Jézus Krisztus megjelentek neki, a nevéen szólítva őt, aminek eredményeképpen sokkal világosabban érthetjük, hogy kik vagyunk és hogy valóban számítunk.

Még tovább olvasva látjuk, hogy zsenge tizenéves korában „üldözték azok, akiknek a barátainak kellett volna lenniük és akiknek kedvesen kellett volna bánniuk vele”⁷. Így hát mi is számíthatunk némi ellenkezésre, amikor a tanítványság életét éljük.

Ha jelenleg úgy érzitek, nem tudtok a zenekarban játszani és a bűnbánat ösvénye nehéznek tűnik számotokra, kérlek, tudjátok, hogy ha nem adjuk fel a próbálkozást, a teher levétetik a vállunkról és újra felragyog a fény. Mennyei Atya soha nem fog magunkra hagyni minket, amikor kinyújtjuk felé a kezünket. Eleshetünk és felállhatunk, Ő pedig segíteni fog leporolni a térdünket.

Sérültek is lehetnek köztünk, de az Úr elsősegélyládájában lévő ragtapaszok elég nagyok minden sebünk lefedésére.

Tehát erre a szeretetre, erre az olykor jószívűségnek vagy Krisztus tiszta szeretetének⁸ nevezett tökéletes szeretetre van szükség az otthonunkban, ahol a szülők szolgálják a gyermekeiket, a gyermekek pedig a szüleiket. E szeretet révén a szívek megváltoznak és vágy ébred az Úr akaratának megtételére.

Erre a szeretetre van szükség az egymással való kapcsolatainkban Mennyei Atyánk gyermekeiként és egyházának tagjaiként; ez fogja lehetővé tenni, hogy minden hangszer része legyen a zenekarunknak, és így csodálatos előadást

M. RUSSELL BALLARD ELNÖK
a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke

nyújthassunk a mennyek angyali kóru-
saival, amikor a Szabadító újra eljön.

Ez az a szeretet, az a világosság,
amelynek világítania kell és be kell
ragyognia a környezetünket a minden-
napos életünk során. Az emberek fel-
fognak figyelni a világosságra, és von-
zódni fognak hozzá. Az effajta misszio-
náriusi munka vonz majd másokat ide,
hogy „jöjjenek és lássák meg, jöjjenek és
segítsenek, illetve jöjjenek és maradjanak”⁹.
Kérlek titeket, hogy amikor elnyertük
a tanúságunkat erről a nagyszerű mun-
káról és az abban való szerepünkről,
akkor örvendezzünk együtt szeretett
Joseph Smith prófétánkkal, aki kijelen-
tette: „Mert látomást láttam; tudtam
ezt, és tudtam, hogy Isten is tudja, és
nem tudtam... megtagadni”¹⁰.

Bizonyoságot teszek nektek arról,
hogy én tudom, ki vagyok, és azt is
tudom, hogy ti kik vagytok. Mi mind-
annyian egy olyan Mennyei Atya gyer-
mekei vagyunk, aki szeret bennünket,
és nem azért küldött minket ide, hogy
kudarcot valljunk, hanem hogy dicső-
ségesen visszatérjünk Őhozzá. Hogy
mindannyian megérthessük a szere-
pünket ebben a nagyszerű szolgál-
telteli munkában, ezáltal pedig egyre
hasonlóbbá váljunk Őhozzá, mire a
Szabadító újra eljön, ezért imádko-
zom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd D. Todd Christofferson:
„Megmaradtok az én szeretetemben”.
Liahóna, 2016. nov. 48–51.
2. Lásd Russell M. Nelson, „Divine Love,”
Liahóna, Feb. 2003, 12-17.
3. Joseph Smith története 1:10.
4. Jakab 1:5; lásd még Joseph Smith
története 1:11.
5. Joseph Smith története 1:13.
6. Vö. Joseph Smith története 1:14.
7. Vö. Joseph Smith története 1:28.
8. Lásd Moróni 7:47.
9. Dieter F. Uchtdorf: Misszionáriusi munka:
megosztani, ami a szívetekben van. *Liahóna*,
2019. máj. 17.
10. Joseph Smith története 1:25.

Irányítást adni a lelkünknek a testünk felett

*Az ebben az életben megtanulható egyik
legfontosabb dolog az, hogy mi módon helyezzük
előtérbe az örök, lelki természetünket, és vonjuk
irányításunk alá a gonosz vágyainkat.*

Drága fivéreim és nővéreim! A tavaly
októberi általános konferencia közeled-
tével úgy készítettem el a konferenciái
beszédemet, hogy a Joseph F. Smith

elnök által 1918. október 3-án kapott,
a lélekvilágról szóló látomás 100. évfor-
dulóját emelem ki benne.

Néhány nappal azután, hogy lead-
tam a beszédemet fordításra, az én sze-
retett örök társam, Barbara, befejezte
halandó próbatételét és a lélekvilágba
távozott.

Miközben a napok hetekbe, majd
hónapokba fordultak, mostanra pedig
már egy év is eltelt Barbara távozása óta,
azt veszem észre, hogy egyre inkább
értékelem ezt a szentírást: „Éljetek
együtt szeretetben olyannyira, hogy
siratjátok azok elvesztését, akik meg-
hálnak”¹. Barbarával abban az áldásban
volt részünk, hogy 67 éven keresztül
éltünk „együtt szeretetben”. Nagyon is
valós módon tapasztalom meg, hogy mit
jelent siratni „azok elvesztését”, akiket
szeretünk. Ó, mennyire szeretem őt, és
mennyire hiányzik nekem!

Úgy gondolom, legtöbbször nem
értékeljük teljes mértékben, hogy mi

mindent tesznek értünk mások, amíg el nem távoznak. Tudatában voltam annak, hogy Barbara mindig elfoglalt, de nem fogtam fel teljes mértékben, mennyire lefoglalja az idejét a család, az egyház és a közösség. Az évek során sok ezerszer megismételt, mindennapos odaadó erőfeszítései működtették a családjunkat. És közben a családjunkból soha senki nem hallotta, hogy felemelte volna a hangját vagy kiejtett volna egy barátságtalan szót.

Az elmúlt év során elárasztottak az emlékek. Belegondoltam, milyen fizikai megerőltetéssel járt az a döntése, hogy hét gyermek anyja lesz. Az otthonteremtés volt az egyetlen életpálya, melyre valaha is vágyott, és minden tekintetben tökélyre fejlesztette ezt a hivatást.

Gyakran felmerült bennem, hogy vajon mi módon követi figyelemmel a gyermekeinket és engem. Már önmagában az étkezések előkészítése félelmetes feladat volt, nem is beszélve a család által hetente termelt mosnivaló-hegyekről, illetve arról, hogy minden gyermeknek legyenek megfelelő méretű cipői és ruhái. Hozzá fordultunk számtalan olyan egyéb témában, melyek fontosak voltak számunkra. És mivel nekünk fontosak voltak, neki is fontosak voltak. Egyszóval elképesztő volt – feleségként, anyaként, barátként, szomszédként és Isten leányaként is.

Most, hogy már továbbment, örülök annak, hogy élete utolsó néhány hónapjában az irodából hazaérve mindig úgy döntöttem, odaülök mellé, és a kezét megfogva megnézem vele valamelyik kedvenc zenés filmjének a végét – újra és újra, mert az Alzheimer-kór miatt nem emlékezett rá, hogy előző délután is azt nézte. Ezeknek a különleges, kéz a kézben töltött időknél az emléke most rendkívül becses számomra.

Fivérek és nővérek! Kérlek, ne szalasszátok el azokat a lehetőségeket,

amikor szeretettel a családtagjaitok szemébe nézhetek! Gyermekek és szülők! Forduljatok egymás felé, és fejezzétek ki a szereteteteket és a megbecsüléseketek! Hozzám hasonlóan néhányotok egy nap arra ébredhet, hogy már elmúlt ennek a fontos közlésnek az ideje. Éljetek együtt minden egyes nap úgy, hogy hálával, jó emlékekkel, szolgálattal és sok szeretettel van tele a szívetek.

Az elmúlt év során minden eddiginél tudatosabban töprengtem el Mennyei Atyánk tervén. Amikor a fiát, Koriántont tanította, Alma „a boldogság nagyszerű terv[ének]”²² nevezte ezt.

A tervre gondolva nekem most egyre csak az „újraegyesülés” szó jut eszembe. Ennek a szerető Mennyei

Atyánk által készített tervnek a közép-pontjában a családi újraegyesülés dicső lehetősége áll – férj és feleség, szülők és gyermekek, Isten háznépe nemzedékeinek örök viszontlátása.

Ez a gondolat vigaszt nyújt nekem, és annak bizonyosságát, hogy újra Barbarával leszek majd. Bár élete vége felé testileg szenvedett, a lelke erős, nemes és tiszta maradt. Minden dologban felkészült arra, hogy amikor eljön a nap, akkor magabiztosan és békés meggyőződéssel állhasson „Isten örömet adó törvényszéke”²³ elé. Én viszont itt vagyok, két nap híján 91 évesen, és még mindig eltűnődöm rajta, hogy készen állok-e. Vajon mindent megteszek, amit meg kell tennem azért, hogy újra a karomban tarthassam majd?

Az élet legegyszerűbb, legalapvetőbb bizonyossága ez: mindannyian meg fogunk halni. Érjen ez a halál időskorban vagy fiatalon, könnyen vagy nehezen, gazdagon vagy ínségben, szeretettel körülvéve vagy magányosan, de senki nem kerül el.

Néhány évvel ezelőtt Gordon B. Hinckley elnök mondott erről valami különösen jelentőségteljeset: „Mily édes bizonyosságot, mily vigaszt adó békességet nyújt az a tudat, hogy ha a megfelelő módon házasodunk, és a megfelelő módon élünk, akkor a kapcsolatunk a halál bizonyossága és az idő múlása ellenére folytatódni fog.”⁴

Az biztos, hogy én jól házasodtam. Ehhez nem férhet kétség. Azonban Hinckley elnök szerint ez nem elegendő. Megfelelő módon is kell élnem.⁵

Napjainkban nem is olyan egyszerű megmondani, hogyan éljünk „megfelelő módon”, különösen akkor, ha túl sok időt töltünk a közösségi médián, ahol bárki kijelenthet valós igazságokat éppen úgy, mint hamis elképzeléseket Istenről és az Ő gyermekeire vonatkozó tervéről. Szerencsére az egyház tagjainak rendelkezésére állnak örökkévalóan igaz evangéliumi tantételek, hogy tudhassuk,

milyen életet élve lehetünk a leginkább felkészültek, amikor meghalunk.

Néhány hónappal a születésem előtt apostol nagyapám, Melvin J. Ballard elder mondott egy olyan beszédet, mely néhányak számára rámutatott annak lényegére, hogy mit jelent megfelelő módon élni. „Küzdelem a lélekért” című beszéde a fizikai testünk és az örökkévaló lelkünk közötti folyamatos harcra összpontosított.

Azt mondta: „A legnagyobb konfliktus, mellyel bármely férfi vagy nő valaha is szembesül..., az a saját magával vívott csata”. Kifejtette, hogy Sátán – a lelkünk ellensége – „a test vágyain, kívánságain és törekvésein” keresztül támad minket.⁶ A legfőbb csata tehát az isteni és lelki természetünk, illetve az érzéki, természetes ember között folyik. Testvéreik, ne feledjétek, hogy lelki segítséget kaphatunk a Szentlélek hatásán keresztül, aki „mindenre megtanít[hat] titeket”⁷. A papság hatalmán és áldásain keresztül is érkezhetsz segítség.

Most felteszem a kérdést, hogy nálatok hogy áll ez a csata?

David O. McKay elnök szerint „az ember földi létezése nem más, mint

annak próbája, vajon olyan dolgokra fogja-e összpontosítani erőfeszítéseit, elméjét, lelkét, melyek fizikai természetének jóllétéhez és megelégedettségéhez járulnak hozzá, vagy élete fő törekvésének a lelki tulajdonságok kialakítását teszi-e”⁸.

Ez az érzéki és lelki természetünk közötti csata nem újkeletű dolog. Népéhez intézett utolsó beszédében Benjámín király azt tanította, hogy „a természetes ember ellensége Istennek; az volt Ádám bukása óta, és az is lesz örökkön-örökké, hacsak nem enged a Szent Lélek hívásainak, és nem vetkőzi le a természetes embert és válik szentté az Úr, Krisztus engesztelése által”⁹.

Pál apostol tanításában „a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira.

Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség.”¹⁰

Nyilvánvalónak tűnik számomra, hogy az ebben az életben megtanulható egyik legfontosabb dolog az, hogy mi módon helyezük előtérbe az örök, lelki természetünket, és vonjuk irányításunk alá a gonosz vágyainkat. Ennek nem kellene oly nagyon bonyolultnak lennie. Végére is a lelkünk, amely

sokkal régebbi a fizikai testünknel, a halandóság előtti birodalomban már sikerrel járt abban, hogy a gonoszság helyett az igazlelkűséget válassza. E föld megalkotása előtt a lélekvilágban éltünk, Mennyei Szülők fiaiként és leányaiként, akik szerettek és még most is szeretnek minket.

És bizony, ebben a halandóság előtti birodalomban az egész életünkre kiható döntéseket kellett meghoznunk. Mindenki, aki valaha is élt vagy valaha is élni fog ezen a bolygón, meghozta azt a létfontosságú döntést, hogy elfogadja Mennyei Atyának a mi szabadításunkra vonatkozó tervét. Tehát úgy jöttünk a földre, hogy az addigi eredményeink sikeres lelki természetéről és örök rendeltetéséről tanúskodtak.

Gondoljatok bele ebbe egy pillanatra. Valójában ezek vagytok ti és én is, és mindig is ezek voltunk: Istennek egy olyan fia vagy leánya, aki lelki gyökerekkel rendelkezik az örökkévalóságban, a jövőjében pedig végtelen lehetőségek burjánzanak. Elsősorban, legfőképp és mindig is lelki lények vagytok. Így hát amikor úgy döntünk, hogy az érzéki természetünket a lelki természetünk elé helyezzük, akkor olyasvalami mellett döntünk, ami ellentétes a valódi, igazi, hiteles, lelki énünkkel.

Az viszont nem kérdéses, hogy a testi és a földi impulzusok megbonyolítják a döntéshozatalt. A halandóság előtti lélekvilág és e halandó világ között húzódozó felejtés fátyla miatt szem elől téveszthetjük az Istenhez fűződő kapcsolatunkat és a lelki természetünket, érzéki természetünk pedig elsőbbséget adhat annak, *amit éppen most akarunk*. Annak megtanulása, hogy a Lélek dolgait válasszuk a test dolgai előtt, az egyik elsődleges ok, amiért ez a földi lét részét képezi Mennyei Atya tervének. Továbbá szintén ezért épült a terv a mi Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus

engesztelésének szilárd, biztos alapjára, hogy a bűneink – köztük az akkor elkövetett hibákkal, amikor engedünk a testnek – állandó bűnbánat által legyőzhetőek legyenek, és a lelki dolgokra összpontosítva élhessünk. Most van itt az ideje testi vágyaink irányításunk alá vonásának, hogy megfeleljünk Krisztus lelki tanának. Ezért nem halogathatjuk a bűnbánatunk napját.¹¹

A bűnbánat ily módon a saját magunkkal vívott csata mellőzhetetlen fegyverévé válik. A legutóbbi általános konferencián Russell M. Nelson elnök erre a csatára utalva így figyelmeztetett minket: „Amikor a bűnbánatot választjuk, akkor a változást választjuk! Engedjük a Szabadítónak, hogy önünk legjobb változatára formáljon minket. Azt választjuk, hogy lelkileg növekedünk és örömben részesülünk – az Őbenne való megváltás örömeiben. Amikor a bűnbánatot választjuk, akkor

azt választjuk, hogy egyre hasonlóbbá válunk Jézus Krisztushoz!¹²

Minden este, amikor Mennyei Atyámhoz intézett imában áttekintem a napomat, megbocsátást kérek, ha valami rosszat tettem, és megígérem, hogy másnap megpróbálok jobbnak lenni. Úgy hiszem, hogy ez a rendszeres napi bűnbánat segít a lelkemnek emlékeztetni a testemet arra, hogy kié a vezető szerep.

Egy másik erőforrás a hetente mindannyiunk előtt nyitva álló lehetőség a lelki felfrissülésre azáltal, hogy a mi Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus irántunk érzett tökéletes szeretetére és engesztelésére emlékezve veszünk az úrvacsorából.

Fivérek és nővérek! Arra buzdítalak benneteket, hogy lassítsatok le egy kicsit, és gondoljátok át, vajon hogy álltok az érzéki természetetek legyőzésében és az isteni, lelki természetetek megerősítésében, hogy amikor eljön az idő, akkor a szeretteitek örömteli viszontlátására léphettek át a lélekvilágba – amiről bizonyosságot teszek és amiért alázatosan imádkozom, az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és szövetségek 42:45.
2. Alma 42:8.
3. Jákób 6:13.
4. *Az egyház elnökeinek tanításai: Gordon B. Hinckley* (2016). 158.
5. Az Úr kinyilatkoztatta, hogy a megígért áldások elnyeréséhez a szövetségeink szerint kell élnünk (lásd Tan és szövetségek 82:10; 132:5–7, 19).
6. Melvin J. Ballard, “Struggle for the Soul” (address given at the Salt Lake Tabernacle, May 5, 1928).
7. János 14:26.
8. *Vö. Az egyház elnökeinek tanításai: David O. McKay* (2003). 15.
9. Móziás 3:19.
10. Rómabeliek 8:5–6.
11. Lásd Alma 34:33.
12. Russell M. Nelson: Tehetjük jobban és lehetünk jobbak. *Liahóna*, 2019. máj. 67.

PETER M. JOHNSON ELDER
a Hetvenektől

Az ellenség legyőzéséhez szükséges erő

Mi módon lelünk békességre; hogyan tartjuk szem előtt azt, hogy kik vagyunk; és miként győzzük le az ellenség fondorlatait?

Fivérek és nővérek! Köszönöm mindazt, amit azért tesztek, hogy Jézus Krisztus igaz követőivé váljatok, másoknak is segítsetek azzá válni, és élvezzék a szent templom áldásait. Köszönöm a jószágokat! Csodálatosak vagytok; szépek vagytok.

Azért imádkozom, hogy felismerjük a Szentlélek *megerősítő* hatását, miközben teljes mértékben megértjük, hogy Isten gyermekei vagyunk. A család: Kiáltvány a világhoz kijelenti, miszerint „minden emberi lény – férfi és nő – Isten képmására teremtett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és mint ilyenek, isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek.”¹ „Kiváló lelkek” vagyunk, „akik visszatartattak, hogy az idők teljességében jöjjenek elő, és részt vegyenek a nagyszerű utolsó napi munka alapjainak lefektetésében.”² Russell M. Nelson elnök kijelentette: „A lélekvilágban olyan tanításokban részesültetek, amelyek mindenre, bármire felkészítettek, amivel az utolsó napok végén találkozhattok (lásd T&Sz 138:56). Ezek a tanítások ott vannak bennetek.”³

Isten kiválasztott fiai és leányai vagytok. Ott rejlik bennetek az ellenség legyőzéséhez szükséges erő. Az ellenség azonban tudatában van annak, hogy kik vagytok. Tud az isteni örökségekről, és az alábbi három módszerrel igyekszik korlátozni a ti földi és mennyei lehetőségeiteket:

- Megtévesztés
- Figyelemelterelés
- Elcsüggesztés

Megtévesztés

Az ellenség már Mózes napjaiban is használta a megtévesztés eszközét. Az Úr azt mondta Mózesnek:

„...Íme, te az én fiam vagy;
[V]an egy munkám számodra,
...és te az én Egyszülöttem hasonlatosságára vagy”⁴.

Nem sokkal e dicső látomás után Sátán megpróbálta megtéveszteni Mózeszt. Érdekes szavakat használt: „Mózes, ember fia, hódolj nekem!”⁵ A megtévesztés nem csupán abban a felszólításban rejlett, hogy hódoljon Sátánnak, hanem abban is, ahogyan Mózeszt az ember fiának nevezte. Ne

feledjétek, az Úr épp az imént mondta Mózesnek, hogy ő Isten fia, aki az Egyszülött hasonlatosságára teremtett.

Az ellenség hajthatatlan volt a Mózes megtévesztésére irányuló erőfeszítésében, Mózes azonban ellenállt, mondván: „Távozz tőlem, Sátán, mert ennek az egy Istennek, csak neki hódolok, aki a dicsőség Istene!”⁶ Mózes emlékezett rá, hogy ki ő – Isten fia.

Az Úr Mózeshez intézett szavai rátok és rám is vonatkoznak. Isten saját képmására teremtettünk, és Neki elvégzendő munkája van számunkra. Az ellenség megpróbál megtéveszteni minket azzal, hogy elfelejteti velünk, kik is vagyunk valójában. Ha nem értjük, hogy kik vagyunk, akkor nehéz felismerni azt is, hogy kivé válhatunk.

Figyelemelterelés

Az ellenség azzal is próbálkozik, hogy eltérítsen minket Krisztustól és az Ő szövetséges ösvényéről. Ronald A. Rasband elder szavait idézve: „Az

ellenség módszere az, hogy megzavarjon bennünket a lelki bizonyosságok megszerzésében, az Úr viszont az, hogy megvilágosítson és bevonjon bennünket a saját munkájába.”⁷

Napjainkban rengeteg zavaró tényező van körülöttünk: a Twitter, a Facebook, a virtuális valóság játéka és így tovább. Ezek a technikai vívmányok bámulatosak, azonban ha nem vigyázunk, akkor elvonhatják a figyelmünket isteni lehetőségeink megvalósításáról. Helyénvaló használatuk lehívhatja a menny hatalmát, és lehetővé teheti számunkra, hogy csodáknak legyünk tanúi, miközben a szétszórt Izráel egybegyűjtésén fáradozunk a fátyol mindkét oldalán.

Legyünk gondosak, ne pedig felszínesek abban, ahogy a technikát használjuk.⁸ Folyamatosan keressük a módját, hogy a technika közelebb vigyen minket a Szabadítóhoz, és lehetővé tegye számunkra munkájának elvégzését, miközben felkészülünk az Ő második eljövételére.

Elcsüggesztés

Végül pedig az ellenség azt szeretné, ha elcsüggednénk. Elcsüggeszthet minket az, ha másokhoz hasonlítjuk magunkat, vagy úgy érezzük, hogy nem felelünk meg az elvárásoknak – a sajátjainkat is beleértve ebbe.

Amikor nekivágtam a doktori programnak, el voltam csüggedve. Abban az évben csak négy diákot vettek fel, és a többiek mind ragyogó elmék voltak. Jobb felvételi eredményeik voltak, több munkahelyi tapasztalatuk vezető pozíciókban, és csak úgy áradt belőlük a képességeikből fakadó önbizalom. A program első két hete után kezdett hatalmába keríteni a csüggedés és a kétely, és majdhogyanem erőt is vett rajtam.

Elhatároztam, hogy a négyéves program elvégzéséhez minden félévben ki fogom olvasni a Mormon könyvét.

Miközben mindennap olvastam, láttam megvalósulni a Szabadító arra vonatkozó ígését, hogy a Szentélek minden dologra megtanít és minden dolgot az emlékezetembe idéz majd.⁹ Ez megerősítette bennem azt, hogy Isten fia vagyok; emlékeztetett rá, hogy ne hasonlítsam magam másokhoz; és magabiztossá tett az isteni feladatomban, hogy sikerrel járjak.¹⁰

Drága barátaim! Senkinek ne engedjétek, hogy ellopja a boldogságotokat! Ne hasonlítsátok magatokat másokhoz! Emlékezzetek a Szabadító szeretetteljes szavaira: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen!”¹¹

Hogyan tudjuk ezt megtenni? Mi módon lelünk békességre; hogyan tartjuk szem előtt azt, hogy kik vagyunk; és miként győzzük le az ellenség ímént említett fondorlatait?

Először is, ne feledjétek, mi az első és nagy parancsolat: szeressük Istent teljes szívünkkel, lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel.¹² Az Óiránta és az Ő Fia iránt

érett szeretetünk motiváljon mindent, amit teszünk. Amint az Ő parancsolataik betartásával gyarapszik az Irántuk érett szeretetünk, egyre inkább képesek leszünk szeretni magunkat és másokat is. Elkezdjük majd azért szolgálni a családjainkat, a barátainkat és a felebarátainkat, mert úgy tekintünk rájuk, ahogyan a Szabadító – Isten fiaiként és leányaiként.¹³

Másodszor, imádkozzatok Jézus Krisztus nevében az Atyához mindig, minden áldott nap.¹⁴ Az imán keresztül érezhetjük Isten szeretetét és mutathatjuk ki a szeretetünket Óiránta. Az imán keresztül hálát adhatunk, valamint erőt és bátorságot kérhetünk ahhoz, hogy akaratunkat alá vessük Isten akaratának, továbbá minden dologban útmutatást kapjunk.

Buzdítalak benneteket, hogy „imádkozzatok... szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, ... hogy Isten fiaivá [és leányaivá] legyetek; hogy amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk, mint ő”¹⁵.

Harmadszor, olvassátok és tanulmányozzátok a Mormon könyvét mindig,

minden áldott nap.¹⁶ A Mormon könyve tanulmányozása nekem általában jobban megy akkor, ha olvasás közben egy kérdést fontolgatok. Ha egy kérdést szem előtt tartva olvasunk, akkor kinyilatkoztatást kaphatunk és felismerhetjük, hogy Joseph Smith próféta igazat szőtt, amikor kijelentette, hogy „a Mormon könyve a leginkább hibátlan könyv a földön, ...és aki annak előírásai szerint él, közelebb kerül Istenhez, mint bármely más könyv által”¹⁷. A Mormon könyve Krisztus szavait tartalmazza, és segít nekünk emlékezni arra, hogy kik vagyunk.

Végül pedig imádságos lélekkel vegyetek az úrvacsorából mindig, minden áldott héten. A szövetségeken és papsági szertartásokon – köztük az úrvacsorán – keresztül van az, hogy az isteniség hatalma megnyilvánul az életünkben.¹⁸ David A. Bednar elder ezt tanította: „Az úrvacsora szertartása szent és ismételt felhívás az őszinte bűnbánatra és a lelki megújulásra. Az úrvacsoravétel önmagában még nem hozza el a bűnök bocsánatát, de amikor lelkiismeretesen felkészülünk e szent szertartásra, majd pedig megtört szívvel és töredelmes lélekkel részesülünk benne, akkor azt az ígéretet kapjuk, hogy az Úr Lelke *mindig* velünk lehet.”¹⁹

Amikor alázatosan veszünk az úrvacsorából, akkor Jézus szenvedésére emlékezünk a Gecsemánének nevezett

szent kertben, valamint áldozatára a kereszten. Hálát adunk az Atyának azért, hogy elküldte az Ő Egyszülött Fiát, a mi Megváltónkat, és megmutatjuk, hogy hajlandók vagyunk betartani az Ő parancsolatait és mindig emlékezni Őrá.²⁰ Az úrvacsorával lelki megvilágosodás jár – személyes, hathatós, melyre nagy szükség van.

Barátaim! Megígérem, hogy ha igyekszünk teljes szívünkkel szeretni Istent; Jézus Krisztus nevében imádkozni; tanulmányozni a Mormon könyvét; és imádságos lélekkel venni az úrvacsorából, akkor az Úr erejével képesek leszünk arra, hogy legyőzzük az ellenség *megtévesztő* praktikáit; csökkentsük az isteni lehetőségeinket korlátozó *figyelemeltereléseket*; és

ellenálljunk a *csüggedésnek*, amely miatt kevésbé tudjuk érezni Mennyei Atyánk és Fia szeretetét. *Teljes* mértékben meg fogjuk érteni, hogy Isten fiaiként és leányaiként kik is vagyunk.

Fivérek és nővérek! Szeretlek benneteket, és tanúsítom nektek, hogy én tudom, hogy Mennyei Atya él, és Jézus a Krisztus. Szeretem Őket. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Isten királysága a földön. *Isteni megbízatásunk* van arra, hogy egybegyűjtsük Izraélt és felkészítsük a világot a Messiás második eljövetelére. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
2. Tan és szövetségek 138:53; lásd még Tan és szövetségek 138:54–56.
3. Russell M. Nelson: Álljatok igazi millenárisokként! *Liahóna*, 2016. okt. 48.
4. Mózes 1:4, 6.
5. Mózes 1:12.
6. Mózes 1:20; lásd még Mózes 1:16–19, 21.
7. Ronald A. Rasband: El ne felejtkezzél! *Liahóna*, 2016. nov. 115.
8. Lásd Becky Craven: Gondosan vagy felszínesen. *Liahóna*, 2019. máj. 9–11.
9. Lásd János 14:26.
10. Az isteni szerepünkbelől adódó siker azt jelenti, hogy örök életet nyerünk, függetlenül attól, hogy a földi törekvéseink során szert teszünk e arra, amit a világ sikernek tekint. A Szentlélek emlékeztet minket isteni szerepünkre és arra, hogy kivé válhatunk, ha a szövetség ösvényén maradunk és az Úr erejével legyőzzük az ellenség kísértéseit.
11. János 14:27; kiemelés hozzáadva.
12. Lásd Máté 22:37–38.
13. Lásd János 3:16; 1 János 4:19; Móziás 2:17.
14. Lásd 3 Nefi 18:18–21.
15. Moróni 7:48; kiemelés hozzáadva.
16. Lásd Kevin W. Pearson: Maradj a fánál! *Liahóna*, 2015. máj. 114–116.
17. A Mormon könyve: Bevezetés.
18. Lásd Tan és szövetségek 84:20–21.
19. David A. Bednar: Mindig tartsátok meg bűneitek bocsánatát. *Liahóna*, 2016. máj. 61–62.
20. Lásd Moróni 4:2–3; 5:1–2; Tan és szövetségek 20:76–79. Ne feledjétek, hogy olyan időkben élünk, amikor rettentő nagy szükségünk van rá, hogy az Ő Lelke mindig velünk legyen.

ULISSES SOARES ELDER
a Tizenkét Apostol Kórumából

Vegyük fel a keresztünket!

A keresztünk felvétele, valamint a Szabadító követése azt jelenti, hogy hittel haladunk tovább az Úr ösvényén, és nem merülünk el világi szokásokban.

Kedves testvérek! Csodálatos tanításokat kaptunk a vezetőinktől az elmúlt két nap során. Bizonyágomat teszem nektek arról, hogy ha törekszünk ezen sugalmazott és időszerű tanítások alkalmazására az életünkben, akkor az Úr az Ő kegyelme révén segít majd mindannyiunknak a keresztünk hordozásában, és könnyűvé teszi majd a terheinket.¹

Miközben Cézarea Filippi közelében tartózkodott, a Szabadító feltárta tanítványai előtt, milyen szenvedéseket tapasztal majd meg a vének, a főpapok és az írástudók miatt Jeruzsálemben. Kifejezetten a saját haláláról és dicsőséges feltámadásáról tanította őket.² Abban az időszakban a tanítványai még nem értették teljesen az Ő isteni küldetését a földön. Maga Péter is, hallván a Szabadító szavait, félrevonta Őt, és feddően szólt Hozzá, mondván: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled.”³

Segítségképpen, hogy tanítványai megértsék, miszerint az Ő munkájához hozzá tartozik az alárendeltség és a szenvedés is, a Szabadító együttérzőn kijelentette:

„Ha valaki jóni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.

Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő

lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltást adhat az ember az ő lelkéért?”⁴

E kijelentésén keresztül a Szabadító kihangsúlyozta, hogy mindazoknak, akik hajlandók Őt követni, meg kell tagadniuk magukat, és uralniuk kell vágyaikat, kívánságaikat, illetve szenvedélyeiket, feláldozva mindent, még akár az életüket is, ha szükséges, teljes mértékben alárendelve magukat az Atya akaratának – ahogyan azt Ő is tette.⁵ Valójában ez az ár, amelyet egy lélek szabadításáért fizetni kell. Jézus tudatosan és átvitt értelemben használta egy kereszt jelképét, hogy segítsen tanítványainak jobban megérteni, mit jelent valójában az áldozat és az Úr ügye iránti elkötelezettség. A kereszt képe közismert volt tanítványai és a Római Birodalom lakói körében, hiszen a rómaiak a keresztre feszítés áldozatait arra kényszerítették, hogy saját maguk vigyék a keresztjüket, illetve a keresztgerendát a kivégzés helyszínére.⁶

Csupán a Szabadító feltámadása után nyílt meg a tanítványok értelme, hogy mindazt megértsék, amit leírtak Róla,⁷ illetve amit tőlük elvártak onnantól kezdve.⁸

Hasonlóképpen mindannyiunknak, fivéreim és nővéreim, meg kell nyitnunk az elménket és a szívünket, hogy teljesebb mértékben érthessük meg a keresztünk felvételének és az Ő követésének vonatkozásait. A szentírásokból megtudjuk, hogy azok, akik fel kívánják venni a keresztjüket, oly módon szeretik Jézus Krisztust, hogy megtagadják maguktól minden istentelenséget, minden világi sóvárgást, és betartják az Ő parancsolatait.⁹

Eltökélségünk arra, hogy feladjunk minden Isten akaratával ellentéteset, feláldozunk mindent, amire kérnek, valamint hogy igyekezzünk követni az Ő tanításait – segíteni fog nekünk kitarítani Jézus Krisztus evangéliumának

ösvényén, még a megpróbáltatásokkal, lelkünk gyengeségeivel, illetve a társadalmi nyomással, valamint az Ő tanításait ellenző világi elgondolásokkal szemben is.

Azok számára például, akik még nem találták meg örökkévaló társukat, így esetleg magányosnak és reménytelennek éreznék magukat, illetve azok számára, akik elváltak, ezért az elhagyatottság és elfeledettség érzéseivel küzdenek, biztosítalak benneteket, hogy a Szabadító azon felhívásának elfogadása, miszerint vegyétek magatokra a kereszteteket, és kövessétek Őt, azt jelenti, hogy hittel haladtok tovább az Úr ösvényén, megőrizve a méltóság mintáját, és nem merülve el a világi szokásokban, amelyek végül megfosztanának az Isten szeretetéből és irgalmából vetett reménységtől.

Ugyanezen tantételek vonatkoznak azokra közületek, akik vonzódást tapasztaltok saját nemetek iránt, és elkecseregettek, valamint tehetetlennek érzitek magatokat. Néhányotok pedig talán emiatt úgy érzi, hogy Jézus Krisztus evangéliuma többé már nem vonatkozik rátok. Ha ez a helyzet, akkor biztosítani szeretnélek benneteket arról, hogy mindig van remény az Atyaistenben és az Ő boldogságtervében, Jézus Krisztusban és az Ő engesztelésében, valamint az Ő szeretetteljes parancsolatai szerinti

életben. Az Ő tökéletes bölcsességében, hatalmában, igazságosságában és irgalmában az Úr Magává pecsételhet bennünket, hogy majd az Ő színe elé vitethessünk, és örökké tartó szabadításunk lehessen, amennyiben állhatatosak és szilárdak vagyunk a parancsolatok betartása terén,¹⁰ valamint mindig bővelkedünk jó cselekedetekben.¹¹

Azok számára, akik súlyos bűnöket követtek el, ugyanezen felhívás elfogadása többek között azt jelenti, hogy megalázkodtok Isten előtt, hogy tanácskoztok a megfelelő egyházi vezetőkkel, illetve megbánjátok és elhagyjátok a bűneiteket. E folyamat megáldja mindazokat is, akik korlátozó függőségekkel küzdenek, akár ópiátokról, drogokról, alkoholoról, akár pornográfiairól legyen szó. E lépések közelebb hoznak a Szabadítóhoz, aki végül megszabadíthat a bűntudattól, a bánattól, illetve a lelki és fizikai rabságtól. Kérhetitek továbbá a családotok, a barátaitok, valamint hozzáértő orvosi és tanácsadó szakemberek támogatását is.

Kérlek, sohase adjátok fel, az egymást követő kudarcok után sem, és soha ne tekintetek úgy magatokra, mint aki képtelen elhagyni a bűnt, illetve legyőzni a függőséget. Nem adhatjátok fel a próbálkozást, tovább élve gyengeségben és bűnben! Mindig igyekezzetek a tőletek telhető legjobbra, tetteitekkel

kinyilvánítva a vágyatokat a belső edény megtisztítására, ahogyan a Szabadító is tanította.¹² Bizonyos kihívásokra a megoldások olykor hosszú hónapok folyamatos erőfeszítései után érkeznek. A Mormon könyvében található ígéret, mely szerint „kegyelem által szabadítanak meg minket, mindaz után, amit meg tudunk tenni”¹³, e körülmények között mindannyiunkra vonatkozik. Ne feledjétek, hogy a Szabadító kegyelmi ajándéka „nem korlátozódik szükségszerűen időben a mindaz »után«-ra, amit meg tudunk tenni. Elnyerhetjük kegyelmét saját erőfeszítéseink kimerítése előtt, közben és után is.”¹⁴

Bizonyágomat teszem arról, hogy miközben folyamatosan törekszünk kihívásaink legyőzésére, Isten megáld majd bennünket a gyógyuláshoz szükséges hit ajándékával, valamint a csodák tevésével.¹⁵ Megteszi majd értünk azt, amit mi nem tudunk magunkért megtenni.

Továbbá azok számára, akik keserűséget, dühöt vagy sértettséget éreznek, illetve akiket leláncol a bánat olyasmira miatt, amiről úgy érzik, nem megérdemelt, számukra felvenni a keresztet és követni a Szabadítót annyit tesz, hogy igyekeznek félretenni ezeket az érzéseket, majd az Úr felé fordulni, hogy Ő megszabadíthassa őket ettől a gondolkodásmódtól, és segítsen békességre lelniük. Sajnos, ha ragaszkodunk ezekhez

a negatív érzésekhez és érzelmekhez, arra ébredhetünk, hogy az Úr Lelkének már nincs többé hatása az életünkre. Nem tarthatunk bűnbánatot mások helyett, viszont megbocsáthatunk nekik – ha ellenállunk annak, hogy a nekünk kárt okozók túszaik legyünk.¹⁶

A szentírások azt tanítják, hogy létezik kiút ezekből a helyzetekből – ha kérjük Szabadítónkat, hogy segítsen nekünk sziklaszívünket új szívre cserélni.¹⁷ Ahhoz, hogy ez megtörténjen, az Úr elé kell járulnunk a gyengeségeinkkel,¹⁸ majd az Ő segítségéért és megbocsátásáért kell folyamodnunk,¹⁹ különösképpen azon szent pillanatban, amikor vasárnaponként az úrvacsorából veszünk. Döntünk úgy, hogy törekszünk az Ő segítségére, valamint megteszük a fontos, bár nehéz lépést azzal, hogy megbocsátunk a nekünk kárt okozóknak, hogy a sebeink gyógyulni kezdhessenek. Megígérem nektek, hogy ha így tesztek, éjszakáitok telve lesznek azzal az enyhüléssel, amelyet az Úrral békességben élő elme biztosít.

Joseph Smith próféta, miközben 1839-ben Liberty fogházában raboskodott, egy levelet írt az egyháztagokhoz, amely minden ilyen helyzetben és körülményben igencsak alkalmazható jóvendöléseket tartalmaz. Azt írta: „Minden trón és birodalom, fejedelemség és hatalom kinyilatkoztatásra kerül és azokra száll, akik hősiességgel kitarotak Jézus Krisztus evangéliumáért.”²⁰ Éppen ezért azok, fivéreim és nővéreim, akik magukra vették a Szabadító nevét, bíznak az Ő ígéreteiben, valamint mindvégig kitarotnak, megszabadíttatnak²¹ és Istennel lakhatnak majd a soha véget nem érő boldogság állapotában.²²

Fivérek és nővérek, mindannyian szembekerülünk olyan súlyos körülményekkel az életünk során, amelyek a szomorúság, a tanácstalanság és a reménytelenség érzését keltik bennünk,

sőt olykor el is gyengítenek bennünket. Ezen érzések némelyike arra készíthet bennünket, hogy kérdőre vonjuk az Urat: „Miért tapasztalom meg ezeket a helyzeteket?” Vagy: „Miért nem teljesülnek az elvárásaim? Végére is én minden tőlem telhetőt megteszek, hogy hordozzam a keresztem és kövessem a Szabadítót.”

Kedves barátaim! Emlékeznünk kell arra, hogy a keresztyűnk felvételéhez hozzá tartozik az alázat, illetve a bizalom Istenben és az Ő végtelen bölcsességében. El kell ismernünk, hogy Ő ismer mindannyiunkat és a szükségleteinket is. Szükséges elfogadnunk még azt a tény is, hogy az Úr időzítése különbözik a miénktől. Előfordul, hogy egy áldásra törekszünk, és eközben határidőt szabunk az Úrnak. Nem tehetjük függővé az Iránta való hithűségünket azzal, hogy határidőt adunk Neki a vágyaink megválaszolására. Amikor így teszünk, a kétkedő nefitákra hasonlítunk a régi időkben, akik azzal újzték csúfot fivéreikből és nővéreikből, hogy kijelentették: már elmúlt a lámánita Sámuel szavai beteljesedésének ideje – ezzel pedig összezavarták a hívőket.²³ Elégé bízunk kell az Úrban ahhoz,

Franca Calamassi nővér négy gyermekével a templomnál.

hogy elcsendesedjünk, és tudjuk, hogy Ő Isten, hogy Ő minden dolgot tud, és hogy szintén tud mindannyiunkról.²⁴

A közelmúltban alkalmam nyílt szolgálatot nyújtani egy özvegy nővérnek, akit Franca Calamassinak hívnak, és aki egy komolyan korlátozó betegségtől szenved. Calamassi nővér volt az első a családjában, aki csatlakozott Jézus Krisztus visszaállított egyházához. Bár a férje sohasem keresztkedett meg, beleegyezett, hogy találkozzon a misszionáriusokkal, és gyakran részt vett az egyházi gyűléseken. E körülmények ellenére Calamassi nővér hithű maradt, és négy gyermekét Jézus Krisztus evangéliuma szerint nevelte. Egy évvel férje halála után Calamassi nővér elvitte gyermekeit a templomba, ahol szent szertartásokon vettek részt, és családként összepecsételték őket. Az ezen szertartásokhoz kapcsolódó ígéretek hatalmas reményt, örömet és boldogságot hoztak számára, mely segített neki tovább folytatni az életét.

Amikor a betegség első jelei megmutatkoztak, püspöke egy áldást adott neki. Ez alkalommal elmondta a püspöknek, hogy kész elfogadni az Úr akaratát, kifejezve hitét a gyógyulásra és arra is, hogy mindvégig viselje betegségét.

Látogatásom során, Calamassi nővér kezét fogva és szemébe nézve angyali ragyogást láttam az arcán, mely tükrözte bizonyosságát Isten tervében, valamint tökéletesen ragyogó reménységét az Atya szeretetében és számára alkotott tervében.²⁵ Éreztem szilárd eltökéltségét, hogy kitarotson hitében mindvégig azáltal, hogy felveszi keresztyűt mindazon kihívások ellenére, amelyekkel szembenézett. E nővér élete az ő Krisztusról való bizonyossága, a hitének és az Őhöz való elkötelezettségének kijelentése.

Fivérek és nővérek! Szeretném tanúságomat tenni nektek arról, hogy a keresztyűnk felvétele és a Szabadító

NEIL L. ANDERSEN ELDER
a Tizenkét Apostol Kvórumából

követése megköveteli tőlünk, hogy kövessük az Ő példáját, valamint igyekezzünk Hozzá hasonlónak válni,²⁶ türelmesen szembenézve az élet körülményeivel, megtagadva és megvetve a természetes ember kívánságait, valamint várva az Úrra. A zsoltáríró ezt írta:

„Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék szíved és várjad az Urat.”²⁷

„Segítségünk és paizsunk ő.”²⁸

Bizonyágomat teszem, hogy a Mester lábnymát követni, valamint Őrá várni, aki az életünk végső gyógyítója – megnyugosztja a lelkünket, és megkönnyíti a terheinket.²⁹ Ezekről teszem a bizonyágomat Jézus Krisztus szent nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Máté 11:29–30; Jakab 2:24; 2 Nefi 25:23.
2. Lásd Máté 16:21.
3. Máté 16:22.
4. Máté 16:24–26.
5. Lásd János 6:38.
6. Lásd János 19:16–17.
7. Lásd Márk 16:17–20; Lukács 24:36–53.
8. Lásd Máté 28:19–20.
9. Lásd Joseph Smith fordítás, Máté 16:25–29 (a Tanulmányi segédletekben); lásd még Szentírásalkalauz: vágy, természetes ember, érzéki, érzékiség, gonosz, gonoszság, scriptures.ChurchofJesusChrist.org.
10. Lásd Alma 1:25.
11. Lásd Móziás 5:15.
12. Lásd Alma 60:23.
13. 2 Nefi 25:23.
14. Lásd Bruce C. Hafen, *The Broken Heart: Applying the Atonement to Life's Experiences* (1989), 155–56.
15. Lásd Tan és szövetségek 46:19, 21.
16. Lásd Neal A. Maxwell, “Repentance,” *Ensign*, Nov. 1991, 32.
17. Lásd Ezékiel 18:31; 36:26.
18. Lásd Ether 12:27.
19. Lásd 1 Nefi 7:21.
20. Tan és szövetségek 121:29.
21. Lásd 3 Nefi 27:6.
22. Lásd Móziás 2:41.
23. Lásd 3 Nefi 1:4–7.
24. Lásd Tan és szövetségek 101:16.
25. Lásd 2 Nefi 31:20.
26. Lásd Máté 5:48; 3 Nefi 12:48; 27:27.
27. Lásd Zsoltárok 27:14.
28. Lásd Zsoltárok 33:20.
29. Lásd Máté 11:30; Móziás 24:14.

Gyümölcs

Szemetek és szívetek mindig összpontosítson a Szabadítóra, Jézus Krisztusra és arra az örökkévaló örömrre, amely egyedül Őáltala adatik.

Tudom, mi jár a fejetekben! Már csak egy beszélő, és végre hallhatjuk Nelson elnököt. Abban a reményben, hogy fenntarthatom az érdeklődéseketek abban a pár percben, amíg szeretett prófétánkra várunk, egy igen vonzó témát választottam: a gyümölcsről fogok beszélni.

A különféle bogyósok, banánok, dinnyék, mangók, vagy az olyan egzotikusabb gyümölcsök, mint a kiwano – avagy tüskés uborka – és a gránátalma különféle színeikkel, állagukkal és

zamatukkal régóta nagy becsben tartott inycenségek.

Halandó szolgálata során a Szabadító örök értékű dolgokhoz hasonlította a jó gyümölcsöt. Ezt mondta: „Gyümölcsöikről ismeritek meg őket.”¹ „...[M]inden jó fa jó gyümölcsöt terem”². Arra buzdított minket, hogy gyűjtsünk „az örök életre gyümölcsöt”³.

A Mormon könyvében található egyik jól ismert élénk álomban Lehi próféta „egy sötét és kietlen vadon[ban]” találja magát. Van ott minden: szennyes

Földi szolgálattétele során a Szabadító örök értékkel bíró dolgokhoz hasonlította a jó gyümölcsöt.

víz, sötét köd, idegen utak és tiltott ösvények, csakúgy, mint egy vasrúd⁴, amely egy egyenes és keskeny ösvény mentén egy fához vezet, „amelynek gyümölcse... boldoggá [teszi] az embert”. Álmát felidézve Lehi ezt mondta: „...ettem annak gyümölcséből, és... az a legédesebb [volt], felülmúlva mindazt, amit addig valaha is megízleltem... [És] lelkemet rendkívül nagy örömmel töltötte el”. „Ez a gyümölcs kívánatosabb volt minden más gyümölcsnél.”⁵

A fa és a gyümölcs jelentése

Mit jelképez ez a fa és annak igen értékes gyümölcse? „Isten szeretetét jelképezik”⁶ és Mennyei Atyánk csodálatos megváltástervét hirdetik. „Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”⁷

Ez a becses gyümölcs a Szabadító semmihez sem fogható engesztelésének csodálatos áldásait jelképezi. Nemcsak hogy újra élünk majd a halandóságunk után, hanem a Jézus Krisztusba vetett hitünk, a bűnbánatunk és a parancsolatoknak való engedelmisségünk révén bocsánatot is nyerhetünk a bűneinkre, és egy nap tisztán és szeplőtelenül állhatunk majd Atyánk és Fia elé.

A fa gyümölcseinek magunkhoz vétele azt is jelképezi, hogy magunkra vesszük a visszaállított evangélium szertartásait és szövetségeit: megkeresztelkedünk, elnyerjük a Szentlélek ajándékát, majd pedig belépünk az Úr házába, hogy hatalommal ruháztassunk fel a magasságból. Jézus Krisztus kegyelme által és szövetségeink betartása révén abban a mérhetetlen ígéretben van részünk, hogy mindörökké az igazlelkű családdal élhetünk.⁸

Nem csoda, hogy az angyal e szavakkal jellemezte a gyümölcsöt: „a legörömtelibb a lélek számára”⁹. Valóban az!

Kihívás igaznak maradni

Amint azt már mindannyian megtanultuk: ha meg is ízleltük a visszaállított evangélium drága gyümölcsét, még akkor sem könnyű igaznak és hűnek maradni az Úr Jézus Krisztushoz.

Miként az többször is elhangzott ezen a konferencián, továbbra is szembe kell néznünk figyelemelterelő tényezőkkel és megtévesztésekkel, zűrzavarral és nyugtalansággal, csábításokkal és kísértésekkel, amelyek megkísérlik elvonni a szívünket a Szabadítótól és az Ő követésekor megtapasztalt örömtől és szépségektől.

Az efféle viszontagságok miatt Lehi álma tartalmaz egy figyelmeztetést is! A folyó túlszéljén egy tágas épület áll, melyben mindenféle életkorú ember az ujjával mutogat Jézus Krisztus igazlelkű követőire, kigúnyolva és csúfolva őket.

Az épületben lévők nevetségessé teszik és kikacagják azokat, akik betartják a parancsolatokat, remélve, hogy így hiteltelenebbé és gúny tárgyává tehetik a Jézus Krisztusba és az Ő evangéliumába vetett hitüket. A hívőkre zúdított kétely és megvetés verbális támadásai közepette azután néhányan azok közül,

akik már megízlelték a gyümölcsöt, elkezdnek szégyenkezni az evangélium miatt, amelyet egykor befogadtak. A világ hamis ígéretei elcsábítják őket; elfordulnak a fától és a gyümölcstől, és a szentírás szavaival szólva: „letér[nek] tiltott ösvényekre, és elvesz[nek]”¹⁰.

Mai világunkban az ellenség építőmunkásai túlórában dolgoznak, rohamosan bővítve a nagy és tágas épületet. A bővítések már túlnyúlnak a folyón, abban a reményben, hogy bevehetik az otthonunkat is, miközben a mutogatók és a gúnyolódók éjt nappallá téve üvöltöttek internetes megafonjaikon.¹¹

Nelson elnök kifejtette: „Az ellenség megsokszorozza a bizonyosságunk megingatására és az Úr munkájának megakadályozására tett erőfeszítéseit.”¹² Ne feledjük Lehi szavait: „mi azonban nem törődünk velük”¹³.

Noha nem kell félnünk, azért legyünk éberek! Olykor az apró dolgok kizökkenthetik a lelki egyensúlyunkat. Kérlek, ne engedjétek, hogy a kérdéseitek, mások sértései, hitetlen barátok vagy szerencsétlen hibák és csalódások elfordítsanak titeket azoktól az édes,

Amint azt már mindannyian megtanultuk: ha meg is ízleltük a visszaállított evangélium drága gyümölcsét, még akkor sem könnyű igaznak és hűnek maradni az Úr Jézus Krisztushoz.

tiszta és lelket megalégítő áldásoktól, amelyek a fa becses gyümölcséből fakadnak. Szemetek és szívetek mindig összpontosítson a Szabadítóra, Jézus Krisztusra és arra az örökkévaló öröme, amely egyedül Óáltala adatik.

Jason Hall hite

Júniusban feleségemmel, Kathyvel részt vettünk Jason Hall temetésén. Halálakor 48 éves volt, és az elderek kvórumának elnökeként szolgált.

Hadd olvassam fel Jason szavait egy olyan eseményről, amely megváltoztatta az életét:

„[15 éves koromban volt] egy autóbalesetem. [...] [Eltörtem] a nyakamat, és mellkasomtól lefelé lebénultam. A lábaim felett teljes mértékben, míg a karjaim felett részben elvesztettem az uralmam. Többé nem tudtam járni, állni, ...vagy önállóan enni. Alig tudtam lélegezni és beszélni.”¹⁴

„»Drága [Mennyei] Atyám! – esdekeltem. – Ha visszakaphatnám a kezeimet, tudom, hogy sikerülne. Kérlek, Atyám, kérlek! [...]»

Tartsd meg a lábamat, Atyám; csak a kezeim használatáért [imádkozom].«¹⁵

Jason soha nem nyerte vissza a kezei használatát. Halljátok a tágas épületből jövő hangokat? „Jason Hall! Isten nem figyel az imáidra! Ha Isten egy szerető Isten, akkor hogy hagyhatott téged így? Miért is hinnél Krisztusban?” Jason Hallhoz eljutott ugyan a hangjuk, de rájuk se hederített. Inkább lakmározott a fa gyümölcséből. A Jézus Krisztusba vetett hite rendíthetetlenül vált. Elvégezte az egyetemet, és a templomban feleségül vette Kolette Colemant, akiről azt mondta, ő élete szerelme.¹⁶ 16 évnyi házasság után újabb csoda történt: megszületett drága kisfiuk, Coleman.

Hogyan gyarapították a hitüket? Kolette így magyarázta: „Bízunk

Isten tervében. Ez pedig reményt adott nekünk. Tudtuk, hogy [egy jövőbeli napon] Jason egészséges lesz. [...] Tudtuk, hogy Isten adott nekünk egy Szabadítót, akinek az engesztelő áldozata lehetővé teszi számunkra, hogy továbbra is előre tekintünk, amikor pedig inkább feladnánk.”¹⁷

Jason temetésén a 10 éves Coleman elmondta, hogy az édesapja megtanította neki, „hogy Mennyei Atyának [van] egy terve számunkra, hogy a földi élet remek lesz, és hogy családokban élhetünk. [...] De... nehéz dolgokon kell keresztülmenünk, és hibázni is fogunk.”

Coleman így folytatta: „Mennyei Atya elküldte a földre a Fiát, Jézust. Az Ő feladata az volt, hogy tökéletes legyen. Hogy meggyógyítsa az embereket. Hogy szeresse őket. Aztán pedig hogy szenvedjen minden fájdalomunkért, bánatunkért és bűnünkért. Majd pedig meghalt értünk.” Coleman ezt mondta még: „Mivel ezt megtette, Jézus tudja, hogy mit érzek most.

Három nappal azután, hogy Jézus meghalt, Ő... újra életre kelt, tökéletes

testtel. Ez azért fontos nekem, mert tudom, hogy... az [apukám] teste is tökéletes lesz, és együtt lesz majd a családnk.”

Végül ezzel zárta a szavait: „Egész kisbaba korom óta az édesapám minden este ezt mondta nekem: »Apa szeret, Mennyei Atya szeret, és jó fiú vagy.«¹⁸

Jézus Krisztusnak köszönhetően lelhetünk örömet

Russell M. Nelson elnök kifejtette, miért érez örömet és reményt a Hall család. Ezt mondta:

„Az örömmel, melyet érzünk, nem sok köze van az életünkben fennálló körülményekhez, ahhoz viszont igen, hogy az életünk során mire összpontosítjuk a figyelmünket.

Amikor életünket Isten szabadítástervére összpontosítjuk..., valamint Jézus Krisztusra és az Ő evangéliumára, akkor örömet érezhetünk, függetlenül attól, hogy mi történik – vagy mi nem történik – az életünkben. Az öröm Tőle származik, és Őmiatta van benne részünk. Ő minden öröm forrása. [...]»

Jason, Coleman és Kolette Hall

Ha... a világra tekintünk, ...soha nem fogjuk megismerni az örömet. [...] [Az öröm] olyan ajándék, mely abból fakad, hogy szándékosan igyekszünk igazlelkű életet élni úgy, ahogyan Jézus Krisztus tanította.”¹⁹

Egy ígéret a visszatéréshez

Ha egy ideje már nélkülözitek a fa gyümölcsét, szeretném, ha tudnátok, hogy a Szabadító mindig kitért karral vár titeket. Szeretettel hív minket: „Tartsatok bűnbánatot és jöjjetek hozzám.”²⁰ Az Ő gyümölcse bőséges és mindig szazonja van. Nem lehet pénzen megvenni, és senkitől sem tagadják meg, aki őszintén vágyik rá.²¹

Ha arra vágytok, hogy visszatérjete a fához és újra megízleljétek a gyümölcsöt, kezdjétek azzal, hogy imádkoztok a Mennyei Atyátokhoz. Higgyetek Jézus Krisztusban és az Ő engesztelő áldozatában. Ígérem nektek, hogy ha „minden gondolatban” a Szabadítóra tekintetek²², ismét tiétek lesz a fa gyümölcse, mely ízletes lesz és örömteli a lelketek számára, „és ez a legnagyobb Istennek minden ajándéka között”²³.

Éppen ma van három hete, hogy teljes megnyilvánulásában láttam a Szabadító gyümölcseinek örömét, amikor Kathyvel részt vettünk a Portugáliai Lisszabon templom felszentelésén. A visszaállított evangélium igazságai 1975-ben nyíltak meg Portugália előtt, amikor lehetővé vált a szabad vallásgyakorlás. Sok nemes szent, akik akkor ízeleték meg a gyümölcsöt, amikor még egyáltalán nem voltak gyülekezetek és kápolnák, és a legközelebbi templom is 1600 kilométerre állt, most együtt örvendezett velünk, hogy a fa drága gyümölcse immár jelen van az Úr házában Lisszabonban. Ó, mennyire becsülöm és tisztellem ezeket az utolsó napi szenteket, akik a szívüket mindvégig az Úrra szegezték!

A Szabadító ezt mondta: „A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”²⁴

Ma reggel a szerte a világon élő egyháztagokhoz szólva Nelson elnök ezt mondta: „Drága fivéreim és nővéreim! Élő példái vagytok ama gyümölcsöknek, amelyek Jézus Krisztus tanításainak követéséből sarjadnak.” Majd hozzátette: „Köszönöm nektek! Szeretek benneteket!”²⁵

Szeretünk, Nelson elnök!

Szentanúja vagyok a kinyilatkoztatás hatalmának, amely a mi drága elnökünkön nyugszik. Ő Isten próféta. A múltbéli Lehihez hasonlatosan Russell M. Nelson elnök is hív minket és Isten családjának minden tagját, hogy jöjjünk és együnk a fa gyümölcseiből. Legyen meg a kellő alázatunk és erőnk tanácsának követéséhez.

Alázattal teszem tanúságomat arról, hogy Jézus Krisztus Isten Fia. Az Ő szeretete, az Ő hatalma és az Ő kegyelme hoz magával minden maradandó értékű dolgot. Erről tesztek

bizonyoságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 7:16.
 2. Máté 7:17.
 3. János 4:36.
 4. 2007. január elején, miközben a Hetvenek Elnökségének tagjaként a két hónappal később, március 4-én esedékes Brigham Young Egyetem áhítatán elhangzó beszédemre készültem, megkérdeztem David A. Bednar eldertől, hogy ő mivel készült az ugyanazon hallgatóság előtt elhangzó 2007. február 4-i beszédére. Egészen ledöbbentem, amikor azt válaszolta, hogy a beszéde arról fog szólni, hogy kapaszkodjunk szorosán a vasrúdba. Én szó szerint ugyanezt a címet választottam a beszédemnek! Miután megosztottunk egymással a beszédünk szövegét, rájöttünk, hogy más-más szemszögből közelítjük meg a témát. Bednar elder Az élő víz tározói című beszédében a vasrúdra, vagyis Isten szavára helyezte a hangsúlyt, mely betölti a szentírásokat. A beszédében megkérdezte: „Ti és én oly módon olvassuk, tanulmányozzuk és kutatójuk-e naponta a szentírásokat, hogy képesek legyünk szilárdan a vasrúdba kapaszkodni?” (speeches.byu.edu).
- Csupán egy héttel a Bednar elderrel folytatott beszélgetesem után Boyd K. Packer elnök Lehi álma és ti [Lehi's Dream and

RUSSELL M. NELSON ELNÖK

Záróbeszéd

Az egyéni érdemesség az elme és a szív teljes átalakítását követeli meg, hogy az Úrhoz hasonlóbbá váljunk.

You] címmel mondott beszédet egy BYU áhítaton. Packer elnök a vasrúdra, mint a Szentlelken keresztül érkező személyes kinyilatkoztatásra és sugalmazásra helyezte a hangsúlyt. Ezt mondta: „Ha a rúdba kapaszkodtok, a Szentlélek ajándéka segítségével *érezhetitek* az előre vezető utat. [...] Ragadjátok meg a vasrudat, és ne engedjétek el. A Szentlélek hatalma által *érezhetitek* az életeteken keresztül vezető utat (2007. jan. 16., speeches.byu.edu).

Az én 2007. márciusi témámban, melynek a Szilárdan kapaszkodjatok a próféták szavaiba! [Hold Fast to the Words of the Prophets] címet adtam, a vasrúd az élő próféták szavait jelképezte (2007. márc. 4., speeches.byu.edu).

E három beszéd összefonódása nem volt véletlen. Az Úr keze munkálkodott, amikor három beszéd, mely ugyanannak a hallgatóságnak íródott, a vasrúd három vonatkozását mutatta be: (1) a szentírások, avagy az ősi próféták szavai; (2) az élő próféták szavai; valamint (3) a Szentlélek hatalma. Ez egy fontos tanulási élmény volt számomra.

5. Lásd 1 Nefi 8:4–12.
6. 1 Nefi 11:25.
7. János 3:16.
8. Lásd David A. Bednar: Lehi álma: Szilárdan kapaszkodni a rúdba. *Liahóna*, 2011. okt. 32–37.
9. 1 Nefi 11:23.
10. 1 Nefi 8:28.
11. Lásd Boyd K. Packer, “Lehi’s Dream and You” (Brigham Young University devotional, Jan. 16. 2007) [Lehi álma és ti. (A Brigham Young Egyetem áhítata, 2007. jan. 16.)], speeches.byu.edu.
12. Russell M. Nelson: Tehetjük jobban és lehetünk jobbak. *Liahóna*, 2019. máj. 68.
13. 1 Nefi 8:33.
14. Stephen Jason Hall, “The Gift of Home,” *New Era*, Dec. 1994, 12.
15. Stephen Jason Hall, “Helping Hands,” *New Era*, Oct. 1995, 46, 47.
16. Személyes levelezés Andersen elder és Kolette Hall között.
17. Személyes levelezés Andersen elder és Kolette Hall között.
18. Coleman Hall temetési beszéde, amelyet Kolette Hall osztott meg Andersen elddel.
19. Russell M. Nelson: Öröm és lelki túlélés. *Liahóna*, 2016. nov. 82., 84.
20. 3 Nefi 21:6.
21. Lásd 2 Nefi 26:25, 33.
22. Tan és szövetségek 6:36.
23. 1 Nefi 15:36.
24. János 15:5.
25. Russell M. Nelson: A második nagy parancsolat. *Liahóna*, 2019. nov.

Szeretett fivéreim és nővéreim! E történelmi jelentőségű konferencia végéhez érve köszönetet mondunk az Úrnak az üzenetekhez nyújtott sugalmazásért és a minket felemelő zenéért. Valóságos lelki lakomában volt részünk.

Tudjuk, hogy Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma reményt és örömet hoz majd azok számára, akik meghallják és megszívlelik az Ő tanát. Azt is tudjuk, hogy minden otthon a hit valódi szentélyévé válhat, ahol békeesség, szeretet és az Úr Lelke lakozhat.

A visszaállítás koronaékszere természetesen nem más, mint a szent templom. Szent szertartásai és szövetségei döntő fontosságúak egy olyan nép felkészítésében, akik készen állnak a Szabadító üdvözlésére az Ő második eljövetelekor. Jelenleg 166 felszentelt templomunk van, és még több is fog épülni.

Minden új és felújított templom felszentelését megelőzően nyílt napok kerülnek majd megtartásra. Számos, nem a mi hitünket valló barátunk vesz majd részt körbevezetéseken e templomokban, és tanul majd valamit a templom áldásairól. E látogatók némelyike pedig késztetést fog érezni arra, hogy többet tudjon meg. Néhányan őszintén azt kérdezik majd, hogy miként válhatnak jogosulttá a templom áldásaira.

Az egyház tagjaiként készen kell állnunk a kérdéseik megválaszolására. Elmagyarázhatjuk, miszerint a templom áldásai bárki és mindenki számára elérhetőek, aki felkészül azokra. Azonban mielőtt beléphetnének egy felszentelt templomba, jogosulttá kell válniuk arra. Az Úr azt szeretné, ha minden gyermeke részesülne az Ő templomában

elérhető örökkévaló áldásokban. Ő meghatározta, mit kell megtennie minden egyes embernek, hogy jogosulttá váljon az Ő szent házába való belépésre.

Egy ilyen tanítási helyzet jó kiindulópontja, ha felhívjuk a figyelmet a templom homlokzatára vésett szavakra: „Szentség az Úrnak. Az Úr háza.” Henry B. Eyring elnök mai üzenete és sokan mások is arra ihlettek minket, hogy váljunk szentebbé. Minden templom egy szent hely; minden templomlátogató arra törekszik, hogy szentebbé váljon.

A templomba történő belépés valamennyi feltétele a személyes szentséggel kapcsolatos. E felkészültség megállapításához minden személy, aki élvezni kívánja a templom áldásait, két interjú esik majd át: először egy püspökkel, egy püspökségi tanácsossal vagy egy gyülekezeti elnökkel; másodszer pedig egy cövek- vagy misszióelnökkel, vagy annak valamely tanácsosával. Ezen interjúk során számos kérdést tesznek majd fel.

E kérdések némelyike a közelmúltban átszerkesztésre került a tisztább érthetőség érdekében. Most ismertetni szeretném ezeket a számotokra:

1. Van hited Istenben, az Örökkévaló Atyában; az Ő Fiában, Jézus Krisztusban; és a Szentlélekben; és van Róluk bizonyosságod?
2. Van bizonyosságod Jézus Krisztus engeszteléséről, valamint Szabadítódként és Megváltódként betöltött szerepéről?
3. Van bizonyosságod Jézus Krisztus evangéliumának visszaállításáról?
4. Támogatod Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét a prófétaként, látnokként és kinyilatkoztatóként, valamint az egyetlen olyan személyként a földön, akinek felhatalmazása van az összes papsági kulcs használatára?

Támogatod az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjait mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat?

Támogatod az egyház többi általános felhatalmazottját és helyi vezetőit?

5. Az Úr azt mondta, hogy „minden dolgot tisztaságban” tegyünk Őelőtte (Tan és szövetségek 42:41).

Erkölcsei tisztaságra törekszel a gondolataidban és a viselkedésedben?

Betartod a nemi erkölcsösség törvényét?

6. Követed Jézus Krisztus egyháza tanításait a családtagjaiddal és másokkal való magán- és nyilvános viselkedésedben?
7. Támogatsz vagy pártolsz olyan tanítást, gyakorlatot vagy tant, amely ellentétes Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza által elfogadottakkal?
8. Igyekszel megszentelni a szombat napját otthon és az egyházban is; részt venni a gyűléseiden; felkészülni és érdemesen venni az úrvacsorából; valamint az életedet az evangélium törvényeivel és parancsolataival összhangban élni?
9. Igyekszel becsületesnek lenni mindenben, amit teszel?
10. Teljestized-fizető vagy?
11. Érted és betartod a Bölcsesség szavát?
12. Van bármilyen pénzügyi vagy egyéb kötelezettséged egy korábbi házastárs vagy gyermekek felé?

Ha igen, akkor mindeddig eleget tettél ezeknek a kötelezettségeknek?
13. Betartod a szövetségeket, amelyeket a templomban kötöttél, beleértve a templomi alsóruha viselését is, ahogyan arra a felruházás során utasítást kaptál?

14. Vannak olyan súlyos bűnök az életedben, amelyeket papsági felhatalmazottakkal szükséges rendezni a bűnbánatod részeként?

15. Érdemesnek tartod magad arra, hogy belépj az Úr házába, és részt vegyél templomi szertartásokon?

Ezeket az átdolgozott templomi ajánlási kérdéseket holnap juttatjuk el az egyház vezetői számára világszerte.

E kérdések őszinte megválaszolásán túl értelemszerűen elvárás az is, hogy minden felnőtt templomlátogató viselje a papság szent alsóruháját a megszokott ruházata alatt. Az alsóruha egy belső elköteleződést jelképez arra vonatkozóan, hogy nap mint nap törekszünk az Úrhoz hasonlóbba válni. Arra is emlékeztet minket, hogy minden nap maradjunk hithűek a megkötött szövetségekhez, és hogy nap mint nap magasabb és szentebb módon járjunk a szövetség ösvényén.

Most egy pillanat erejéig a fiataljainkhoz szeretnék szólni. Buzdítunk benneteket, hogy váljatok jogosulttá korlátozott templomi ajánlásokra. Számotokra csak azokat a kérdéseket teszik majd fel, amelyek rátok vonatkoznak a helyettes

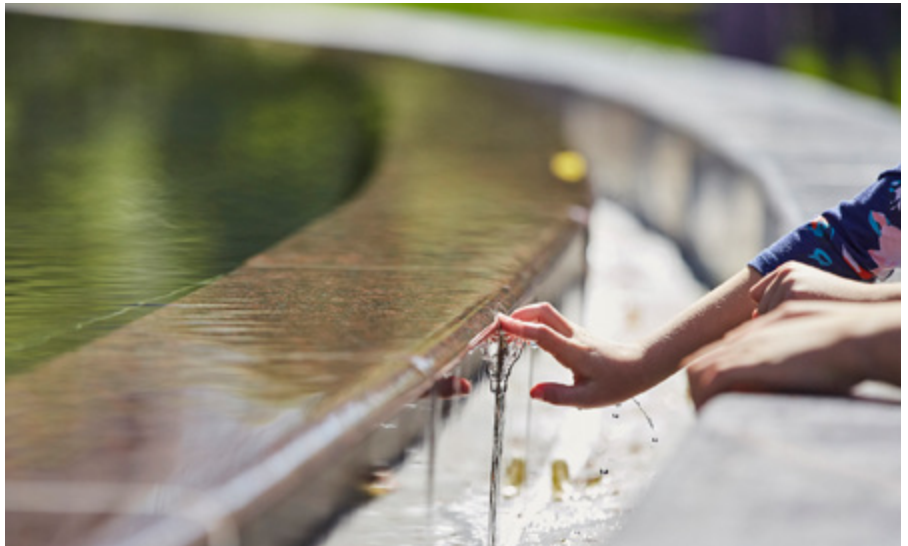
általi keresztelés és konfirmálás szertartásaira való felkészülésekben. Nagyon hálásak vagyunk az érdemességükért és a hajlandóságukért, hogy részt vegyetek e szent templomi munkában. Köszönjük nektek!

Az Úr házába való belépéshez szükséges egyéni érdemesség nagymértékű egyéni lelki felkészülést követel. Az Úr segítségével azonban semmi sem lehetetlen. Bizonyos értelemben egyszerűbb felépíteni egy templomot, mint felépíteni egy olyan népet, akik készen állnak egy templomra. Az egyéni érdemesség az elme és a szív teljes átalakítását követeli meg, hogy az Úrhoz hasonlóbbá váljunk, és becsületes állampolgárok, jobb példák és szentebb emberek legyünk.

Bizonyoságot teszem, hogy az ilyen felkészítő munka megszámlálhatatlan áldást hoz ebben az életben és felfoghatatlan áldásokat az eljövendő életre, beleértve a családi egységek állandósítását az egész örökkévalóságon át „a boldogság egy soha véget nem érő állapotában”¹.

Most pedig egy másik témára szeretnék áttérni: a jövő évre vonatkozó tervekre. A 2020-as év tavaszán lesz pontosan 200 éve, hogy Joseph Smith átélte az isteni megjelenést, amelyet az első látomásként ismerünk. Az Atyaisten és Szeretett Fia, Jézus Krisztus megjelentek Joseph Smithnek, egy 14 éves fiatalnak. Ez az esemény jelezte Jézus Krisztus evangéliuma annak teljességében való visszaállításának beköszöntét, pontosan a Szent Bibliában megjövendöltek szerint.²

Ezt mennyei hírnökök látogatásának sorozata követte, beleértve Morónit, Keresztelő Jánost, valamint a korai apostolokat: Pétert, Jakabot és Jánost. Őket további hírnökök követték, köztük Mózes, Éliás és Illés. Mindegyikük isteni felhatalmazást hozott magával Isten gyermekeinek újbóli megáldására a földön.

Csodálatos módon megkaptuk a Mormon könyvét is: egy másik tanúbizonyosságot Jézus Krisztusról, a Szent Biblia társszentírását. A Tan és szövetségekben és a Nagy értékű gyöngyben közzétett kinyilatkoztatások is nagyban gazdagították a tudásunkat Isten parancsolatairól és az örökkévaló igazságról.

A papság kulcsai és hivatalai visszaállítottak, beleértve az apostol, a hetvenes, a pátriárka, a főpap, az elder, a püspök, a pap, a tanító és a diakónus hivatalát. Továbbá a Segítőegyletben, az Elemiben, a Fiatal Nők szervezetében, a Vasárnapi Iskolában és más egyházi elhívásokban bátran szolgáló, az Urat szerető nők is mind elengedhetetlen részét képezik Jézus Krisztus evangéliuma annak teljességében való visszaállításának.

Ezért hát a 2020-as évet a 200. évforduló évének nevezzük ki. A jövő évi áprilisi általános konferencia minden eddigi konferenciától különbözni fog. Remélem, hogy az elkövetkezendő hat hónapban minden egyháztag és minden család felkészül majd egy páratlan konferenciára, amely a visszaállított evangélium alapjairól emlékezik majd meg.

A felkészüléseket megkezdendő érdemes lehet újra elolvasnotok Joseph Smith beszámolóját az első látomásról a Nagy értékű gyöngyben feljegyzettek szerint. A jövő évi *Jöjj, kövess engem!* tananyagunk a Mormon könyve. Érdemes lehet elmélkednetek néhány fontos kérdésen, például, hogy „Miként lenne más az életem, ha a

Mormon könyvből szerzett tudásomat hirtelen elvennék tőlem?” vagy „Milyen hatással voltak rám és a szeretteimre az első látomást követő események?” Továbbá, mivel megjelentek a Mormon könyve rövidfilmek, érdemes lehet beépítenetek azokat az egyéni és családi tanulmányozásotokba.

Válasszátok ki a saját kérdéseiteket. Készítsétek el a saját terveteket. Merüljétek el a visszaállítás dicsőséges fényében. Amint így tesztek, a jövő áprilisi általános konferencia nemcsak emlékezetes, hanem felejthetetlen is lesz.

Befejezésül szeretetemet és áldásomat hagyom veletek, hogy mindannyian boldogabbá és szentebbé válhassatok minden múltó nappal. Eközben pedig biztosak lehettek abban, hogy a kinyilatkoztatás folytatódik az egyházban, és az Úr irányítása alatt nem is ér véget addig, amíg „Isten céljai meg nem valósulnak, és a nagy Jehova azt nem mondja: a munka elvégeztetett”³.

Ezt az áldást adom nektek, megerősítve az irántatok érzett szeretetemet, az arról való bizonyossággal, hogy Isten él! Jézus a Krisztus. Ez az Ő egyháza, és mi vagyunk az Ő népe. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Móziás 2:41.
2. Lásd Ésaías 2:2; 29; Ezékiel 37:15–20, 26–28; Dániel 2:44; Ámós 3:7; Apostolok cselekedetei 3:21; Efézusbeliek 1:10; Jelenések 14:6.
3. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 148.

Frissített ajánlási kérdések és egyéb templomi hírek

Russell M. Nelson elnök a 2019. októberi általános konferencián mutatta be a templomi ajánlási interjú frissített kérdéseit (lásd 121. oldal). A templomi normák nem változnak, azonban a kérdések egy része más megfogalmazást kapott, hogy egyértelműbb legyen. Az érintett egyházi vezetőknek már meg kellett kapniuk az Első Elnökség 2019. október 6-án kelt levelét, mely tartalmazza a frissített kérdéseket.

Nelson elnök nyolc új templom tervét is bejelentette (lásd 79. oldal). Az új templomok helyszínei: Sierra Leone, Freetown; USA, Utah, Orem; Pápua Új-Guinea, Port Moresby; USA, Arkansas, Bentonville; Fülöp-szigetek, Bacolod; Guatemala, Cobán; és USA, Utah, Taylorsville.

A 2019. áprilisi általános konferencia óta az alábbi helyszíneken került sor templomok felszentelésére: Kongói Demokratikus Köztársaság, Kinshasa; Portugália, Lisszabon; Haiti,

Port-au-Prince; és Brazília, Fortaleza; valamint újraszentelésére: USA, Kalifornia, Oakland; USA, Tennessee, Memphis; Németország, Frankfurt; USA, Oklahoma, Oklahoma City; és USA, Észak-Karolina, Raleigh.

Megtörtént az első kapavágás a Guam, Yigo; Zöld-foki Köztársaság, Praia; Puerto Rico, San Juan; Peru, Lima (Los Olivos); és Brazília, Belém templomok építéséhez, valamint ki lett választva az Új-Zéland, Auckland, valamint az USA, Utah, Layton és Saratoga Springs templomok helyszíne.

Nyilvánosságra lettek hozva a Salt Lake templom felújításának tervei, mely decemberben fog bezárni és 2024-ben nyit meg újra, valamint a Utah-i St. George templomé, mely 2019 novemberében zár be és 2022-ben nyit meg újra. ■

Templomokkal kapcsolatos további tudnivalóért látogass el a temples.ChurchofJesusChrist.org honlapra.

Az egyház megváltoztatja a szertartások tanúival kapcsolatos eljárásrendet

A legutóbbi általános konferencia A vezetői gyűlésén, ahol az Első Elnökség az egyház általános felhatalmazottait és általános tisztségviselőit szokta tanítani, Russell M. Nelson elnök folyamatbéli változtatásokat jelentett be az egyház arra vonatkozó eljárásrendjében, hogy keresztelek és pecsételések alkalmával kik szolgálhatnak tanúként.

Az Első Elnökség 2019. október 2-án kelt levele részletezi a változtatásokat:

„Az elnöklő felhatalmazottak felkérése szerint:

1. Bármely érvényes templomi ajánlással – beleértve ebbe a korlátozott ajánlást is – rendelkező egyháztag szolgálhat tanúként helyettes általi kereszteleseknél.
2. Bármely felruházott, érvényes templomi ajánlással rendelkező egyháztag szolgálhat tanúként élő vagy helyettes általi pecsételéseknél.
3. Az egyház bármely megkeresztelkedett tagja – beleértve a gyermekeket és a fiatalokat – szolgálhat tanúként élő személy kereszteleseknél.” ■

Balról: Brazíliai Fortaleza templom, Portugáliai Lisszabon templom, Kongói demokratikus köztársasági Kinshasa templom és a Haiti Port-au-Prince templom

A vezetők bemutatják az új Gyermekek és fiatalok erőfeszítést

A 2020 januárjában induló Gyermekek és fiatalok program segíteni fog a fiataloknak követni a Szabadítót, miközben lelki, társas, fizikai és intellektuális vonatkozásban is fejlődnek. A Gyermekek és fiatalok programot taglaló írásokért lásd e folyóirat 40. és 53. oldalát.

„Eljött az ideje egy új erőfeszítésnek, mely azt célozza, hogy világszerte segítsen a mai gyermekeknek és fiataloknak – mondta Russell M. Nelson elnök egy 2019. szeptember 29-én tartott különleges közvetítésen.

– Ahelyett, hogy sok konkrét feladatot kapnátok – mondta a gyermekeknek és a fiataloknak –, azt a felkérést intézzük hozzátok, hogy tanácskozzatok az Úrral, és tudjátok meg, hogyan fejlődhettek kiegyensúlyozott módon. Ez eredményes lesz és jó mulatságnak bizonyul majd, ugyanakkor erőfeszítést is igényel majd tőletek. Személyes kinyilatkoztatásra kell majd törekednetek. Nektek kell majd eldöntenetek, hogyan ültetitek át a gyakorlatba. Időnként a Lélek olyan dolgok megtételére készítet majd benneteket, amelyek nehezek. Szerintem készen álltok erre a kihívásra. Képesek vagytok nehéz dolgok megtételére.”

Nelson elnök azt is mondta, hogy a szülőkre alapvető fontosságú szerep vár. „Kérjük, alakítsatok ki erős kapcsolatokat a gyermekeitekkel – mondta. – A vezetők az egyházban segíthetnek, de ezek a ti gyerekeitek. Senki nem lehet nagyobb hatással a sikerükre, mint ti. Szeressétek és biztassátok őket, tanácskozzatok velük, de álljatok ellen annak a kísértésnek, hogy megcsináljátok helyettük a dolgait. A saját önrendelkezésük gyakorlásával teljesítenek majd a legjobban.

Ez a tanács a gyermekek és a fiatalok csodálatos vezetőire és tanítóira is vonatkozik – folytatta Nelson elnök. – Engednünk kell, hogy a fiatalok vezessenek, különösen azok, akiket elhívtak és elválasztottak arra, hogy osztály- és kvórumelnökségekben szolgáljanak. Ők papsági felhatalmazást fognak kapni. Megtanulják, hogyan kaphatnak kinyilatkoztatást az osztályuk vagy a kvórumuk vezetésében.”

Ugyanebben a közvetítésben M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke

e szavakkal mutatta be a Gyermekek és fiatalok program jövőképét: „A felnövekvő nemzedék Jézus Krisztusba vetett hitének megerősítése, továbbá a gyermekek, a fiatalok, valamint a családjuk segítése abban, hogy az élet kihívásaival szembeesülve is haladjanak tovább előre a szövetség ösvényén.”¹ Azt mondta, hogy „ha segítünk a gyermekeknek és a fiataloknak bizonyosságot szerezni Jézus Krisztusról, az meg fogja áldani őket és mindannyiunkat, egész életünk során.”

Miután a közvetítésben szereplő fiatalok egy tevékenységhez csatlakozva

bemutatták a *Bevezető kalauz gyermekek és fiatalok részére* használatát, Ballard elnök így szól: „Ez csak a kezdet. Ma épp csak elkezdtük ezt a tevékenységet. Ez tovább folytatódik majd a családokban, miközben összedolgoztok. Buzdítunk benneteket, hogy folytassátok a tevékenykedést. [...] Szülők! Kérünk, folytassátok ezt otthon!” Kihangsúlyozta, hogy „ez egy otthonközpontú, egyház által támogatott program”, és hogy „a családok együtt vesznek részt ebben a programban. Ez fogja olyan nagyszerűvé tenni.”

A szülők és a vezetők a világ számos részén megkapták a saját bevezető kalauzukat. Máshol a Gyermek és fiatalok program csak később, 2020 folyamán

lesz lefordítva az ő nyelvükre.

A Gyermek és fiatalok program kulcsfontosságú része lesz az evangéliumi tanulás, a szolgálat és a tevékenységek, valamint a személyes fejlődés (ide értve a célok kitűzését és elérését is), és a tervezésben a fiataloknak kell az élre állniuk. A gyermekek és a fiatalok személyes kinyilatkoztatásra törekedve haladnak előre a szövetség ösvényén, miközben támogatja őket a család, a vezetők és mások. Ballard elnök kiemelte, hogy a Gyermek és fiatalok világméretű erőfeszítés, tehát módosítható annak függvényében, „hogyan éltek és milyenek a családi körülményeitek”.

További részletekkel és forrásanyagokkal szolgál majd a gyermekeknek és fiataloknak tartott Szentől szemben közvetítés, melyre 2019. november 17-én kerül sor Gerrit W. Gong elder részvételével a Tizenkét Apostol Kvórumából. A meghívottak között ott vannak a 2020-ban 8 és 18 éves kor között lévő fiatalok, a Fiala Nők vezetői, az ároni papsági tanácsadók, valamint az Elemi vezetők. A Gyermek és fiatalok programra vonatkozó kérdéseidet itt küldd be Gong eldernek: [facetoface.ChurchofJesusChrist.org](https://www.facetoface.ChurchofJesusChrist.org). Az élőben 18 nyelven közvetített esemény után a felvétel archiválva lesz, hogy bármikor lejátszható vagy letölthető legyen. ■

További tudnivalóért, a Szentől szemben eseményt is beleértve ebbe, lásd:

[ChildrenandYouth.ChurchofJesusChrist.org](https://www.ChildrenandYouth.ChurchofJesusChrist.org)
és [ChildrenandYouthLeaders.ChurchofJesusChrist.org](https://www.ChildrenandYouthLeaders.ChurchofJesusChrist.org)

JEGYZET

1. Gyermek és fiatalok Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában: Bevezető kalauz szülők és vezetők számára (2019), 1.

A Gyermek és fiatalok programot támogató FSY-konferenciák

Az egyház arra irányuló erőfeszítésének részeként, hogy világszerte egységesítse a gyermekekre és a fiatalokra vonatkozó programjait, az Amerikai Egyesült Államokban és Kanadában található cövekek két évente Fialaság erősségéért (FSY) konferenciákat fognak tartani.

Az Amerikai Egyesült Államokon és Kanadán kívül már bő egy évtizede tartanak FSY-konferenciákat és ez továbbra is így lesz.

További tájékoztatással a 2019. november 17-én tartandó Szentől szemben esemény szolgál majd. ■

A fiatalok megerősítésére összpontosító szervezeti változások

Az arra irányuló erőfeszítés részeként, hogy az egyház fiataljai még inkább meg tudják valósítani a bennük rejlő isteni lehetőségeket, a 2019. októberi általános konferencián Russell M. Nelson elnök bejelentett (lásd 38. oldal) a Fiatal Férfiak és a Fiatal nők szervezetére vonatkozó változtatásokat, melyeket aztán kifejtett Quentin L. Cook elder a Tizenkét Apostol Kvórumából (lásd 40. oldal), valamint Bonnie H. Cordon nővér, a Fiatal Nők általános elnöke (lásd 67. oldal).

Ezek a változtatások kihangsúlyozzák, miszerint a püspök „elsődleges és legfontosabb felelőssége az, hogy gondot viseljen egyházközsége fiatal férfijaira és fiatal nőire” – mondta Nelson elnök. A változások között van az, hogy megszűnik az egyházközségi Fiatal Férfiak elnökség. A püspökséget az ároni papság elnökségként kvórumtanácsadók és – bizonyos esetekben – szakértők fogják segíteni. Az egyházközségi Fiatal Nők elnöke közvetlenül a püspöknek számol majd be.

A kvórum- és az osztályelnökségek a szabadítás munkájára fognak összpontosítani, mely magában foglalja az egyháztag-misszionáriusi munkát, a megtértek megtartását, az aktivizálást, a templomi és családörténeti munkát, valamint az evangélium tanítását. A fiatalok kvórum- és osztályelnökei vasárnapi gyűléseket, szolgálati projekteket és egyéb tevékenységeket terveznek meg és vezetnek le.

Az ifjúsági tevékenységeket többé nem illetjük a „közös tevékenység” névvel, hanem „Fiatal Nők tevékenységek”,

„ároni papsági kvórumtevékenységek”, illetve „ifjúsági tevékenységek” lesz a megnevezésük. Az ifjúsági tevékenységek költségvetési juttatásának egyenlő arányban kell megoszlania, az egyes szervezetekben lévő fiatalok létszáma szerint.

A Fiatal Nők alapeszméje át lett dolgozva, a Fiatal Nők osztályainak számát pedig a fiatal nők létszáma és szükségletei szerint kell meghatározni. Az osztályok neve az adott osztályba tartozók életkorával kiegészített „Fiatal Nők” elnevezés lesz, például „Fiatal Nők 12–14”, vagy ha mindenki közösen gyűlésezik, akkor egyszerűen csak „Fiatal Nők”. A „Méhkas”, „Udvarhölgy” és „Babérkoszorú” elnevezéseket nem használjuk többé.

A cövekí főtanács egyik tagja szolgál majd cövekí Fiatal Férfiak elnökeként, és a cövekí Fiatal Férfiak elnöksége a cövekí Fiatal Nők elnökséggel, a Fiatal Nőkhöz kijelölt főtanácsstaggal, valamint az Elemihez kijelölt főtanácsstaggal együtt szolgál majd a cövekí Ároni papsági – Fiatal Nők bizottságban.

További változás az, hogy a Segítőegylet, a Fiatal Nők, a Fiatal Férfiak, az Elemi és a Vasárnapi Iskola megnevezése nem „segédszervezet”, hanem „szervezet” lesz, és a vezetőket egyházi szinten az „általános tisztségviselők”, helyi szinten pedig a „cövekí tisztségviselők” és az „egyházközségi tisztségviselők” elnevezéssel fogjuk illetni. ■

Négy mód, melyen felkészülhetünk 2020 áprilisára

A 2020-as évben lesz az 1820 tavaszán lezajlott első látomás 200. évfordulója. Russell M. Nelson elnök éppen ezért bejelentette, hogy az áprilisban sorra kerülő konferencia „a visszaállított evangélium alapjairól emlékezik majd meg” (lásd 122. oldal).

Minden egyháztagot és családot arra buzdított, hogy készüljenek fel erre a „páratlan konferenciára”, és javaslatot tett ennek lehetséges módjaira:

1. Olvassátok el újra Joseph Smith beszámolóját az első látomásról.
2. *A Jöjj, kövess engem!* 2020-as tanulmányozása során elmélkedjétek el azon, hogy milyen tudást és milyen áldásokat kaptatok a Mormon könyvének köszönhetően.
3. Fontoljátok meg a Mormon könyve rövidfilmek felhasználását az egyéni és a családi tanulmányozásban.
4. Válasszátok ki a saját kérdéseiteket, és készítsetek saját terveket arra, hogy elmerüljétek „a visszaállítás dicsőséges fényében”.

„Amint így tesztek – mondta Nelson elnök –, a jövő áprilisi általános konferencia nemcsak emlékeztetés, hanem felejthetetlen is lesz.” ■

Tevékenységtettek

Számos módon segíthetsz az egyháztagnak, hogy az általános konferenciái üzenetekből tanuljanak. Íme néhány példa; lehetnek egyéb ötleteid is, amelyek jobban működnek a kvórumodban vagy a Segítőegyletben.

- **Beszélgessetek csoportokban!**
Oszd az egyháztagnak kis csoportokra, majd jelölj ki minden csoportnak egy-egy különböző részt a konferenciái üzenetéből, hogy olvassák át és beszéljék meg. Ezután kérj meg minden csoportot, hogy osszanak meg egy megismert igazságot. További lehetőség, hogy azokat szervezed egy csoportba, akik különböző részeket tanulmányoztak, ők pedig megoszthatják egymással a tanultakat.
- **Válaszoljatok meg kérdéseket!**
Kérd fel az egyháztagnak, hogy válaszoljanak meg a következőkhöz hasonló kérdéseket a konferenciái üzenettel kapcsolatban: Milyen evangéliumi igazságokat fedeztünk fel ebben az üzenetben? Hogyan alkalmazhatjuk ezeket az igazságokat? Milyen felhívásokat és ígéreteket kaptunk? Mit tanít ez az üzenet nekünk a munkáról, amelyet Isten vár el tőlünk?
- **Osszatok meg idézeteket!**
Kérd meg az egyháztagnak, hogy osszanak meg olyan idézeteket a konferenciái üzenetéből, amelyek arra ösztönzik őket, hogy betöltsék feladataikat a szabadítás munkájában. Buzdítsd őket, hogy gondolják át, miként oszthatnák meg ezeket az idézeteket valaki – köztük a szeretteik, valamint a szolgálattételükre kijelöltek – életének megáldására.
- **Használj szemléltető leckéket!**
Előre kérj meg néhány egyháztagnak, hogy hozzanak otthonról olyan tárgyakat, amelyeket a konferenciái üzenet tanításához használhatnának. A gyűlés során kérj meg a őket, hogy magyarázzák el, miként kapcsolódnak e tárgyak az üzenethez.
- **Készítetek leckét az otthoni tanításhoz!**
Kérd meg az egyháztagnak, hogy párokban dolgozva készítsenek egy otthoni est lecketervet a konferenciái üzenet alapján. Hogyan vonatkozathatnánk ezt az üzenetet a családunkra? Hogyan oszthatnánk meg ezt az üzenetet azokkal, akiknek szolgálattételt nyújtunk?
- **Osszatok meg élményeket!**
Olvassatok el együtt több, a konferenciái üzenetből származó idézetet. Kérd meg az egyháztagnak, hogy mondjanak olyan példákat a szentírásokból, valamint az életükből, amelyek az ezen idézetekben tanított tant példázzák vagy erősítik meg.
- **Tanuljatok egy szentírásrészről!**
Kérd meg az egyháztagnak, hogy olvassák el a szentírásrész, amelyre a konferenciái üzenet hivatkozik. Kérd meg őket, hogy beszéljék meg, miként segítettek nekik az üzenetben található tanítások a szentírásrész mélyebb megértésében.
- **Találjátok meg a választ!**
Készíts el előzetesen néhány kérdést, amelyet a konferenciái üzenet segítségével lehet megválaszolni. Olyan kérdésekre összpontosíts, amelyek mély gondolkodásra, illetve az evangéliumi tantételek alkalmazására készítetnek (lásd *A Szabadító módján tanítani*, 31–32.), majd az egyháztagnak válasszanak ki egyet a kérdések közül, és keressenek rá válaszokat az üzenetben. Kérd meg őket, hogy kis csoportokban beszéljék meg ezeket a válaszokat.
- **Találjatok egy kifejezést!**
Kérd meg a csoport tagjait, hogy fussák át a konferenciái üzenetet, és keressenek olyan kifejezéseket, amelyek megragadják a figyelmüket. Kérd meg őket, hogy osszák meg, mit találtak, és mit tanulnak belőle. Hogyan segítenek ezek a tanítások elvégeznünk az Úr munkáját?
- **Alkossatok!**
Kérd meg a tagokat, hogy készítsenek egy plakátot vagy könyvjelzőt, amely egy rövid, inspiráló idézetet tartalmaz a konferenciái üzenetből. Adj lehetőséget nekik, hogy bemutassák, mit készítettek. ■

Krisztus a Jeruzsálembé vezető úton. Készítette: Michael Coleman

„A visszaállítás koronaékszere természetesen nem más, mint a szent templom. Szent szertartásai és szövegei döntő fontosságúak egy olyan nép felkészítésében, akik készen állnak a Szabadító üdvözülésére az Ő második eljövetelekor. [...]

Minden templom egy szent hely; minden templomlátogató arra törekszik, hogy szentebbé váljon.”

Russell M. Nelson elnök: Záróbeszéd. 120, 121.

„A 2020-as évet a 200. évforduló évének nevezzük ki. A jövő évi áprilisi általános konferencia minden eddigi konferenciától különbözni fog – mondta Russell M. Nelson elnök az egyház 189. félévi általános konferenciájának záróülésén. – Remélem, hogy az elkövetkezendő hat hónapban minden egyháztag és minden család felkészül majd egy páratlan konferenciára, amely a visszaállított evangélium alapjairól emlékezik majd meg. [...]

Amint így teszték, a jövő áprilisi általános konferencia nemcsak emlékezetes, hanem felejthetetlen is lesz.”

Ötletekért a 2020. áprilisi általános konferenciára való felkészüléshez lásd a 122. és 126. oldalt.